

บทนำ

บัลลังก์จักรพรรดิ

“นานเกินไปแล้ว...”

น้ำเสียงเบื่อบ่นย่ำยั้งขึ้นภายในสถานที่ซึ่งมีแต่ความมืดมิด แต่กลับมีโตะยาวตั้งอยู่ โตะด้านยาวสองด้านมีเก้าอี้ด้านละสี่ตัว หัวโตะอีกหนึ่งตัว รวมทั้งสิ้นมีเก้าอี้อยู่เก้าตัว แต่ละตัวมีลักษณะแตกต่างกัน เหมือนปรับให้เหมาะสมกับชายเก้าคนที่นั่งอยู่บนเก้าอี้ด้วยอิริยาบถแตกต่างกัน

เจ้าของคำพูดเมื่อครู่คือ ชายที่นั่งอยู่บนเก้าอี้ใกล้กับทางขวาของหัวโตะ ชายผู้นี้มีเส้นผมและดวงตาสีทองสว่าง ใบหน้าหล่อเหลาหนุ่มแน่นนั้นดูราวกับเจ้าชาย อีกทั้งสวมชุดสีชาวดูเรียบร้อยและสูงศักดิ์

ทว่าสิ่งขัดตาที่สุดก็คือ ปากที่เบะออกเหมือนเด็ก ๆ กำลังไม่พอใจ

“ใจเย็นๆ หน่อขุนนางเล็กเชียร์ เจ้าก็รู้ว่าตอนนี้ผู้สืบทอดคนต่อไปไม่ได้อยู่ในโลกนี้...ไม่สิ ต้องพูดว่าร่างกายน่ะอยู่ แต่จิตวิญญาณไม่อยู่” ชายที่นั่งตรงกันข้ามกับชายผมทองเจ้าของชื่ออเล็กเชียร์เอ่ยเสียงขรึมๆ

“แต่ที่มันตั้ง 2 ปีแล้วนะ อีกอย่าง ตอนนี้สถานการณ์ของโลกก็ไม่ค่อยดีเท่าไรด้วย ทุกวันสิ่งมีชีวิตถูกสังหารไม่หยุด จนตอนนี้เหลือจำนวนสิ่งมีชีวิตในโลกไม่ถึงหนึ่งในล้านของปกติแล้ว” อเล็กเชียร์แย้ง “แถมหัวหอกในการกวาดล้างครั้งนี้ยังเป็นราชันเทพอสูรอีกต่างหาก ถ้าไม่ใช่พลังที่จะได้จากพวกเรา ไม่มีใครชนะได้แน่”

ชายที่นั่งติดกับอเล็กเชียร์ทางซ้ายมือเอ่ยขึ้นบ้าง

“ก็อย่างที่ท่านอเล็กเชียร์ว่านั่นแหละ ตอนนี้สถานการณ์ไม่สู้ดีอย่างแรง ขอรอให้ผู้สืบทอดที่ไม่รู้ว่าจะผลหัวกลับมาเมื่อไหร่มาจัดการ มีหวังหมดสิทธิ์พลิกกลับมาชนะแน่ๆ” เขาพูดแล้วยกมือทำคาง “ข้าขอเสนอให้เลือกผู้สืบทอดใหม่ซะ

จะได้มารับพลังจากพวกเขา แล้วจัดการเรื่องครั้งนี้ให้เรียบร้อย ไม่งั้นโลกล่มสลายก่อนแน่นอน”

ชายผู้นิ่งหัวโตะทำเสียงขึ้นจุมุก จ้องคนที่บอกให้เลือกผู้สืบทอดใหม่ด้วยสายตารู้ทัน

“อย่ามาต่อแหล่น่าจัสติส น้ำหน้าอย่างเจ้าล่ะเธอจะห่วงเรื่องโลกล่มสลาย... ข้าว่าของเล่นรอบนี้มาช้า เจ้าเลยเบื่อกัน อยากหาของเล่นใหม่มาแทนเร็วๆ มากกว่ามั้ง”

เจ้าของชื่อจัสติสหัวเราะว่า “ฮะๆๆ อันนี้ต้องบอกว่ารู้จักกันจริง”

พอได้ยินดังนั้น คนทั้งโตะยกเว้นเพียงหนึ่งเดียวก็หัวเราะลั่น ก่อนจะเปลี่ยนไปคุยกันประเด็นอื่น เช่น พวุงนี้ฝนตกหรือเปล่า ลูกสาวบ้านนั้นจะแต่งงานกับลูกชายบ้านนี้หรือไม่ หนักสุดถึงขั้นพนันกันว่า ผู้สืบทอดคนปัจจุบันจะกลับมาก่อนโลกแตกไหม

แถมไม่พูดเปล่า คนเหล่านี้ยังทำราวกับเห็นเป็นเรื่องสนุกจริงๆ เสียด้วยสรุปแล้วจากหัวข้ออันแสนจริงจังเกี่ยวกับชะตากรรมของโลกในตอนแรกได้กลายเป็นเรื่องไร้สาระเรียบร้อยแล้ว

ทันใดนั้น ชายบนเก้าอี้ตัวท้ายสุดตรงด้านขวาของหัวโตะ ซึ่งเป็นคนเดียวที่ไม่ได้ร่วมวงไร้สาระด้วย ก็เอ่ยขึ้นอย่างเกรงใจ

“เอ่อ...ขออภัยที่ต้องเสียมารยาทขัดคอพวกท่าน แต่พวกเราเลิกไร้สาระและเข้าเรื่องหลักกันเลยดีกว่ามั๊ยครับ”

“ไม่!” คนในวงทั้งแปดหันไปตวาดพร้อมกัน

“ตะ...แต่ถ้าพวกเราไม่ทำอะไรสักอย่าง โลกล่มสลายแน่นอนนะครับ” ชายคนเดิมยังไม่ละความพยายาม

“แล้วไง” คนนิ่งหัวโตะย้อนถาม “เจ้าหนูน้อย อย่าลืมนะว่าพวกเราตายไปแล้ว เรื่องของโลกน่าจะปล่อยให้คนที่ยังอยู่มันจัดการกันเอง ส่วนคนตายอย่างพวกเรานั่งดูอย่างสบายอารมณ์ แล้วก็เดิมพันกันพอหอมปากหอมคอดีกว่านะ”

“แต่ยังมีหน้าที่ที่พวกเราต้อง...!”

ผัวะ!

พูดยังไม่ทันจบ เขาก็โดนคนข้างๆ ตบจนหน้าคว่ำกับโตะ พอเงยหน้าขึ้นมาได้ คนโดนตบก็หันขวับไปมองอย่างงุนงง

“ไอ้หนูไครซิส...พูดมาได้ไม่อายปากเลยนะ หน้าที่จั้นระอะ สีมสโลแกนของพวกเราเหล่าจักรพรรดิไปแล้ววี่ง!”

ที่แท้คนโดนตบจนหน้าคว่ำและเป็นเหมือนแกะดำในวงสนทนาก็คือจักรพรรดิลำดับที่ 9 จักรพรรดิมังกรมารบรรพกาล ไครซิส ที่ตายไปแล้วนั่นเอง

“สโลแกน?” ไครซิสทวนคำ

“ช่วยยง! ออย่าบอกนะว่าลืมไปแล้ว ข้าว่าพวกเราอย่าขัดแล้วนะ ตอนที่ให้เจ้าสืบทอดตำแหน่งจักรพรรดินะ” ชายที่ตบหัวไครซิสแบบไร้ความเกรงใจสั่งสอนเสียงเข้ม

ไครซิสถึงกับทำปากเบ้ออย่างลืมหืม สโลแกนจักรพรรดิที่เขาได้รับรู้ตอนสืบทอด เขาโยนมันทิ้งในส่วนลึกที่สุดของความทรงจำแล้ว เพราะรับไม่ได้จริงๆ กับสิ่งที่ได้ยินในเวลานั้น...ถ้าไม่คิดว่าคนพวกนี้เก่งกว่า แก่กว่า เก้ากว่า ไครซิสอยากจับมานั่งสั่งสอนเรียงตัวให้รู้จักสามัญสำนึกความรับผิดชอบเสียให้ชัด

คนนั่งหัวโต๊ะมองทั้งคู่ซึ่งมีสีหน้าเหมือนอาจารย์ผู้เข้มงวดกับลูกศิษย์ที่ไม่อยากรับคำสั่งสอนนัก ก็ถอนใจแล้วเอ่ยขึ้น “ท่าทางไอ้หนูนี้จะลืมไปแล้ว จั้นพวกเราทวนให้มันฟังหน่อยสิ”

“สโลแกนของการเป็นจักรพรรดิข้อที่หนึ่ง หน้าที่ช่างหัวมัน เน้นเอามันไว้ก่อน!” คนทั้งหมดประสานเสียงกัน

ไครซิสก้มหน้ามองโต๊ะ ก่อนจะดันตัวลุกขึ้นจากเก้าอี้

“ชะ...ข้าไม่ไหวแล้ว ไม่ไหวแล้วจริงๆ” ไครซิสเดินเหมือนคนหมดแรง แล้วร่างของเขาก็เลือนหายไปในความมืดมิด แผ่นหลังที่เห็นเป็นครั้งสุดท้ายนั้นขางน่าสงสารจับใจ

“พวกเราเล่นแรงเกินไปมัยอะ” คนที่ตบหัวไครซิสโพล่งขึ้น

“ไม่หอรอกๆ” คนนั่งฝั่งตรงข้ามกับไครซิสโบกมือไปมา “ท่านกาเซียสทำดีแล้วครับ ลูกชายข้ามันอ่อนหัดเกินกว่าจะเข้าใจความลึกลับของจิตวิญญาณแห่งจักรพรรดิ ก็นะ ไอ้เนี่ยมันจริงจังเกินเหตุมาตั้งแต่เด็กแล้ว ขนาดข้ายังกลุ่มเลย ได้ท่านสั่งสอนบ้าง อะอะไรๆ คงดีขึ้น อย่างน้อยมันคงไม่ขัดคอพวกเราอีก”

ฟังจากคำพูดคำจาแล้ว ชายผู้นี้ไม่น่าเรียกตัวเองว่าพ่อได้เลย พาลูกชายไปหาวิถีทางผิดๆ แบบนี้เนี่ย

“แต่ข้าว่าเจ้าไม่ต้องสั่งสอนเจ้านั้นมากหอรอก” ชายชื่อจัสติสแย้ง แล้วผงก

ศึกระทำหน้าขริ้ม เขาคือผู้เปิดประเด็นจริงจังในครั้งแรก ก่อนเปลี่ยนเป็นเรื่องไร้สาระ ในภายหลังคนนั้น “ถ้าในพวกเราแม้แต่คนประเภทเดียวกันจะไปสนุกอะไร ต้องมีคนจริงจังแบบเจ้านั้นมาให้แกล้งเล่นสิ ถึงจะสนุกไปอีกแบบ”

“นั่นสิเนอะ” คนทั้งหมดพยักหน้าเห็นด้วย

“งั้นเข้าเรื่องต่อ วันนี้เล่นอะไรกันดี” คนนั่งหัวโต๊ะเปิดประเด็นใหม่อีกครั้ง คนทั้งหมดทำหน้าครุ่นคิดราวกับเรื่องนี้เป็นเรื่องจริงจังมาก ทั้งที่ความจริงแล้วใครจะไร้สาระเลย

ในที่สุดก็มีคนหนึ่งยกมือเหมือนขอเสนอความเห็น ชายคนนี้นั่งติดกับอเล็กเซียร์ มีเส้นผมสีเงินและดวงตาสีเขียวมรกตดูงดงาม

ชายที่นั่งหัวโต๊ะชี้ไปทางคนยกมือ “...มีอะไรก็ว่ามา พรอซีส”

“ข้าเสนอให้เล่นไพ่กัน สามสิบตา ใครแพ้อยู่สุดต้องใส่กางเกงในยื่นขาเดียวอยู่บนยอดเขา ส่วนคนที่เหลือไปยืนหัวเราะเยาะ จะแกล้งด้วยก็ไม่ว่ากัน” เขาเสนอด้วยสีหน้าจริงจัง ชัดกับเรื่องที่เสนอคนละชั่วเลย

ถึงอย่างนั้นก็ไม่มีใครคัดค้าน จากนั้นคนนั่งหัวโต๊ะก็พยักหน้ายอมรับ

“เป็นความคิดที่ดี ตกกลางตามันนี่ วันนี้พวกเราเล่นไพ่กัน”

“ไชโย! หาเรื่องแก้เบื่อได้อีกวันแล้ว ฮ่าๆๆ” อเล็กเซียร์หัวเราะราวกับคนบ้า

“วันนี้เวรใครจัดสถานที่นัดพบ” คนนั่งหัวโต๊ะถามอีกครั้ง เมื่อคนนั่งฝั่งตรงข้ามกับอเล็กเซียร์ยกมือขึ้น เขาก็บอก “งั้นซาคีเอล เจ้าจัดสถานที่ใหม่ซะ ข้าเข้าใจว่าเจ้าชอบที่มีตึกๆ วังเวงๆ แบบนี้ แต่พวกเราจะเล่นเกมกัน ขอให้ใหม่ที่มีภูเขาสูงๆ เอาแบบหนาวๆ มีหิมะตกด้วย”

“ครับท่าน”

ซาคีเอลดีดนิ้วเบาๆ ความมืดที่ปกคลุมบริเวณนี้ก็หายไป กลายเป็นทุ่งหญ้าโล่งกว้าง ห่างไปไม่มากมีภูเขาสูงเสียดฟ้า ซึ่งด้านบนเป็นสีขาวโพลนจากหิมะที่ตกลงมา กระทั่งโต๊ะเก้าอี้ที่ใช้นั่งก็หายไปด้วย ทำให้ตอนนี้บุคคลทั้งแปดที่คาดว่าเป็นบรรดาอดีตจักรพรรดิ ต่างลงมานั่งล้อมวงอยู่บนพื้น หมดความน่าเชื่อถือกันอย่างสมบูรณ์

ชายที่เคยนั่งหัวโต๊ะ ตอนนี้อยู่ในมือถือไฟสำหรับหนึ่ง เขาเหลือบมองทางซ้ายก็เห็นใครซิดกำลังนั่งกอดเข้าเียงหน้ามองท้องฟ้าด้วยสายตาเหม่อลอยอยู่ไกลๆ

“ใครก็ได้ ไปถามเจ้าหนูนั่นที่ชื่อว่ามันจะเล่นด้วยมั๊ย”

“ข้าว่าพอเถอะ แกล้งพอหอมปากหอมคพอ เดี่ยวจะเป็นบ้าไปซะก่อน”

“ตามใจ”

ชายที่เคยนั่งหัวโต๊ะยักษ์ใหญ่แล้วเริ่มสับไฟแจกทุกคน เหล่าอดีตจักรพรรดิต่างยกไฟขึ้นลุ้นกันตัวโก่ง เมื่อได้สัญญาณ ทุกคนก็หงายไฟขึ้นมาพร้อมกัน

“อ้ากกก!” คนที่ตะโกนพร้อมทั้งหัวตัวเองคือ เจ้าของชื่อฟรอสซิส

“จุดไว้เลย ฮ่าๆ” คนแจกไฟหัวเราะว่า “ว่าแต่จะไม่ชวนเจ้าหนูใครซิสมาเล่นด้วยจริงๆ เอะ นำสงสารเจ้านั่นที่อดสนุกกับพวกเรา”

“ข้าว่าเจ้านั้นอยู่แบบนั้นอาจมีความสุขมากกว่าก็ได้เนะ” อเล็กเซียร์มองใครซิสที่ใกล้จะสติแตกด้วยแวตาท่าเห็นใจ แต่แควินาทีเดียวเท่านั้น เขาก็กลับมาสนใจไฟในมือต่อ

คนแจกไฟไม่คิดแบบเดียวกับอเล็กเซียร์ เขาหันไปทางคนที่เคยนั่งฝั่งตรงข้ามกับใครซิส “ดาร์กไลต์ เจ้าไปสั่งสอนลูกเจ้าน้อยเหอะ เป็นจักรพรรดิทั้งที ใช้ชีวิตไม่คุ้มเลย วันๆ เอาแต่ทำงาน ไร้สาระจริงๆ ตอนเห็นมันเอาจริงเอาจังกับชีวิตขนาดนั้น ข้าถึงกับต้องเอามือก่ายหน้าผากสามเวลาลงหลังอาหาร ที่คิดผิยงตำแหน่งจักรพรรดิให้มันสับทอด”

“นั่นสินะครับ ลูกชายข้านั้นมันไม่ได้เรื่องเลยจริงๆ” ดาร์กไลต์หรือพ่อของใครซิส พยักหน้ารับตรรกะอันแปลกประหลาดของพวกอดีตจักรพรรดิ เขาทำท่าจะลุกขึ้นไปหาลูกชาย แต่ยังไม่ทันลุก ใครซิสก็วิ่งพรวดเข้ามากลางวง ตาเหลือกเหมือนคนสติแตก

“ท่านเอ็กซ์ซิซิส ข้าขอคำตอบที่ข้าถามไปตอนแรก เอาแบบไม่ไร้สาระ!” ใครซิสเข้าไปเขย่าคอคนแจกไฟที่มีชื่อว่าเอ็กซ์ซิซิสอย่างไม่เกรงใจ

“เบาๆ เบาไว้ย!” เอ็กซ์ซิซิสหัวคลอนไปมาจนมึน “โอ๊ย...ใครก็ได้ มาจับไอ้หนูนี้ออกไปหน่อย ข้าจะอ้วกแล้ว!”

สุดท้ายแล้ว คนนั่งใกล้ที่สุดสองคนก็ต้องมาล็อกแขนใครซิสคนละข้าง และลากออกไปส่งบสดีอารมณ อากาเหมือนคนสติแตกของใครซิสนั่น ส่งผลให้อดีตจักรพรรดิทั้งหลายมองเขาด้วยความสงสาร (คราวนี้สงสารจริงๆ)

หนึ่งในนั้นแอบไปกระซิบกันเอง “ข้าว่าพวกเราเล่นหนักไปหน่อยนะ”

“นั่นสิ พอเถอะ สงสารเด็กมัน”

“ข้าว่าไม่ทันแล้วละ สถิตแตกไปเรียบร้อยแล้ว” เอ็กซ์ไซซิสหรือจักรพรรดิลำดับที่ 1 ซึ่งให้ดูโครซิสที่อาละวาดจนสองคนที่ล็อกเขาไว้กระเด็นไปคนละทาง ท่าทางบ้าคลั่งเกินควบคุมได้

“ท่านเอ็กซ์ไซซิส!!!” โครซิสที่หลุดมาได้เข้าไปตรงหน้าเอ็กซ์ไซซิสอีกครั้ง “ขอคำตอบดีๆ ไม่งั้นต่อให้ป็นท่าน ข้าก็ไม่เกรงใจแล้วนะโว้ย!”

คำพูดสุภาพหายไปกลายเป็นหยาบคาย ทำให้เหล่าบุคคลที่อยู่ในอดีตผู้คนนับถือราวกับเทพเจ้า รู้ว่าคนพูดสติแตกเป็นที่เรียบร้อยแล้ว และพากันถอยหนีไม่คิดช่วยคนที่โดนจ้องหน้าระยะประชิด จนโดนอีกฝ่ายมองด้วยสายตาเคืองๆ

โครม่น้อยากไปยุ่งกับคนบ้าแล้ว! สายตาพวกที่เหลือแสดงชัดถึงประโยคนี้

“เออๆ ก็ได้พะ” เอ็กซ์ไซซิสโยนไฟลงพื้นอย่างหมดอารมณ์เล่นแล้ว เขาสบตาคนถามและตอบอย่างจริงจัง “ไม่มีการเปลี่ยนตัวผู้สืบทอดใดๆ ทั้งสิ้น รอเจ้าหนูบลูมันกลับมาเท่านั้น...จบนะ”

“ขอบคุณท่านมากที่ช่วยตอบข้าตามตรง...หลังจากปล่อยให้ข้าบ้าอยู่นาน”

โครซิสได้คำตอบก็เริ่มเรียกสติคืนมาได้ แต่น้ำเสียงก็ยังแสดงถึงความไม่พอใจต่อจักรพรรดิเหล่านี้อยู่ดี มีอย่างไหน เป็นถึงบุคคลในตำนานกันทั้งนั้น แต่นิสัยไม่ต่างกับเด็กเลย ไม่มีความรับผิดชอบ คิดแต่จะเล่นสนุก

“เก็บอาการบ้างไอ้หนู ตอนนี้น้ำเจ้ามันดำพวกข้าชัดเลย” เอ็กซ์ไซซิสยิ้มเย็นๆ แล้วโบกมือไล่ “แต่ช่างเถอะ วันนี้เจ้าจะไปไหนก็ไป เห็นหน้าเจ้าแล้วหมดอารมณ์เล่นสนุก จริงจิงเกินไปจนน่าโมโห”

“...ถ้าเป็นไปได้ ข้าก็ไม่อยากอยู่ร่วมกับพวกท่านนักรอก แต่ละคนนี่ ถ้าไม่บอกก็คงไม่มีใครคิดว่าเป็นจักรพรรดิที่เป็นเหมือนตัวแทนของโลก” โครซิสแหวะใส่เป็นครั้งสุดท้าย ก่อนที่ร่างของเขาจะหายวับไป

“ถือว่ามีพัฒนาการ” ดาร์กไลต์พยักหน้าอย่างภูมิใจกับการกระทำของลูกชาย “อย่างน้อยตอนนี้มันก็เริ่มแหวะเป็นแล้ว ไม่ใช่ทำได้แค่พูดว่า ‘ครับๆ ได้ครับ’ เป็นเด็กดีอย่างเดียว”

เอ็กซ์ไซซิสรวบไฟทั้งหมดที่แต่ละคนโยนลงมาเพราะโดนโครซิสทำให้หมดอารมณ์ แล้วลับฉากใหม่ จนเมื่อไฟขึ้นไปอยู่ในมือแต่ละคนแล้ว ชายผมทองที่ชื่ออเล็กเซียร์ก็ถามขึ้น

“จะว่าไป บททดสอบแห่งจักรพรรดิของเจ้าหนูบลูนี่คืออะไรี ท่านเอ็กซ์-

โซซีส” อเล็กเซียร์ถามเสริมๆ ก็มองคนตอบที่สะดุ้งจนผลอทำไฟหลอดมือ ก่อนเก็บขึ้นมาอย่างไวโดยไม่เสียอาการ เท่านั้นแหละ อเล็กเซียร์ก็รู้ได้ทันทีว่าหมายถึงอะไร “...นี่อย่าบอกนะว่า ท่านยังไม่ได้อัดบททดสอบ!”

เอ็กซ์โซซีสเอาไฟเกาหัว ยิ้มแห้งๆ เมื่อมีคนรู้ทัน “ลืมนิเทศเลยอะ ต้องอัดบททดสอบด้วยนี่เนอะ...ว่าแต่เอาอะไรดีล่ะ พวกเจ้าช่วยข้าเน็กทีสิ”

“งั้นเอาเป็นความยากเป็นกระบะสอบทรายให้พวกเราอัดกับแก๊งเล่นสัก 7 วัน เหมือนเจ้าหนูโครซีสดีมัย หนได้ก็ผ่าน บ่นสักนิดก็ปรับตก” หนึ่งในอดีตจักรพรรดิเสนอ ฟังแล้วน่าจะสมเพศจริงๆ หากตำแหน่งจักรพรรดิได้มาด้วยบททดสอบแบบนี้

“ไม่? อันนั้นง่ายเกินไป” เอ็กซ์โซซีสส่ายหน้าอย่างจริงจัง

“เป็นราชันเทพอสูรทั้งที่ บททดสอบต้องยากกว่านี้สิ อิม...เอาอะไรดีน้ำ!” คิดไปสักพัก เอ็กซ์โซซีสก็ส่ายหน้าอย่างจนปัญญา แล้วหงายไฟในมือ “ช่างมันแล้วกัน เดียวก็คิดออกเองแหละ ตอนนี้อยู่ก่อน”

เอ็กซ์โซซีสพูดแบบขอไปทีจนนาโมโห แต่ก็ไม่มีใครทำอะไรเพราะชินแล้ว อดีตจักรพรรดิคนอื่นๆ พักหน้า แล้วหงายไฟตาม หลังจากนั้นกลุ่มคนที่ไม่น่าจะเคยเป็นจักรพรรดิก็เล่นไฟกันอย่างสนุกสนาน ลืมไปแล้วว่าต้องคิดบททดสอบแห่งจักรพรรดิให้เสร็จก่อนเริ่ม

หลังจากถึงตาสุดท้าย เอ็กซ์โซซีสที่ตอนนี้ยังไม่แพ้สักครั้งต่างกับคนอื่น ๆ ก็เอ่ยขึ้น “จริงด้วย! นึกออกแล้ว เอาบททดสอบนี้แหละ เหมาะสมกับราชันเทพอสูรที่สุด”

“อะไร?” อดีตจักรพรรดิคนอื่นๆ หันไปมองอย่างสนใจ

“สู้กับพวกเราแล้วชนะให้ได้ไง” เอ็กซ์โซซีสไล่ชี้หน้าอดีตจักรพรรดิทีละคน สุดท้ายก็มาจบที่ตัวเอง “ถ้าจำไม่ผิด เป้าหมายของเจ้าหนูนั่นคือ การเอาชนะนามธรรมในการจุดสว่างที่แท้จริง อย่างน้อยถ้าจะทำแบบนี้ได้ ก็ต้องมีพลังเหนือกว่าพวกเราก่อน”

“ถือว่าเหมาะสม งั้นเอาตามนี้แล้วกัน” อเล็กเซียร์สนับสนุน โดยมีอดีตจักรพรรดิคนอื่นๆ ตามมาติดๆ จนในที่ที่สุด บททดสอบนี้ก็ได้รับการยอมรับ

“จะว่าไป ถ้าเจ้าหนูบลูผ่านบททดสอบของพวกเราไปได้ มันจะได้อะไรไปบ้าง...” หนึ่งในนั้นทำเหมือนพูดกับตัวเอง

อเล็กเซียร์เลิกคิ้วนิดๆ “ถามอะไรแปลกๆ ก็ได้ตำแหน่งจักรพรรดิลำดับที่ 10

และระดับชั้นจักรพรรดิไป ค่าสถานะเพิ่มขึ้น 2 เท่า แถมนด้วยพลังนิดๆ หน่อยๆ จากพวกเขา นั่นก็มากที่สุดแล้วที่จะได้”

“ก็ใช่...แต่นั้นต้องเป็นกรณีที่ถูกสืบทอดไม่ใช่เผ่าพันธุ์เทพอสูร” ซาคิเอล ดักคอบ “...สู้กับพวกเขาและชนะให้ได้ เจ้าลืมนึกไปนะว่าถ้าเทพอสูรชนะพวกเขา จะได้อะไร”

“ชนะพวกเราในการต่อสู้...” อเล็กเซียร์ทวนคำ ไม่นานเขาก็ทำหน้าเหวอ โพล่งมาเสียงดังลั่น “เฮ้ย! แบบนั้นด้วยพลังของเทพอสูร เด็กนั้นจะได้รับสกิลและพลังทุกอย่างของพวกเขาไปด้วยนะสิ”

“อ้อ ใช่ พลังต่างๆ อย่างของพวกเขา...”

อเล็กเซียร์ทำท่าขมขื่น “บร้อ! ขนลุกนะเนี่ย ถ้าได้พลังทุกอย่างของพวกเขา แบบนี้ต่อไปให้ลึบราซันเทพอสูรก็ไม่ใช่คู่แข่งสู้อะไร”

เอ็กซ์โซซิสคลี่ยิ้มบางๆ “ไม่รู้ว่าที่ยิ้มนี้เป็นเพราะทุกคนเข้าใจเจตนาของเขา หรือไฟในมือออกมาดีเกินแน่” “งั้นตอนนี้ที่เราทำได้ก็มีแค่ออกให้เจ้าหนูนั่นกลับมอละนะ ระหว่างนี้ก็เล่นสนุกกันไปก่อน”

“หวังว่าคงไม่นานหรอกนะ...ไม่มันเบื่อตายซัก”

อเล็กเซียร์ทำหน้ามึนใส่เอ็กซ์โซซิส แต่อีกฝ่ายกลับหัวเราะเบาๆ

“ข้าว่าไม่นานหรอกอเล็กเซียร์ เพราะผมนึกที่หลานชายเจ้าใช้กับเจ้าหนูนั้น กำลังจะคลาญออกในเร็วๆ นี้ ฉะนั้นถึงทางฝายนี่จะค้นหาสถานที่ใช้พลังข้ามมิติ ไปเอิร์ทไม่เจอก็ไม่ใช่ปัญหา...ไม่นานเจ้าหนูบลูก็จะกลับมาที่นี่ด้วยตัวเอง ส่วนเวลาไม่นานเกิน 1 สัปดาห์หลังจากนี้”

อเล็กเซียร์กอดอก ดวงตาสีทองส่องประกายไม่พอใจ ไม่นานนักปากเขาก็ เบะออกเหมือนเด็กที่กำลังไม่พอใจ “...เจ้าเมอริซ สอนลูกยังไม่ของมันวะเนี่ย ถึงใช้พลังข้ามมิติได้จริงๆ กลางๆ แบบนี้ ใช้ไม่ได้เลยจริงๆ ไม่มันเจ้าหนูบลูมันกลับมาตั้งนานแล้ว และพวกเขาก็ไม่ต้องนั่งหงอยรายวันแบบนี้ด้วย ซิ! พุดแล้วหงุดหงิด มีหลานทั้งที่ ไม่ได้ตั้งใจเลย”

ซาคิเอลที่นั่งอยู่ฝั่งตรงกันข้ามยิ้มช้า “เจ้าก็ไปว่าเด็กมัน ข้าว่าที่เมอริซมัน สอนให้ลูกชายตัวเองใช้พลังข้ามมิติได้นี้ก็โคตรเก่งแล้ว...ถึงจะครึ่งๆ กลางๆ ก็เถอะ แต่พุดก็พุดเหอะนะ ไอ้พลังข้ามมิติเนี่ย ถ้าไม่ใช่อัจฉริยะโดยกำเนิดแบบเจ้าหนู เมอริซกับสองราซันเทพอสูรละก็ ไม่น่าจะมีใครใช้ได้สมบูรณ์หรอก”

แม้ปากจะคุยเล่นกัน แต่ทุกคนก็หงายไฟในมือจนได้ผู้แพ้มาอีกหนึ่ง แล้วเริ่มสรุปยอดรวมว่าใครแพ้อยู่มากที่สุด แต่พอรู้แล้วว่าเป็นใคร คนคนนั้นก็กลับหายตัวไปเรียบร้อยแล้ว เดือดร้อนคนที่อยากแกล้งคนอื่นต้องรีบไปตามตัวกันจ่าละห้วน ทำให้ตอนนั้นบริเวณวงไฟเหลือคนแค่สามคนคือ เอ็กซ์โซซิส อเล็กเซียร์ และซาเคิล

“เอาละ พวกเราก็ก็น่าดีดีกว่า ข้าจะไปเตรียมการเอ็นดูเด็กใหม่สักหน่อย”
เอ็กซ์โซซิสพูดขณะที่ลูกขึ้นยืนบิดขี้เกียจ

“เอ็นดูมันเหวอ... ข้าว่าคำว่าเอ็นดูของท่าน ควรจะเปลี่ยนเป็นกลั่นแกล้งมากกว่านะ... ท่านเอ็กซ์โซซิส” อเล็กเซียร์เป็นจักรพรรดิลำดับที่ 2 ย่อมรู้นิสัยของปฐมจักรพรรดิดีอยู่แล้ว จึงอดแหวะไม่ได้

ดวงตาสองสีของเอ็กซ์โซซิสทอประกายขบขัน เขามอ้มเล็กน้อย

“ข้าขอคำว่าเอ็นดูมากกว่านะ เพราะกลั่นแกล้งมันเหมือนข้าเป็นตัวร้ายเลย ใช้คำว่าเอ็นดูนี่แหละดีแล้ว”

อเล็กเซียร์และซาเคิลทำปากแบ่ทันควัน ก่อนที่ชายผมทองจะพูดขึ้น

“ไม่ๆ กลั่นแกล้งนะถูกแล้ว บททดสอบบอกให้ชนะพวกเราทุกคนรวมถึงท่าน ตัวท่านน่าจะเห็ดขนาดพาวกเราทุกคนไปรุม แค่ท่านหายใจใส่ พวกเราก็กแพแล้ว” อเล็กเซียร์บอก แล้วถอนใจ “ถึงจะเป็นราชันเทพอสูร ผลก็ไม่น่าจะต่างกัน อาจจะมีอยู่ได้นานหน่อย แต่ต้องแพ้ในเวลาไม่เกิน 10 นาทีแน่”

“ก็ไม่แน่หรอก เจ้าหนูบลูมันอาจมีของดีก็ได้ ใครจะรู้”

เอ็กซ์โซซิสยิ้มอย่างลึกลับเหมือนเป็นสัญญาณจบการสนทนา อีกสองอดีตจักรพรรดิมองหน้ากันเอง แล้วร่างทั้งคู่ก็เลือนหายไป ทำให้ที่แห่งนี้เหลือเพียงเอ็กซ์โซซิสคนเดียว

ปฐมจักรพรรดิแห่งเอกซี้ตเอนตัวลงนอนบนพื้นหญ้า แล้วหลับตาจนเห็นแต่ความมืดมิด ทว่าในความมืดนั้นกลับปรากฏภาพบางอย่างขึ้น...ภาพของชายผู้เป็นที่จักรพรรดิคนต่อไป

“รีบๆ มาหาข้าละเจ้าหนู...ข้าจะคอยอยู่ที่บัลลังก์แห่งจักรพรรดินะ”

คำพูดสุดท้ายจบลง ลมหายใจของเอ็กซ์โซซิสก็เปลี่ยนเป็นลมสม่ำเสมอ บ่งบอกว่าเจ้าตัวได้หลับสนิทเรียบร้อยแล้ว

ในอีกสถานที่หนึ่ง ซึ่งรอบ ๆ เป็นห้วงมิติที่บิดเบี้ยวและสับสนวุ่นวาย ภายในนั้นมีคนผู้หนึ่งนอนตะแคงหนุนมืออยู่กลางอากาศ พลังแคะหูอย่างเมามัมน ริมีผีปากเบ้ออกด้วยความเบื่อหน่ายสุดขีด ดวงตาที่ข้างซ้ายเป็นสีทองและข้างขวา เป็นสีด้ามองจอภาพท่ามกลางความบิดเบี้ยวเบื้องหน้าด้วยสายตาซึ่งสุดชีวิต

“...น่าเบื่อโง่! เมื่อไหร่ไอ้สองตัวนี้นมันจะหาทางเชื่อมมิติไปยังเอิร์ทเจอเซที่พีชะ ข้ารอจนเบื่อแล้วนะ”

นาถกรรมแห่งความสับสน คาออสกล่าวอย่างเบื่อหน่าย เมื่อเห็นเซียร์และเคอร์ริชในจอภาพกำลังหาทางหลบกองกำลังที่ออกตามล่าฆ่าล้างโลกของราชันเทพอสูร เบลด เพื่อหลีกเลี่ยงการปะทะ

“ไอ้พวกนี้มันจะตามเจอข้าอะไรนักหนาเนี่ย กะอีแค่ช่องว่างมิติที่เจ้าเมอริชใช้ข้ามไปเอิร์ทครั้งแรก นี่มันตั้ง 2 ปีแล้วนะตั้งแต่ไอ้หนูของข้าไม่อยู่ ขึ้นเป็นแบบนี้ต่อไป ข้าต้องเบื่อจนอยากตายแน่ๆ เลย...เบื่อโง่!!!”

จู่ๆ คาออสก็ตะโกนเสียงดังลั่น เขาหมุนตัวไปมาระบายอารมณ์ไปเรื่อย... ไม่กี่วินาทีต่อมา เขาก็กลับมาอยู่ในสภาพเดิมอีกครั้ง เพียงแต่แสดงสีหน้าเบื่อหน่ายมากกว่าเดิมหลายเท่า

“จริงด้วย!” คาออสดีดนิ้วเมื่อเกิดความคิดดีๆ ขึ้นมาในหัว “...ปลอมตัวลงไปบอกพวกมันดีกว่า ว่าสถานที่ข้ามมิติไปเอิร์ทได้อยู่ไหน”

เมื่อบั้งโอดเคียด คาออสก็รำเริงทันควัน เขากอดอกครุ่นคิดอย่างหนัก ปากก็พิมพ์คำสั่งที่คิดไปด้วย “แต่จะปลอมตัวเป็นอะไรดีที่ว่า หมา แมว คนแก่ เด็ก โม่ๆๆ แบบนั้นมันขัดเกินไป...เอาเป็นเข้าไปในฝันน่าจะดี แบบนั้นจะได้เนียนหน่อย”

“ตาแก่คิดจะป่วนอะไรอีก...” เสียงยานคางที่เต็มไปด้วยความเอือมระอาดังมาจากด้านหลัง

คาออสหันไปมอง ก็เห็นผู้หญิงที่คนหนึ่งสวมชุดสีขาวยและอีกคนหนึ่งสวมชุดสีดำ ดวงหน้าสวยหวานของพวกเธอดูบึ้งตึง แสดงให้เห็นว่ากำลังไม่พอใจ และรู้ว่าตัวตัวปัญหาที่ชื่อคาออสกำลังจะไปสร้างความปั่นป่วนอีกครั้ง

“ไม่ได้จะทำอะไรนี่...แค่จะเล่นสนุกนิดๆ หน่อยๆ ตามปกติเอง” คาออสบอกแบบไม่คิดอะไรมาก ไซ้ สำหรับเขาแล้ว การป่วนอะไรนิดหน่อย (ในสายตาตัวเอง) คือเรื่องปกติสามัญของการหายใจเข้าออกของสิ่งมีชีวิตทั่วไป

“นิตหนอยของตาแก่...เชื้อไม่ลง” นามธรรมแห่งจุดเริ่มต้น เฮเมร่าทำปากเบ้ “ถ้าจะพูดคำให้ถูก ต้องบอกว่ามุ่มมองตาแก่ผิดปกติเกินไป เรื่องใหญ่แค่นี้ก็เล็กเท่ากัน ต่อให้คิดไปถล่มโลกก็บอกว่าเป็นเรื่องปกติอยู่ดี”

คาออสทำตาแป๋ว ยกนิ้วชี้หน้าตัวเอง “อะ! นี่ข้าเป็นนั่นหรือเนี่ย ไม่ยกนิ้วมาก่อน”

“ตอนนี้อยู่เฉยๆ สักพักเถอะตาแก่ สภาพระบบของโลกทั้งหมดกำลังรวนขึ้นไปปนอะไรอีกตอนนี้มีหวังระบบทั้งหมดล่มสลายแน่ ที่นี้ได้เห็นยกกันอีก ต้องมานั่งสร้างระบบใหม่ เห็นใจคนสร้างบ้าง...”

นามธรรมแห่งจุดจบ นิกซ์พ่นลมหายใจอย่างหุดหิดกับท่าที่ไม่รู้ร้อนรู้หนาวของคาออส ดวงตาอันมีมิติจ้องเขม็งเป็นเชิงกดดัน แต่ดูท่าจะไร้ผลโดยสิ้นเชิง ไม่อย่างนั้นคาออสคงไม่ยิ้มระรื่นไม่เลิก

“เฮน่า แค่เข้าฝันไปบอกว่าทางข้ามไปเอิร์ทอยู่ที่ไหน ไม่ได้ปนอะไรมากสักหน่อย แสบไม่เกิดผลกระทบเลยด้วยซ้ำ” คาออสยังไม่ยอมแพ้ “อย่างดีก็เกิดวงคลื่นเล็กๆ ที่สลายไปในเวลาไม่กี่จิตใจ อายซีเรียสๆ”

นิกซ์เลิกคิ้วเล็กน้อย “...รอน้อยไม่ได้หรือตาแก่ ก็รู้ๆ อยู่ว่าผมนี่ก็กักขังพลังของเจ้าหนูกำลังจะคลายออกแล้ว เวลาที่แน่นอนก็คืออีก 2 สัปดาห์ ถึงตอนนั้นเมื่อไหร่ เขาก็กลับมาที่นี้เองนั่นแหละ”

“ก็มันเบืออะ ลูกสาวไม่สงสัยว่าคุณพ่อบ้างเลยหรือ” คาออสน้ำตาคลอเบ้า ทว่าสองสาวเบื่องหน้ากลับไม่สนใจอาการพวกนี้แม้แต่น้อย รวกับเห็นมาจนชิน

คาออสเห็นว่าอ่อนไม่ได้ผล ก็รีบเปลี่ยนแผนทันทีทันใด เขาเปลี่ยนมานั่งตัวตรง ชูนิ้วหนึ่งขึ้น

“เอางี้ลูกสาว ข้าถามกลับนะ ระหว่างการนั่งรอความสนุกที่กำลังจะมาถึงอย่างแสนเบือหน่ายไปตลอด 2 สัปดาห์ กับการแทรกแซงเล็กๆ น้อยๆ เพื่อให้ความสนุกมาถึงเร็วขึ้น พวกเจ้าจะเลือกอะไร...”

สองสาวนั่งเฉย คาออสจึงคลี่ยิ้ม แล้วโน้มหน้าต่อ

“...ถ้าเจ้าหนูกลับมาเร็ว พวกเจ้าก็จะได้ออกไปเที่ยวข้างนอกนั่นเร็วๆ ได้อัดคนเล่นเร็วๆ ได้กินขนมหวานอร่อยๆ ที่เจ้าหนูนั่นให้ ได้เที่ยวเล่นกับพวกเด็กๆ รอบตัวเจ้าหนู แล้วก็...”

คาออสร่ายยาวถึงสิ่งที่นิกซ์และเฮเมร่าจะได้หากยอมทำเป็นไม่รู้ไม่เห็น

การแทรกแซงของเขา

ตลอดเวลาที่รับฟัง สองสาวต่างนั่งเงียบไม่เปลี่ยนแปลง เพียงแต่สีหน้าสดใสและเต็มไปด้วยความสุขใจเผล่ออกมาเป็นพักๆ จนในที่สุดคาออสก็ยื่นข้อเสนอเสร็จ เขากอดอกแล้วถามยิ้มๆ

“ว่าไง...อยากจจะเร่งเวลาให้เรื่องพวกนั้นมาถึงเร็วๆ มั้ย...”

“ถ้านามธรรมอื่นๆ รู้มันจะดูไม่ดีนะ” นิกซ์กล่าวซ้ำๆ เหมือนยอมรับข้อเสนอของคาออสกลายเป็นพักๆ แต่ก็ไม่อยากให้ใครรู้ว่าพวกตัวเองแทรกแซงคนอื่น

“พวกเจ้าก็รู้ว่าพื้นที่ตรงนี้ ผู้เข้ามาได้มีเพียงนามธรรมในระดับผู้สร้าง หรือก็คือมีแค่พวกเราสามคนเท่านั้น ข้าไม่พูด พวกเจ้าไม่พูด ย่อมไม่มีใครจับได้” คาออสว่า แล้วลี้ภัยเจ้าเล่ห์ “แต่ถึงจะจับได้ก็แล้วยังไง ในเมื่อพวกเราคือนามธรรมที่อยู่บนจุดสูงสุด ไม่มีใครทำอะไรพวกเราได้อยู่แล้ว”

สองสาวหันมองหน้ากันครู่หนึ่งราวกับถามความเห็นอีกฝ่าย พอปรึกษากันด้วยสายตาเสร็จและได้ข้อสรุปตรงกัน นิกซ์และเฮเมราก็เอียงคอไปมา ทำตาเหม่อลอย ไม่รู้ไม่ชี้กับสิ่งที่เกิดตรงหน้า

“พวกเราทำอะไรที่นี่” เฮเมร่าพิมพ์่าเหมือนถามตัวเอง

นิกซ์ยกมือขี้ตา แต่แสร้งทำได้ไม่เนียนนัก “ง่วงจังเลย...”

“ระหว่างการรอเวลาอันแสนน่าเบื่อ พวกเราไปพักกันดีกว่าเนอะนิกซ์”

“ใช่ๆ พวกเราไปพักกันสักชั่วโมงดีกว่า” นิกซ์ยิ้มมุมปาก “ระหว่างไปพักผ่อน พวกเราไม่รู้เรื่องอะไรทั้งนั้น ใครจะทำอะไร พวกเราก็ไม่รับรู้...เนอะ”

“ใช่ๆ ไม่รับรู้อะไรทั้งนั้น ใครจะไปป่วนอะไร เข้าฝันใคร พวกเราไม่รับรู้”

สิ้นคำ สองสาวพลันหายวับไป ทันใดนั้นคาออสที่เฝ้ามองพวกเธอตลอดก็ระเบิดเสียงหัวเราะชนิดกลั่นไม่อยู่ เขาหมุนตัวไปมา คงพยายามอวดอาการขำกั๊งให้ได้ชมเป็นขวัญตา แต่น่าเสียดาย...ไม่มีใครมองเห็น

“ฮะๆๆ เล่นแบบนี้เลยอะลูกสาวข้า แต่เอาเถอะ แบบนี้ก็ดีเหมือนกันอะไรๆ มันจะได้ง่าย”

คาออสยิ้มอย่างพอใจ เขากำลังคิดว่าควรจะไปปรากฏตัวในฝันของพวกเซียร์อย่างไรดีเพื่อไม่ให้ผิดสังเกต กระทั่งเวลาผ่านไปพักใหญ่ๆ รอยยิ้มว่าเจิงก็ปรากฏที่มุมปาก

“คิดออกแล้ว! ไปในสภาพเจ้าหนูดีที่ว่า...คำพูดก็เอาเป็น ‘ทางไปหาฉันอยู่

ตรงนี้' แล้วกัน...ไม่ลี ไม่ตีๆ คำพูดนี้มันขัดเกินไป เธอเป็นแค่ 'ฉันอยู่ตรงนี้' ดีกว่า
อ้อมๆ อันนี้แหละเนียน" คาออสพยักหน้ากับตัวเอง

คาออสลอยตัวอยู่ในห้วงมิติที่บิดเบี้ยวอย่างเปื้อนหนาย ตรงหน้าเขาคือ ภาพ
ของเชียร์และเคอริทซ์ที่เพียรพยายามหาทางเชื่อมมิติไปยังเอิร์ทอย่างยากลำบาก
แต่ถ้าพูดให้น่าเศร้าสักหน่อยในสายตาผู้รู้คือ ทั้งสองยังเดินทาง ยิงห่างจากจุด-
หมาย จนผู้เฝ้ามองทั้งหลายต้องเอาผ้าชุบน้ำตาตัวเองด้วยความสงสารอยู่เรื่อยๆ

กระทั่งท้องฟ้าในภาพเปลี่ยนเป็นกลางคืน สองหนุ่มก็หยุดพักหลังจาก
เหนื่อยล้ามาทั้งวัน ตอนแรกทั้งสองคิดจะผลัดกันเฝ้ายาม ทว่าความเหนื่อยล้าที่
สะสมมาตลอดทั้งวันทำให้ทั้งคู่เข้าสู่ห้วงนิทราในเวลาไล่เลี่ยกัน

คาออสที่รอเวลานี้อยู่แสบะยิ้ม

“เจ้าหนู ข้าจะส่งตัวช่วยไปหาแล้วนะ”

“ฉันอยู่ตรงนี้...”

เสียงอันแสนคุ้นเคยดังขึ้น ทำให้เชียร์ลิมตา เขาพบว่าตอนนี้ตัวเองยืนอยู่
ในสถานที่ซึ่งไม่คุ้นตานั้น หากเขาจำไม่ผิด ตรงนี้คือหนึ่งในสถานที่ซึ่งมีโอกาสเป็น
จุดที่เมอริทซ์ใช้เพื่อเชื่อมมิติไปยังเอิร์ทที่เขายังไม่ได้สำรวจ

“นี่มัน...” เชียร์มองไปรอบๆ อย่างสงสัย แต่แล้วเสียงปริศนาก็ดังขึ้นอีกครั้ง

“ฉันอยู่ตรงนี้...”

เชียร์หันไปทางต้นเสียง ก็พบบุรุษหน้าตาหล่อเหลาผู้มีเส้นผมสีดำแซมขาว
ยาวถึงเอว นัยน์ตาข้างซ้ายเป็นสีทองข้างขวาเป็นสีดำ และสวมชุดสีดำที่ใส่บ่อย
จนกลายเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัว...ราชันเทพอสูร เวสบลู

ชายผู้มีลักษณะเหมือนคนที่เขากำลังตามหากวักมือเรียก ปากก็เอ่ยต่อไป
เรื่อยๆ ว่า

“ฉันอยู่ตรงนี้...”

“นั่นเจ้าเองหรือ!” เชียร์ตะโกนถาม แต่กลับไม่มีคำตอบกลับมา ชายหนุ่ม
ผมสีฟ้าจึงตัดสินใจพุ่งใส่ร่างนั้น ทว่าพริบตาก่อนจะสัมผัส โลกทั้งใบก็กลายเป็น
สีขาวโพลน

เอือก! เซียร์ลิมตาขึ้นมามากครั้ง ก็พบว่าตัวเองนั่งหลับอยู่ในสถานที่
ซึ่งใช้พักผ่อน ใกล้เคียง มีเคอร์วิชที่ตื่นขึ้นมาด้วยสีหน้าตื่นๆ เช่นกัน ทั้งสองหันมามอง
หน้ากัน ก่อนชายผมทองจะพูดขึ้น

“เซียร์ เมื่อก็ฉันฝันถึงบลู ในฝันมันอยู่ในที่ที่พวกเรายังไม่ได้ไปสำรวจ แล้ว
บอกว่า ‘ฉันอยู่ตรงนี้’ ” เคอร์วิชกลืนน้ำลายอย่างผิดคอขณะที่เอ๋ย แล้วเขาก็เล่า
รายละเอียดความฝันทั้งหมดให้สหยาตรงหน้าฟัง

เซียร์พยักหน้ารับเมื่อเคอร์วิชเล่าจบ “ข้าก็ฝันแบบนั้นเหมือนกัน”

ทั้งสองต่างเงียบ กำลังประมวลข้อมูลที่ไม่ค่อยน่าเชื่อถือ เนื่องจากมันมา
จากความฝัน จนในที่สุดเซียร์ก็พูดขึ้น

“ลองไปดูกันเถอะ บางทีฝันนั้นอาจกำลังบอกอะไรสักอย่างก็ได้”

เคอร์วิชเรียกแผนที่ซึ่งมีกากบาทและวงกลมสีเขียวอยู่หลายจุดออกมา ก่อน
ชี้กากบาทสีแดงที่มีเลข 95 กำกับ

“ถ้าพูดกันจริงๆ ที่ที่พวกเราเห็นในฝันมีลำดับ 95 เป็นที่ท้ายๆ ที่จะไปสำรวจ
เลย โอกาสที่ตรงนี้จะเป็สถานที่ที่จะข้ามไปเอิร์ทได้มันน้อยมาก แต่ถ้าคิดจากที่
พวกเราบังเอิญฝันเหมือนกันแล้ว...” เคอร์วิชมองหน้าเซียร์ “ฉันว่าพวกเราควรไป
ที่นั่นตอนนี้เลย”

เซียร์เรียกแผนที่โลกออกมาบ้าง เขามองที่อยู่ปัจจุบันกับเป้าหมายพลาด
พูด

“ถ้าใช้ความเร็วเต็มที่ น่าจะไปถึงที่นั่นใน 3 ชั่วโมง”

เคอร์วิชโบกมือไปด้านหน้า กองไฟที่จุดขึ้นเพื่อให้แสงสว่างก็ดับลง จากนั้น
เขาก็หยิบผ้าคลุมที่วางไว้ข้างตัวมาสวมอีกครั้ง

“พวกเรารีบไปกันดีกว่า ไปถึงเร็วเท่าไรก็ยิ่งดี”

“อืม...” เซียร์หยิบผ้าคลุมมาสวมเช่นกัน

ไม่นานนักทั้งสองก็พุ่งทะยานออกไปด้วยความเร็วสูงจนกลายเป็นเส้นแสง
โดยมีเป้าหมายเป็นสถานที่ซึ่งอาจนำความหวังของพวกเขากลับมา

ความหวังที่มีชื่อว่า...ราชันเทพอสูร เวสบลู

1

การบายเอนของสหายเก่า

“จื่อ...”

เสียงสะลึมสะลือดังขึ้นภายในห้อง พร้อมกับที่ดวงตาของชายผู้นอนอยู่บนเตียงเปิดขึ้น เผยให้เห็นดวงตาสีดำสนิท เขายันตัวขึ้นมาจากเตียงช้าๆ เพราะไม่อยากให้การเคลื่อนไหวของตัวเองไปรบกวนหญิงสาวที่นอนอยู่ข้างๆ

โครงหน้าและร่างกายของบลูคงเดิมมาตลอด...จนดูแทบไม่ออกเลยว่าตอนนี้เขาอายุ 22 ปี หรือ 18 ปีกันแน่

ชายหนุ่มค่อยๆ ลุกจากเตียง แต่ตอนนั้นเองก็มีเสียงเล็กๆ ดังขึ้นมา
“อ้อ...”

บลูหันไปมอง ก็พบว่าเด็กหญิงวัยไม่เกิน 3 ปีที่นอนอยู่ระหว่างเขากับไอรีน ภรรยาที่แต่งงานกันเมื่อ 2 ปีก่อน กำลังลืมตาตื่นด้วยท่าทางงัวเจียว

เด็กหญิงผู้นี้มีเส้นผมกับดวงตาสีดำ และเค้าหน้าใกล้เคียงกับเขามาก ทว่าไม่ใช่ลูกสาวของเขาแต่อย่างใด เธอเป็นลูกพี่สาวคนโตของเขาที่ชื่อ น้ำ กับพี่ชายที่ชื่อ ซิลเวอร์ เธอมีชื่อจริงๆ ว่า วารี ที่แปลว่า ‘น้ำ’ ซึ่งเหมือนชื่อแม่ และมีชื่อเล่นว่า ซี (Sea) ซึ่งแปลว่าทะเล และมีตัวอักษรแรกคล้ายๆ ชื่อพ่อ

บลูเคยถามว่า ทำไมทั้งสองถึงตั้งชื่อลูกแบบนี้ ก็ได้ความว่า ตอนแรกซิลเวอร์คิดจะตั้งชื่อลูกให้คล้ายชื่อตัวเอง ส่วนน้ำก็คิดแบบเดียวกัน ไปๆ มาๆ ทั้งสองเลยตกลงกันว่า ชื่อจริงจะให้แม่เป็นคนตั้ง (ในครอบครัวนี้เมียเป็นใหญ่) ส่วนชื่อเล่นให้พ่อเป็นคนตั้ง

หากถามว่าทำไมลูกสาวของน้ำและซิลเวอร์ถึงมานอนกับบลูและไอรีนแทนได้ ก็ตอบได้ง่ายมาก เพราะตลอดระยะเวลา 2 ปีที่ผ่านมา บลูและไอรีนลึงสิงติดอยู่ที่บ้านตลอดเวลา เนื่องจากบลูให้เหตุผลว่าเขาทำงานอยู่บ้านได้ น้ำจึงวาน

ให้ช่วยดูแลลูกสาว เขาจึงดูแลวารีมาตั้งแต่เล็ก ๆ จนตอนนี้เด็กหญิงสนิทกับบลู ยิ่งกว่าพ่อแม่เสียอีก

“ซี นอนต่อเถอะ เตี่ยวน้ำไปทำอาหารเช้าก่อน” เขารีบบอกเด็กหญิงที่กำลังลุกขึ้นจากเตียง “ไม่ต้องคิดจะตามไปเลยนะ เราไปที่ไหนน้ำยุ่งทุกที”

เด็กหญิงส่ายหน้า แล้วบอกด้วยน้ำเสียงเอาแต่ใจแบบเด็ก ๆ “ไม่เอาๆ ซีจะไปด้วย ถ้าน้ำบลูไม่ให้ซีไปด้วย ซีจะฟ้องน้ำไอรีน!”

บลูกะพริบตาปริบ ๆ ดูท่าเด็กคนนี้อยู่กับเขานานเกินไป จนติดนิสัย (เสีย) หลายๆ อย่างของเขาไป รวมถึงการเล่นงานจุดอ่อนของคนอื่นที่พบจากการสังเกตด้วยตัวเอง คาดว่าเธอคงเห็นเขายอมให้ไอรีนบ่อยๆ จึงคิดว่าเขาจะยอมให้ไอรีนทุกอย่าง

“คิกๆ” เสียงหัวเราะใสๆ ดังขึ้นจากเจ้าของร่างบอบบางที่นอนอยู่ข้างๆ วารี ดวงตาของไอรีนเปิดขึ้นและมองหน้าหลานด้วยแววตาขบขัน “...บลู ดูท่าจะเจอคู่ปรับแล้วนะ”

ชายหนุ่มหันไปมองภรรยา แล้วยิ้มมุมปาก เขาเดินเข้าไปใกล้ๆ เด็กหญิงตัวน้อย จากนั้นยกนิ้วดีดหน้าผากเบาๆ “ถ้าทำแบบนั้น วันนี้น้ำจะไม่พาไปเที่ยวสวนสนุกนะ”

แค่ได้ยิน เด็กหญิงก็รีบเข้ามากอดแขนเขาไว้ด้วยท่าที่อดอ้อน “หนูไม่ฟ้องแล้ว น้ำบลูต้องพาหนูไปเที่ยวนะ ห้ามเบี้ยวนะ”

ชายหนุ่มหัวเราะเล็กน้อย แล้วหันไปขยิบตาให้ไอรีน “...ระดับมันต่างกันเยอะ”

“จ๊าๆ พ่อคนเก่ง”

ไอรีนผุดลุกจากเตียง ในจังหวะนั้น บลูก็ยื่นหน้าไปใกล้เพื่อหอมแก้มภรรยาตัวเอง แล้วผละมายิ้มกริ่มให้

“หอมรับอรุณ”

เพียะ! ไอรีนตีแขนบลูเบาๆ แล้วเอ่ยเสียดๆ “อายเด็กบ้างสิ ทำแบบนี้ให้เห็นบ่อยๆ เตี่ยวยัยซีก็ทำตามหรอก”

“ไม่ทันแล้วละ” บลูหัวเราะหึ แล้วอุ้มวารีขึ้นมา เมื่อโบหน้าเด็กหญิงอยู่ในระดับเดียวกับโบหน้าเขา เธอก็ชะโงกมาหอมแก้มหน้าตัวเองด้วยสีหน้าสดใส ไอรีนเห็นแบบนั้นก็อ้าปากค้าง จังหวะนั้น ฝ่ายสามีจึงขยิบตาให้เธอ “เห็นปะ”

“บลูสตอนอะไรให้หลานเนี่ย!” หญิงสาวแหงนเสียงเซียว

“สอนให้หลานทำตัวน่ารักกับผู้ใหญ่ไง เนอะซี”

“ค่า!” เด็กหญิงยิ้มรับ “น้ำบลูบอกว่าถ้าหนูทำแบบนี้กับผู้ใหญ่ในบ้านบ่อยๆ ทุกคนจะรักหนูมากขึ้น”

ไอรีนมองหน้าสามีตัวเอง แล้วทำปากเบ้ใส่ ก่อนพึมพำว่า “หลอกเด็ก” โดยไม่คิดจะให้คนอื่นได้ยิน ทว่าก็ไม่อาจรอดพ้นหูพ่อสามีตัวดีไปได้

“ซีจำได้รีเปล่า น้ำเคยบอกว่าตอนเช้าเราต้องทำอะไรก่อน”

“เราต้องเดินออกกำลังก่อนเพื่อให้ร่างกายแข็งแรงคะ”

“ดีมาก งั้นพวกเราไปเดินออกกำลังกันดีกว่า”

“ค่า!!!”

ไอรีนเห็นสองน้ำหลานที่สนิทกันยิ่งกว่าพ่อแม่ก็ยิ้มอย่างอ่อนใจ เธอถอนใจเล็กน้อย แล้วเอ่ยกับทั้งสอง “งั้นทั้งสองคนไปเดินเล่นก่อนแล้วกัน เดี่ยวอาหารเข้าฉันทำให้”

“โอเค จะรอกินอาหารฝีมือคุณภรรยาเนะครับ” บลูยิ้มระรื่น

วารีเองก็ยิ้มแบบเดียวกับน้ำชายตัวเอง “หนูจะรอกินข้าวฝีมือน้ำไอรีนเนะคะ”

“สองคนนี้จะเหมือนกันเกินไปรีเปล่าเนะ” ไอรีนพูดจบก็เดินเข้าห้องน้ำไป

บลูอุ้มหลานสาวออกจากห้อง แล้วลงบันได กระทบตักเดินออกมาจากบ้าน เขาก็ปล่อยวารีลง ทั้งสองสูดอากาศยามเช้าเข้าไปเต็มปอด ก่อนจะพากันเดินวนรอบบ้านที่ตอนนี้กว้างกว่าเมื่อ 2 ปีก่อนพอสมควร เนื่องจากจำนวนสมาชิกในบ้านเพิ่มขึ้น

แต่เดิมบ้านหลังนี้มีผู้อยู่อาศัยทั้งสิ้นห้าคน นั่นคือ ทเวะ พ่อของบลู ลินดา แม่ของบลู น้ำ พี่สาวคนโต ฟ้า พี่สาวคนรอง ตัวเขา และเบล น้องสาวคนเล็ก หลังจากนั้นค่อยมีสมาชิกเพิ่มเติมคือ ซิลเวอร์ สามีของน้ำ และไอรีน ภรรยาของเขา รวมกับวารี เด็กหญิงตัวเล็กขี้แงๆ เขาก็อีกหนึ่ง

ในปัจจุบัน บ้านพวกเขามีสมาชิกเพิ่มขึ้นมาอีก พวกเขาจึงสร้างบ้านเดี่ยวสองชั้นอีกหลังไว้ใกล้บ้านหลัก เพื่อให้สมาชิกใหม่อาศัยอยู่ที่นั่น

บลูพาหลานสาวเดินเล่นไม่นาน ก็มาถึงบ้านหลังใหม่ที่สวยที่สุดในตอนนี้ ตอนแรกเขาทำท่าจะเดินผ่านไปเฉยๆ แต่ประตูบ้านเปิดออกเสียก่อน จากนั้นบุรุษผู้หนึ่งก็ก้าวออกมาด้วยสีหน้าว่างนอนสุดขีด

ชายผู้นี้มีเส้นผมกับดวงตาสีน้ำตาลอ่อน ใบหน้าหล่อเหลา และผิวขาว เขาอยู่ในชุดนอนกางเกงขาวาว เมื่อเหลือบมาเห็นบลูกับหลานสาวก็ตกท่ายันที

“อ้าว บลู พาสีมาเดินเล่นตอนเช้าหรอ...”

ชายคนนั้นถามจบก็อ้าปากหาอย่างไร้มารยาท

บลูจ้องตาอีกฝ่าย แล้วกล่าวเสียงดู “ไอ้คุณโชล...ต่อหน้าหลานฉันช่วยปิดปากหน่อยเหอะ เดี่ยวหลานฉันติดนิสัยแยๆ แบบนี้ไปจะเสียเด็กหมด”

“โทษที?”

โชล หรือก็คือเพื่อนที่บลูเจอในเกม Exceed Limit Online เมื่อ 4 ปีก่อน เขาเป็นหนึ่งในสมาชิกใหม่ที่บ้านหลังนี้ เพราะเมื่อครั้งปีก่อน ชายวัย 23 ปีคนนี้ได้แต่งงานกับฟ้าที่ตอนนี้อายุ 24 ปีแล้ว

หากจะทำความเรื่องระหว่างสองคนนี้ ก็ต้องย้อนกลับไปเมื่อประมาณ 3 ปีก่อน ช่วงที่บลูกำลังเลื่อนระดับขั้นเป็นราชันเทพอสูร ฟ้าได้เลิกอยู่กับแฟนที่เป็นผู้หญิงด้วยเหตุผลทางบ้านของอีกฝ่าย ทำให้เธอเสียใจมาก พอดีโชลที่เวลานั้นยังไม่ใครเหมือนกัน มักมาป่วนเบียดอยู่ใกล้ๆ พวกเขา และช่วยกันทำอะไรหลายอย่างบ่อยๆ ทั้งสองจึงหันหน้ามาปรึกษากันเรื่องความรัก จากนั้นไปๆ มาๆ ก็เกิดความรู้สึกดีๆ ให้แก่กัน จนตัดสินใจคบกันหลังจากดูใจกัน 3 เดือน

ความสัมพันธ์ระหว่างโชลกับฟ้าอาจมีอุปสรรคอยู่บ้าง เพราะโชลมีสถานะทางบ้านไม่ค่อยดี ครอบครัวของเขาเคยถูกฟ้องล้มละลายจนพ่อแม่คิดสั้นฆ่าตัวตาย ทั้งโชลและลูกบุญธรรมอีกคนไว้ ทำให้ทั้งสองต้องใช้ชีวิตกันแบบปากกัดตีนถีบ ช่วงเวลาที่ว่างจากเรียน พวกเขาจะทำงานพิเศษเพื่อเก็บเงินไว้ใช้ประทังชีวิต นอกจากนี้ตอนเรียนมหาวิทยาลัย โชลยังได้ทุนเพราะเรียนดีและขยัน ประหยัด เสียหายก็ไม่มี เรียกได้ว่านิสัยและความสามารถผ่านเกณฑ์ เขาจึงคบกับฟ้าได้โดยไม่ถูกอำนาจมืดจากทางบ้านฝ่ายหญิง (ที่มักจะมาจากน้องชาย) เล่นงานแถมยังช่วยเหลือในอีกหลายๆ ด้านอีกด้วย

จุดเปลี่ยนของชีวิตโชลเริ่มจากตอนที่ฟ้าเรียนจบมหาวิทยาลัย ส่วนโชลเพิ่งขึ้นปีสี่ เขารู้ดีว่าแฟนสาวมีชายหนุ่มหลายๆ คนหมายปอง เพราะฐานะทางบ้านและหน้าตาสะสวย ตอนเรียนอยู่อาจยังไม่รู้สึกอะไร แต่หากไปเจอสังคมภายนอก แฟนสาวของเขาอาจเปลี่ยนไป และเห็นความแตกต่างระหว่างเขากับเธอ จนทำให้ความสัมพันธ์ไม่ราบรื่น เขาจึงปรึกษากับประธานของบริษัท W.E.C บริษัทยักษ์

ใหญ่ที่มีกิจการและสาขามากมายทั่วโลก อีกทั้งตัวประธานยังสนิทกับโซล ว่ามีวิธีไหนบ้างที่สามารถช่วยให้เขายกระดับตัวเองจนเหมาะสมกับฟ้า

ประธานบริษัท เอลเล่ ได้แนะนำโซลหลายเรื่อง และช่วยสอนวิธีการเล่นหุ้นกับทำธุรกิจหลากหลายรูปแบบ จนในที่สุดโซลก็เริ่มเล่นหุ้นโดยใช้เงินเก็บของตัวเอง และเพราะมีคนสอนดีประกอกับเป็นคนหัวไวมีความพยายาม...หลังจากขาดทุนสามารถติดจนแทบย่อยยับ โซลก็เริ่มได้กำไรบ้าง จนผ่านไปครึ่งปี โซลก็มีเงินเก็บมากขึ้นหลายเท่า เอลเล่เห็นว่ามีแวว จึงยื่นข้อเสนอที่น่าตกใจให้ นั่นคือเขาจะให้โซลยืมเงินจำนวนหนึ่ง โดยโซลต้องทำให้เงินนั้นงอกเงยขึ้นอย่างน้อยเท่าตัวในเวลาที่กำหนดไว้ หากทำได้ละก็ โซลก็จะมีฐานะที่เหมาะสมกับฟ้าแล้ว

โซลรับข้อเสนอของเอลเล่ และใช้เวลาส่วนใหญ่ไปกับการเล่นหุ้น ทำให้ตอนนั้นเขาเริ่มมีปัญหาเกี่ยวกับฟ้าเพราะไม่ค่อยมีเวลาให้ จนในที่สุดทั้งสองก็ทะเลาะกันจนเกือบเลิกรา ตอนนั้นโซลที่ได้กำไรจากการเล่นหุ้นและการลงทุนในบริษัทต่างๆ จนใช้หนี้เอลเล่หมด และได้เงินก้อนใหญ่มาก่อนหนึ่ง ได้ตัดสินใจทุ่มเงินก้อนนั้นเพื่อขอหมั้นกับฟ้า เพราะตัวเองยังเรียนไม่จบ จึงยังไม่อยากแต่งงาน ทางบ้านของฟ้าก็ให้ทั้งสองตัดสินใจกันเอง (แต่ก็แอบเชียร์เพราะชอบในความพยายาม)

ฟ้าที่เพิ่งรู้ว่าโซลแอบไปเล่นหุ้นเพื่อยกระดับตัวเองให้เหมาะสมกับเธอ ก็เสียใจที่เคยทำตัวไร้เงาใส่เขา และยอมรับการหมั้นหมาย จนโซลเรียนจบไม่นานทั้งสองก็แต่งงานกัน แต่ไม่ยอมอยู่ในบ้านหลักเพราะมีน้องชายบุญธรรมของโซลอยู่ด้วย บลูจึงตัดสินใจสร้างบ้านเดี่ยวหลังนี้ให้

ทเวะ พ่อของฟ้าเห็นแววในตัวโซลก็วางตัวให้เป็นผู้บริหารบริษัทตัวเองเหมือนลูกเขยคนโต ทำให้หลังจากแต่งงานกัน โซลต้องศึกษางานที่บริษัทพ่อของฟ้าอยู่นานจนหัวหมุน เพราะงานบริหารยากกว่าเล่นหุ้นเยอะ แต่ตอนนี้โซลเป็นงานมากขึ้นแล้ว และฝากฝังหลายๆ อย่างให้ได้

แม้คนอื่น ๆ จะเห็นว่าโซลเป็นคนที่มีความพยายามทำตัวให้เหมาะสมกับคนรัก แต่พอบลูมาย้อนมองแล้ว กลับคิดว่าสิ่งที่โซลทำน้ำเน่าพอตัวเลย ชีวิตของโซลกับฟ้านี้มันละครหลังข่าวภาคค่ำที่เขาไม่เคยสนใจดูซักๆ

บลูมองหน้าโซลที่ขอบตาคัล้าเหมือนคนอดนอน ก็อดถามอีกฝ่ายไม่ได้
“ท่าทางเหนื่อยๆ นะ งานที่บริษัทหนักอะ”

“งานที่บริษัทนะไม่เท่าไรหรอก ตอนนี้เป็นงานแล้วยังสบาย แต่ปัญหา คือฟ้านี่แหละ” ไชลถอนใจเฮือกใหญ่ “วันนี้ว่าจะไปคุยกับคุณพ่อหน่อยเรื่องงาน แล้วก็ขอลาหยุดมาดูแลฟ้า”

“ฟ้าเป็นอะไร”

“แพ่ท้องนะ อ้วกตลอดจนไม่ยอมปล่อยให้คนเดียวเลย” ไชลตอบเสียงเรียบ “บอกตรงๆ เห็นท่าทางเวลาเย็นนั้นอ้วกแล้วเป็นห้วงวะ ห่วงทั้งแม่ทั้งลูกเลย นั่นแหละ”

“ช่วงท้องแรกๆ ก็งี้แหละ” บลูยกไหล่ “ถ้าเป็นห้วงจริงๆ ก็ไปคุยกับพ่อ แล้วกัน ช่วงนี้บริษัทไม่ยุ่งเท่าไร ชาตนายไปสักคนไม่มีปัญหาอะไรหรอก”

“ขอบใจ... ถ้ายังงั้นเข้าวันนี้ขอเป็นของที่เหมาะสมกับคนแพ่ท้องหน่อย แล้วกัน”

“เดี๋ยวจัดให้” บลูขยิบตาให้

ตอนนั้นทั้งสองก็ได้ยินเสียงเหมือนคนอาเจียนดังมาจากภายในบ้าน บลูและไชลหันกลับไปมอง ก่อนที่ชายผมน้ำตาลจะหันมาบอกด้วยท่าทางร้อนรน

“ฉันทิ้งไปดูก่อนนะ!”

พูดจบ ไชลก็วิ่งเข้าไปในบ้านทันที บลูส่ายหน้าเล็กน้อย แล้วเขาก็กับหลาน ก็พากันเดินเล่นต่อไปเรื่อยๆ เมื่อเดินครบรอบ สองน้ำหลานก็นั่งเล่นกันที่สวน หลานสาวตัวน้อยไปวิ่งชนกษมไม้ตามประสาเด็ก ส่วนน้ำชายไปนั่งตรงม้านั่งหินอ่อนใกล้ๆ พลาเงยหน้ามองท้องฟ้าอย่างเหม่อลอย

ฉิบ! เสียงผีเท่าที่เข้ามาใกล้ดังขึ้นจากด้านหลัง แต่ก่อนที่เจ้าของผีเท่าจะเข้ามาถึง บลูก็เอ๋อขึ้น

“พอเถอะครับปู้ อายุไม่ใช่่น้อยๆ แล้ว เลิกทำตัวเป็นเด็กเถอะครับ”

“แกหาว่าฉันแก่เฒ่าอะไร” ไชลถามน้ำ!

ชายชราตะคอกใส่เสียงข่ม พร้อมกับที่เสียงแหวกอากาศดังขึ้นเหมือนมีอะไรพุ่งเข้ามา บลูไม่แม้แต่จะหันกลับไปมอง เขาเอียงศีรษะเล็กน้อย ปล่อยให้หมัดที่ชกเข้ามาพุ่งผ่านไป พริบตาต่อมาเขาก็หันมุดไปอีกด้าน พลิกไปอยู่ด้านหลังผู้โจมตี แล้วใช้นิ้วชี้จ่อข่มบอีกฝ่าย

“ยอมเถอะปู้ อายุเจ็ดสิบสองแล้วนา จะมาวัดอะไรกับเด็กๆ อย่างผม” บลูพูดอย่างจริงจังจนประสาทอีกฝ่ายเต็มที

แม้ชายชราที่สวมชุดวอร์มเหมือนพวกนักกีฬาออกมาออกกำลังกายเข้าผู้นี้จะมีใบหน้าที่ยาวน เส้นผมสีขาวโพลน และหนวดยาวสีเดียวกับเส้นผม แต่สภาพโดยรวมของเขากลับดูดีอย่างไม่น่าเชื่อ ที่สำคัญคือจิตใจที่ไม่ยอมแก่ตามตัว เพราะแม้จะอยู่ในสภาพเสียเปรียบ แต่ดวงตากลับไม่แสดงว่ายอมแพ้ แกมดูจะอารมณ์เสียกับคำพูดกวนๆ ของหลานชายด้วย

ชายชราบัดมือของบลูออก แล้วหันมาโวยวาย

“เจ็ดสิบกว่าแล้วโงะ ฉันยังแข็งแรงเตะปีบดังอยู่นะโว้ย!”

“ดังเปรี้ยงหรือดังโอย่ยกับคุณปู่ที่ไครพ...” บลูมยิ้ม เอียงคอหลบหมัดที่พุ่งสวนมาตามคำพูด ใช้สายตานำหมัดนั้นได้มองปู่ตนซ้ำๆ “แหม อย่างที่เขาว่ากันจริงๆ แะะ คนเราพอแก่ตัวแล้วจะไม่ค่อยฟังเหตุผลเท่าไร”

ชายชราที่โดนโจมตีด้วยคำกล่าวนี้นิโกรจรจนหน้าแดง แต่ไม่นานก็ควบคุมอารมณ์ตัวเองได้ มือที่ยาวนถูกยกไปไขว้หลัง ดวงตาวาดมองหลานชายหัวจดเท้า ก่อนจะเอ่ย “ใครมันจะไปเหมือนเด็กปีศาจแบบแกละ ให้อหลานบ้า อายุสิบแปดยันยี่สิบสอง สภาพไม่เปลี่ยนไปสักนิด”

ดวงตาของบลูทอประกายลึกลับขึ้นมาวูบหนึ่ง ก่อนเจ้าตัวจะแสยะยิ้มกลับ “ก็ดีแล้วนี่ครับปู่ ผมเองก็ไม่อยากจะ ‘แก่’ หรือกนะครับ เพราะคนแก่จะหาเหตุผลยาก ยิ่งคนแก่บางคนแถมนี้ พุดอะไรไม่ค่อยฟัง แก่แล้วแก่เลยจริงๆ”

คิ้วของชายชรากระตุกทุกครั้งที่ได้ยินคำว่า ‘แก่’ หลุดมาจากปากหลานตัวดี แกมอีกฝ่ายยังงังใจพุดเสียงดังกว่าปกติอีกด้วย แวตตาชายชราเปลี่ยนเป็นเย็นเยียบขณะที่เขากล่าวเสียงเข้ม

“โฮ...ห่างหูห่างตาไปไม่กี่ปี ปากดีขึ้นเยอะเลยนี่หว่า ให้อหลานชาย...”

“พอดีช่วงนี้ต้องพุดกับคนแก่กวนประสาทบ่อยๆ นะปู่ ก็เลยเชียวด้านนี้เป็นพิเศษ” คนเป็นหลานชายขยิบตาให้ อาศัยจังหวะที่ชายชราผลอดคว้าข้อมือเอานิ้วชี้และกลางแตะ ไม่นานนักเขาก็หรีตาลงพลางเอ่ย “ซีพจรเต้นเร็วเกินไป ก่อนมานี่ออกกำลังกายอะเกินไปนะ เพลาๆ บ้างเถอะครับ ที่ผมกับพ่อชวนปู่มาอยู่ที่นี่ก็เพราะอยากให้พักผอนนะ”

คนเป็นปู่แท้ๆ ชักมือกลับ “แค่นี้เหนื่อย เทียบกับตอนอยู่บ้านไม่ได้เลยด้วยซ้ำ”

“ไม่อยากบ่นเรื่องนี้หรือกนะ แต่ไอ้เรื่องศิลปะการต่อสู้นะเพลาๆ ลงหน่อย

เถอะครับ ปู่ก็รู้ว่าสมัยนี้ของพวกนี้ใช้ไม่ค่อยได้ ฝึกการต่อสู้มา 20 ปี เจอกระสุนนัดเดียวเจาะกลางกบาลก็จบแล้ว” หลานชายบอกเสียงอ่อน

ชายชราเดาะลิ้น “เฮอะ ยังไงชะฝึกไว้ก็ดีดีกว่าไม่ใช่หรออะ”

บลูส่ายหน้ากับอาการดี้อันของชายชรา ใจว่าเขาจะไม่รู้ว่าปู่ตัวเองหัวดีขนาดไหน เพราะกว่าเขากับพ่อจะชวนอีกฝ่ายมาพักอยู่ที่บ้านนี้ด้วยกันได้ก็ลำบากไม่น้อย แต่จะไม่ทำก็ไม่ได้ เพราะปู่อายุน้อยๆ เสียเมื่อไร จะปล่อยให้คนอายุเจ็ดสิบกว่าอายุที่บ้านนอกคนเดียวมันก็ไม่ดี หลังใช้ความพยายามหลอกล่ออยู่นาน ชายชราก็ยอมทำตามความต้องการของลูกชายและหลานชายจนได้

บลูส่ายหน้าปลงๆ แล้วทิ้งตัวลงนั่ง “อยากทำอะไรก็ตามใจปู่แล้วกัน แต่ห่วงสุขภาพตัวเองบ้างนะครับ เป็นอะไรขึ้นมามันจะลำบาก”

คุณปู่หลุดตัวนั่งข้างๆ “อายุไม่เท่าไร พุดชะเหมือนคนแก่เลยนะ”

“ฮะๆ งั้นหรอครับ”

ทว่าทั้งสองยังไม่ทันจะพูดคุยกันต่อ เสียงใสๆ ของเด็กน้อยก็ดังขึ้นพร้อมกับที่เจ้าตัวเดินเข้ามาหา “น้ำบลู หนูหิวข้าวแล้วค่า”

ทันใดนั้น ดวงตาชายชราที่นั่งข้างๆ บลูก็ทอประกายหลงไหล เขาผุดลุกไปย่อดตัวหน้าเด็กหญิงตัวน้อย

“อัยหนู!”

“ง้อ!”

“ขอทวดหอมที่นะเหลนรัก ฮ่าๆๆ เหลนฉันน่ารักจริงไว้ย ฮ่าๆๆ!!!”

ชายชราหัวเราะร่าอย่างยินดี ขณะที่ตั้งตัววารีเข้าไปกอดไว้เต็มรัก เอาหนวดตัวเองถูหน้าเหลนสาวไปมาอย่างมีความสุข

หากถามว่าบลูและพ่อใช้อะไรหลอกล่อให้ชายชราผู้นี้มาอาศัยที่บ้านหลังนี้ได้ คำตอบก็คือเหลนนี่แหละ แถมดูเหมือนคุณทวดคนนี้จะหลงเหลนคนนี้มาก จนเหลนพูดอะไร คุณทวดก็ยอมทุกอย่างตามประสาคนแก่หลงเด็ก

ส่วนทางเหลนนั้น...ตอนนี้แหกปากร้องไห้เองแงเรียบร้อยแล้ว พลางยื่นมือไม่ไปด้านหน้าเหมือนพยายามคว้าตัวน้ำชายไม่หยุด

“น้ำบลูช่วยหนูด้วย หนูกลัวทวด แงๆๆ!!!”

บลูหัวเราะเบาๆ แง่ตัวหลานมาจากปู่ แล้วปลอบหลานสาวที่เสียขวัญพอชายชราหันมามองด้วยสายตาไม่พอใจ เขาก็ยกคิ้วให้ด้วยท่าที่เหนือกว่า แล้ว

ใช้นิ้วชี้ที่แถวๆ ปากตน

“ปู่ ควรวนหน้าถ้าจะมากอดยายซี ต้องโกนหนวดออกให้หมดก่อนนะ หลานผมกลัวหนวด”

ชายชรายกมือลูบหนวดตัวเองอย่างไม่เชื่อ แล้วยื่นหน้าไปใกล้เหลนตัวน้อย แต่ทันใดนั้น วารีกก็แหกปากร้องให้หนักกว่าเก่า ชายชราถึงกับหน้าเสียวไปเลย

บลูกอดหลานสาวตัวเองแน่น แล้วหันหลังหนี “ปู่ ถ้าจะเล่นกับยายซีครึ่งหน้า ไม่โกนหนวดก่อน ผมจะไม่ให้ยุ่งกับหลานผมนะ เข้ามาใกล้ก็ไม่ยอม คุณหลานผมร้องไม่เลิกเลย นี่ถ้าเป็นปมในใจขึ้นมาจะทำไงเนี่ย...”

เขาเดินหนีไปบ่นไป ปล່อยให้ชายชรายืนลูบหนวดตัวเองอย่างเสียตาย พลังตัดสินใจอย่างยากลำบากว่า จะสละหนวดสุดรักที่อยู่ด้วยกันมานานเพื่อเล่นกับเหลนตัวน้อยที่น่ารักดีหรือไม่

หลังผ่านความวุ่นวายเล็กๆ ประจำวันมาได้ บลูก็อุ้มวารีกลับเข้าบ้าน ระหว่างนั้น เสียงซึ่งมีแต่เขาเท่านั้นที่ได้ยินก็ดังขึ้นในหัว

“ฮ่าๆๆ บ้านเจ้านี่มีเรื่องให้ฮาได้ทุกวันเลยแฮะ”

‘ก็คิดหน่อยนะ’ บลูคิด เพราะทำแบบนี้ก็คุยกับอีกฝ่ายได้แล้ว ‘ว่าแต่ลองนายติดต้อมาแบบนี้ แสดงว่าทางนั้นเริ่มมีการเคลื่อนไหวใหญ่ๆ แล้วงั้นสิ’

“อืม...การเคลื่อนไหวนี้เกิดขึ้นที่เอกซ์ซี้ด ตอนนี้งานหนูเชียร์กับเคอร์ริชเจอทางเชื่อมมิติมาเอิร์ทแล้ว เลยกำลังใช้พลังข้ามมิติมา แต่พลังของเจ้าหนูเคอร์ริชมันไม่สมบูรณ์ ใช้เวลาประมาณ 3 วันถึงจะถึงเอิร์ท” นามธรรมแห่งความลับสนคาคออสบอกด้วยน้ำเสียงนิ่งเรียบ “ว่าแต่เจ้าเออะ ไหนๆ ทางนั้นมันก็เคลื่อนไหวกันแล้ว อยากรู้เรื่องของทางนั้นเลยรีเปล่า”

คาคออสถามเฝ้า เพราะตลอดระยะเวลา 2 ปีหลังจากเกิดเหตุการณ์ในครั้งนั้น บลูได้เผชิญหน้ากับเบลคอีกครั้งในโลกเอิร์ทและทำหายกัน บลูได้บอกคาคออสว่าไม่ต้องการรับรู้สถานการณ์ของโลกเอกซ์ซี้ด-ลิมิตแม้แต่อย่างเดียว รวมถึงเรื่องเกี่ยวกับพรรคพวกตัวเอง เขาให้เหตุผลว่าตราบใดที่พลังของเขายังไม่กลับคืนมาก็ทำอะไรไม่ได้นอกจากรับรู้เพียงอย่างเดียว เพราะถ้าเป็นแบบนั้น เขาอาจคิดมากจนประสาทเสียได้ ผู้ไม่รู้ไปเลยดีกว่า คาคออสเองก็เห็นด้วยกับเรื่องนี้ จึงไม่บอกข่าวเกี่ยวกับเอกซ์ซี้ด-ลิมิตเลยจนถึงวันนี้

ถึงอย่างนั้น ข้อตกลงนี้ก็ยกเว้นข่าวการเคลื่อนไหวครั้งใหญ่ของทั้งสองฝ่าย...ซึ่ง 2 ปีที่ผ่านมา ไม่เคยเกิดสักครั้ง รวากับฝ่ายศัตรูจงใจดึงเวลารอให้บลูกลับไปจบเรื่องทั้งหมดก่อน ค่อยดำเนินการขั้นสุดท้าย

‘ผ่านมา 2 ปี พวกมันเพิ่งเจอเนี่ยนะ อยากจะบ้าตายจริงๆ’ บลูถอนใจ อยากยกมือกุมขมับ แต่ติดที่หลานสาวตัวน้อยอยู่ในอ้อมแขนเลยทำไม่ได้ ‘อีก 2 สัปดาห์นี่ก็สะกดพลังฉันไว้ก็จะคล้ายอยู่แล้ว ไม่ต้องพึ่งพวกมันเลยยังได้’

“ข้าก็จะมาเตือนเรื่องฝึกที่สะกดพลังของเจ้าไว้ด้วยนี่แหละ ในช่วงนี้ฝึกจะค่อยๆ เสื่อมสภาพ ทำให้เจ้าใช้พลังของเอกซ์ซีดี-ลิมิตได้บ้าง และถ้ามันคลายออกสมบูรณ์เมื่อไหร่ เจ้าก็จะได้พลังสำหรับใช้ข้ามมิติกลับไปเอกซ์ซีดี-ลิมิตคืน”

บลูหือตาลง ขณะที่อ้อมหลานสาวเดินเข้าบ้าน ‘...ฉันใช้พลังอะไรได้บ้าง’

“ตอนนี้ก็ทำอะไรได้เล็กๆ น้อยๆ อย่างจุดไฟหรือแช่แข็ง กับพลังในการลวงตานิดๆ น้อยๆ”

‘คงไม่ส่งผลต่อชีวิตประจำวันหรอกนะ’ บลูเป็นกังวลเรื่องนี้พอสมควร แต่ในตัวเขาก็ประหลาดมากพอแล้ว ขึ้นมืออะไรมากกว่านี้อีก ต้องไม่ได้ออกจากบ้านแน่ๆ

“ถ้าเจ้าไม่คิดจะใช้ พลังมันก็ไม่ออกมาหรอกนะ” คาออสหัวเราะว่า “พลังที่ใช้ภายนอกนั้นมันต่างกับพลังที่ใช้ภายในซึ่งทำงานตลอดเวลา ฉะนั้นไม่ต้องกังวล ถ้าเจ้าไม่คิดจะใช้ซะอย่าง มันก็นอนนิ่งสนิทนั่นละ”

‘ค่อยยังชั่ว ขึ้นร่างกายผิดปกติยิ่งกว่านี้ ต้องปิดไม่อยู่แล้วแหง...’

บลูยิ้มแหยๆ เมื่อคิดถึงเหตุการณ์เมื่อราวๆ 2 ปีก่อน หลังจากเกม Exceed Limit Online ปิดตัวลง ตอนที่เขาทำอาหารเข้าอยู่แล้วเกิดถูกมีดบาด จู่ๆ แผลที่มือก็หายเอง เร็วชนิดที่ไม่เหลือร่องรอย หากไม่มีรอยเลือดที่มือ เขาคงคิดว่าเป็นความฝัน ยิ่งดีที่ตอนนั้นไม่มีใครอยู่ จึงไม่มีใครเห็นความผิดปกตินี้

ขณะที่ตื่นตระหนกกับเรื่องนี้ เขาก็ได้คำตอบจากคาออสว่า ฝึกที่เคอร์ริชใช้ไม่ได้ฝึกพลังของเขาไว้โดยตรง แต่ฝึก ‘การใช้พลัง’ ของเขาต่างหาก หรือพูดให้เข้าใจง่าย ๆ ก็คือ พลังในตัวบลูที่ได้จากการเป็นราชันเทพอสูรยังอยู่ แต่ฝึกของเคอร์ริชกีดกันการใช้พลังเหล่านั้น ทำให้เขาใช้พลังพิเศษใดๆ ไม่ได้

การใช้พลังยังอยู่ภายในร่างกายนี้ ทำให้ร่างกายของเขามีความผิดปกติหลายๆ อย่าง เช่น เวลาเกิดบาดแผล พลังจะรักษาบาดแผลให้ทันทีโดยที่เขา

ควบคุมไม่ได้ ซึ่งเรื่องนี้คาออสบอกว่า ถึงบลูจะถูกจ่อยิงกลางหัว แต่ด้วยพลังที่อยู่ในร่าง เกรงว่าหลังจากนั้นในสี่ขวินาที กระสุนที่อยู่ในตัวจะถูกพลังสลาย และร่างกายจะฟื้นฟูสภาพจนเหมือนเป็นสัตว์ประหลาดตัวนี้เอง เมื่อบลูลองพิสูจน์กับเขน ผลก็เป็นตามที่คาออสบอกจริงๆ

นอกจากนี้ พลังที่ว่ายังทำให้เขาไม่แก่ตัวลงหลังจากพันชวงวัยรุ่น ทำให้จนถึงตอนนี้ สภาพร่างกายของเขาไม่เปลี่ยนแปลงแม้แต่ชนิดเดียว เหมือนที่เกิดขึ้นในเอกซ์ซีด-ลิมิต ยังดีที่บลูหัวไวแก้ตัวว่า อาจเป็นผลข้างเคียงจากการใช้เครื่องไอซ์เอจแซ่แข็งร่างกายเป็นเวลานาน เมื่อหาเหตุผลมาแย้งไม่ได้ คนอื่นจึงเชื่อสนิทใจ เว้นก็แต่ไอรินที่แม้จะจับเค้าการโกหกได้ แต่เธอก็เชื่อใจเขามาก จนไม่ถามและรอให้พูดเอง

ด้วยเหตุทั้งหลายเหล่านี้ 2 ปีที่ผ่านมา บลูจึงเลี่ยงการออกจากบ้านไปหาเรื่องใส่ตัว เพื่อไม่ให้เกิดแผลจนใครต่อใครจับได้ แถมยังลำบากกระทั่งการใช้ชีวิตในแต่ละวัน เพราะต้องระวังไม่ให้ความแตกตลอดเวลาจนแทบเป็นบ้าเลยทีเดียว

‘หมายความว่าเมื่อเวลาเที่ยวเล่น 3 วัน ก่อนจะต้องกลับไปบู๊แหล่งนั้นสินะ’ บลูหัวเราะหึขณะที่เดินเข้าบ้าน

‘ประมาณนั้น ช่วงนี้เจ้าอยากทำอะไรทำไปก่อนแล้วกัน’ คาออสบอกซ้ำๆ ‘ที่สำคัญ ระหว่างนี้ก็ตัดสติใจซะว่าจะบอกเมียเจ้าเรื่องเอกซ์ซีด-ลิมิตรีเปล่า’

‘คงต้องบอกแหละ ชินจู่ๆ หายตัวไปมีหวังวุ่นวายตาย’ บลูโคลงศีรษะไปมา ‘อันที่จริงก็คิดจะบอกตั้งนานแล้วละนะ แต่ยังไม่หาจังหวะเหมาะๆ ไม่ได้เท่านั้นเอง’

คาออสเจียบไปหลังจากนั้น ส่วนบลูเดินไปส่งหลานที่โต๊ะอาหารภายในบ้าน ที่ตอนนี้สมาชิกในครอบครัวแทบทุกคนมารวมตัวกัน บนโต๊ะมีอาหารเข้าวางอยู่หลายอย่าง วารี่รีบวิ่งไปกอดพ่อแม่ของตัวเองที่เว้นเก้าอี้ระหว่างทั้งสองไว้ให้

บลูเดินไปนั่งกินอาหารข้างๆ ไอริน จนกินเสร็จก็นัดแนะเวลาไปสวนสนุกกับหลานสาวตัวน้อยตามสัญญา เมื่อทุกอย่างเรียบร้อยแล้ว เขาก็กับไอรินก็ขึ้นห้องไปอาบน้ำเตรียมตัวออกไปข้างนอก

ภายในห้องนอนของบลูและไอริน ตอนนี้ฝ้าयरรยาอาบน้ำอยู่ ส่วนสามีนั่งอยู่บนเตียง ตรงหน้าเขาคือโน้ตบุ๊กขนาดเหมาะมือ ด้านขวามือมีโทรทัศน์ที่เปิดทิ้งไว้ และกำลังฉายรายงานข่าวด่วน

บลูละส่ายตาจากไนต์บู้กของตัวเอง และหันไปมองชาวไนโทรทัศน์นี้เกี่ยวกับความขัดแย้งของประเทศมหาอำนาจของโลกสามประเทศ ความขัดแย้งนั้นค่อนข้างรุนแรง เพราะเริ่มมีการใช้กำลังทหารเข้าแทรกแซงประเทศฝ่ายตรงข้าม และไม่มีฝ่ายใดยอมถอยแม้แต่ก้าวเดียว มีโอกาสที่จะเกิดสงครามได้ทุกเมื่อ

หากเป็นแบบนั้น ความเป็นไปได้ที่เหตุการณ์จะบานปลายกลายเป็นสงครามโลกครั้งใหม่ก็มีอยู่ เพราะทั้งสามประเทศตอนนี้สะสมอาวุธนิวเคลียร์ไว้เป็นจำนวนมาก

ชายหนุ่มหรีตาลง ต้นเหตุความขัดแย้งที่เขารู้จักส่ายสีบของเพื่อนรัก เป็นแค่เรื่องเล็กน้อยที่ควรจบลงด้วยการเจรจาทางการทูตมากกว่า แต่ไม่รู้ทำไมทั้งสามประเทศถึงได้ไม่ทำแบบนั้น และเปลี่ยนมาใช้กำลังตัดสินกันอย่างบ้าคลั่ง

ทว่าพอคิดไปคิดมา ความเป็นไปได้ที่ทำให้ความบ้าคลั่งของผู้คนเพิ่มขึ้นจนทะลุขีดจำกัดมีเพียงอย่างเดียว นั่นคือ...ตัวแทนแห่งสิ่งชั่วร้ายทั้งหมดทั้งมวลในโลกทั้งสาม นามธรรมแห่งความชั่วร้าย ลูซิล กำลังบ้าคลั่งเพราะพลังที่มากเกินไปจนคุมไม่อยู่

‘คาออส บอกที่ว่ามันไม่ใช่ผลกระทบจากพลังที่เพิ่มขึ้นของลูซิล’ บลูถามอย่างมีความหวัง

“เสียใจด้วยที่ต้องบอกว่า นี่แหละคือผลกระทบจากลูซิลเต็มๆ” คาออสตอบเรียบๆ “ตอนนี้ลูซิลเริ่มคุมพลังตัวเองไม่อยู่นักขึ้นแล้ว ที่จริงเจ้าก็น่าจะสังเกตเห็นได้ตั้งนานแล้วนี่ เพราะในช่วง 2 ปีมานี้ เอิร์ทมีการเปลี่ยนแปลงหลายๆ อย่างในทางที่แย่มากตลอด...”

คำกล่าวของคาออสทำให้บลูเฉลอพยักหน้า 2 ปีมานี้ สถิติการก่ออาชญากรรมเพิ่มขึ้นจนน่าใจหาย จิตใจของผู้คนตกต่ำลงมาก สภาพสังคมทุกด้านเสื่อมถอยลงอย่างรวดเร็ว ความขัดแย้งในประเทศต่างๆ ก็มีมากขึ้น ทำให้เศรษฐกิจถดถอย คนตกงานจนต้องยึดอาชีพโจรกันเพียบ เรียกได้ว่าหากเดินๆ อยู่ตอนกลางคืนแล้วโดนปล้น ไม่ถือว่าแปลกเลยในปัจจุบัน

เลวร้ายถึงขั้นตอนนี้กระทั่งคนในบ้านออกจากบ้าน บลูยังไม่ไว้ใจจนต้องส่งคนคอยคุ้มกันอย่างลับๆ ตลอดเวลาด้วยซ้ำ เพราะเกรงว่าจะเกิดเหตุร้ายขึ้น แม้คาออสจะบอกว่ากังวลเกินกว่าเหตุก็เถอะ ใจกลางเมืองแบบนี้ โอกาสเกิดเรื่องพวกนี้น้อยกว่าพื้นที่รอบนอกเยอะ

“ชาวนี้อีกแล้วเหอ...” น้ำเสียงติดกังวลดังมาจากทางห้องน้ำ ไอรีนในเสื้อคลุมอาบน้ำเดินออกมาหยุดข้างๆ บลูแล้วทิ้งตัวนั่งบนเตียง “บลู ตามจริงๆ เลยนะ คิดว่ามีโอกาสเท่าไรที่จะเกิดสงครามโลก”

“สนใจเรื่องพวกนี้ด้วยเหอ ฉันว่าเอาเวลาไปสนว่าวันนี้พวกเราจะไปเที่ยวไหนกันดีกว่ามัย” บลูถามกลับยิ้มๆ เพื่อเบี่ยงประเด็น ไม่อยากให้สุดที่รักของเขาต้องมากังวลกับเรื่องพวกนี้ด้วย

ไอรีนยกมือมาบีบจมูกสามีไว้ แล้วเอ่ยเสียงดู “ไม่ต้องมาเปลี่ยนเรื่องเลยนะ”

บลูถอนใจ แล้วหายใจหลังลงบนเตียง “โอกาสที่จะเกิดสงครามโลกครั้งใหม่ ถ้าเกิดสถานการณ์ยังเป็นแบบนี้คือ 100% เต็ม ส่วนระยะเวลาที่แน่นอน...ไม่เกินไปหลายเดือนนี้แหละ เกิดแน่”

“เร็วขนาดนั้นเลยเหอ!” ไอรีนมีสีหน้ากังวลอย่างเห็นได้ชัด

“อ้อ ตอนนี้องค์การการณ์เลวร้ายมาก ขนาดอาเล่เองยังโดนบีบจากหลายทางให้เข้าร่วมกับฝ่ายนั้นฝ่ายนี้เลย” บลูมีสีหน้าเคร่งเครียดเมื่อพูดถึงเรื่องนี้

“อาเล่ตอนนี้เป็นยังไงบ้าง”

คำถามนี้เรียกเสียงถอนใจและสีหน้ากุ่มใจจากบลูได้เป็นอย่างดี

“จากที่คุยกันล่าสุด เห็นว่าตอนนี้หนีไปหลบอยู่ในเซฟเฮาส์ที่ต่างประเทศแล้ว ไม่จำเป็นจะไม่ติดต่อกันเพราะกลัวปัญหาแทรกซ้อนอื่นๆ...นี่ฉันยังคิดเลยว่าถ้าเรื่องมันบานปลายถึงขั้นนั้น อาจต้องพาทุกคนไปหลบกับมันรอให้เรื่องสงบก่อนแล้วถึงกลับมาใช้ชีวิตกันตามปกติ”

ถ้าพูดถึงเพื่อนรักบลู ก็ต้องคิดถึง เอลเล่ ประธานบริษัท W.E.C แน่นอนที่สุด อย่างที่รู้ๆ กันว่าบริษัทของเอลเล่มีเทคโนโลยีล้ำหน้าที่สุดในโลก และมีการคาดเดากันว่าเขาปิดบังวิทยาการบางอย่างไว้ แม้เจ้าตัวจะได้ชื่อว่ามีอำนาจมากล้นโลก แต่นั่นก็เป็นแค่อำนาจทางการเงินและเศรษฐกิจเท่านั้น

ในสภาวะสุ่มเสี่ยงจะเกิดสงครามโลกแบบนี้ อำนาจเอลเล่ได้ถูกลดทอนไปหลายๆ ด้าน แกมเจ้าตัวยังถูกรวดาประเทศหัวหอกที่คิดจะก่อสงครามบีบให้เข้าร่วมด้วย เพราะหากได้เทคโนโลยีและเงินทุนจากบริษัท W.E.C แล้ว ความได้เปรียบเสียเปรียบในสงครามก็จะยิ่งมองเห็นได้ชัดเจน

ทว่าเอลเล่ไม่ประสงค์จะเข้าร่วมกับฝ่ายไหน จึงเลือกหลบไปใช้ชีวิตใน

ที่สงบๆ อันห่างไกล รอให้สถานการณ์กลับเป็นปกติก่อน คนที่รู้ว่าเขาอยู่ที่ไหน นอกจากคนพาไปหลบด้วยแล้ว ก็มีบลูคนเดียวเท่านั้น

และแน่นอน ความสัมพันธ์ของบลูกับเอลเลอร์ ถึงตอนนี้คนที่รู้ก็มีเพียงคนใกล้ชิด จึงไม่มีปัญหาลามมาถึงบลูและครอบครัว

“เมื่อไหร่เรื่องบ้าๆ นี้จะจบสักทีนะ เจรจากันดีๆ ไม่ได้เรื่อง” ไอรินสายหน้าเห็น้อยๆ

“ไม่ต้องห่วง อีกไม่นานเรื่องทั้งหมดก็จะเรียบร้อยเอง” บลูคลี่ยิ้มลิ้นลิ้น เขาเอื้อมไปลูบศีรษะภรรยาอย่างอ่อนโยน “ถ้าทุกอย่างเป็นไปตามที่ฉันคิด รับรองว่า จะดีขึ้นในไม่กี่วัน...สงครามที่เดือดปุดๆ เตรียมปะทุนี้ จะเริ่มสงบในไม่ช้า และกลับสู่สภาวะที่ใครก็ยิ้มได้ในที่สุด”

ไอรินหันมามองอย่างรู้ทัน “แหม...พูดเหมือนรู้เลยนะว่าต้นเหตุของเรื่องพวกนี้คืออะไร”

“...ก็ไม่รู้สินะ”

บลูเหลือบมองไอรินอย่างรู้ทันความคิดเธอ ไม่ต่างกับเธอที่รู้ทันความคิดเขา เขารู้ว่าสิ่งที่ผ่านมา ไอรินสังเกตเห็นสิ่งผิดปกติหลายอย่างจากตัวเขาได้นานแล้ว แต่เธอเลือกที่จะไม่ถาม รอให้เขาเป็นฝ่ายเอ่ยเอง ส่วนตัวเขาคิดว่ายังไม่ถึงเวลาที่เธอควรรู้ จึงไม่บอกอะไร

ทว่าความอดทนคนเราย่อมมีขีดจำกัด ไอรินก็เป็นมนุษย์คนหนึ่ง ความอยากรู้อยากเห็นของสามีเป็นเรื่องปกติของภรรยา บลูพยายามคิดเข้าข้างตัวเองแบบนั้น ช่วงหลังมานี้ ไอรินจึงมักแก้งแง้อยๆ เคียงๆ ถามเขา บลูก็แก้งตอบกวนๆ ทุกครั้ง แต่ทั้งคู่ไม่เคยทะเลาะกันจริงจังเพราะนิสัยยพวกนี้ เนื่องจากต่างฝ่ายต่างเข้าใจกันดี นี่ถ้าเป็นคู่อื่น คงตีกันบ้านแตกไปเรียบร้อยแล้ว

ไอรินได้รับคำตอบกวนๆ จากบลูแล้วก็ยิ้มอ่อนใจ เธอทิ้งศีรษะตัวเองลงบนต้นขาสามีที่นอนหงายอยู่ แล้วเอ่ยด้วยน้ำเสียงออดอ้อน

“นี่ บลูจะไม่ใจอ่อนบอกจริงๆ เหรอ ความลับที่ปิดมาตลอด 2 ปีล่ะ”

บลูลุกขึ้นมา นั่ง ยกมือลูบศีรษะภรรยาเบาๆ “อยากรู้จริงๆ เหรอ”

“อ้อ”

เขาอมยิ้ม ในหัวเริ่มลำดับเหตุการณ์ทั้งหมดอย่างเสร็จสรรพ พอได้คำตอบที่ต้องการก็กลบปาก “ถ้าอยากรู้ขนาดนั้นจะบอกให้ก็ได้ แต่อีก 3 วันนะ ครบ

กำหนดปุ๊บจะบอกเรื่องที่ยากรู้ให้เลย แต่ต้องสัญญาก่อนนะว่าตอนนั้นจะไม่
ไว้วางใจ และจะไม่ถามอะไรอีกจนกว่าจะถึงวันนั้นด้วย...”

“สัญญา” ไอรินซุกนิ้วก้อย

บลูหัวเราะเบาๆ พลางส่ายหน้า เขาขยับใบหน้าเข้าไปใกล้ๆ แล้วจด
ริมฝีปากตัวเองกับริมฝีปากเธอ ไม่นานนักก็ผละออก “สัญญานะมันต้องทำแบบ
นี้ต่างหาก”

“ไม่เปลี่ยนไปเลยนะ นิสัยชอบขบขวยโอภาสเนี่ย” ไอรินชินแล้วกับการโดน
ขบขวยโอภาสจวบไม่ดูเวลาที่เวลาของคุณสามีตัวดี

“แน่นอน ของแบบนี้มันเปลี่ยนกันยาก และไม่คิดจะเปลี่ยนด้วย”

สองสามีภรรยาหัวเราะกันอย่างรื่นเริง ถึงแต่งงานกันมา 2 ปี แต่ความรู้สึก
ของทั้งคู่กลับไม่เปลี่ยนไปเลย กระทั่งนิสัยก็ด้วย ต้องบอกว่าคงเดิมจนน่ามหัศจรรย์
จริงๆ

“ไปอาบน้ำได้แล้ว เดี่ยวต้องพาซีไปเที่ยวอีก ซีนออกซาร์ถติดไปถึงก็เที่ยง
พอดี” ไอรินลูจากตัวสามีตัวแสบและเอ่ยได้

“ไปกับฉันรับรองว่าเจอทางเลี้ยวรถติดแน่นอน ฮูๆ” บลูหัวเราะอย่างน่าทึ่ง
“...พูดถึงยัยหลานตัวแสบ บางทีก็หงุดหงิดเหมือนกันนะ มานอนด้วยกันแบบนี้
เลยอดทำแบบนี้กับคุณภรรยาสุดที่รักเลย แฮ่...”

“แบบนี้ต้องลากซีมานอนด้วยบ่อยๆ แล้วสินะ” ไอรินยกคิ้วไล่ ซีนไม่ทำ
แบบนี้ เธอโดนสามีตัวแสบจับหนักเหมือนตอนเพิ่งแต่งงานกันแน่

“ไม่เป็นไร ถ้าจะใช้หลานมากขึ้น เดี่ยววางยานอนหลับยัยซีก็เรียบร้อย”

“ปีศาจชัดๆ คิดได้ไง วางยาหลานตัวเองเนี่ยนะ!” ไอรินแหงนไล่สุดเสียง

รอยยิ้มปีศาจร้ายที่ไอรินไม่ได้เห็นมานานปรากฏขึ้นที่ริมฝีปากอีกครั้ง

“ถ้าไม่ยอมให้หลานโดนวางยา คินนี่ก็ต้องให้หลานไปนอนกับพ่อแหมนะ...เข้าใจ?”

ไอรินเข้าใจทันทีว่าไอคนตรงหน้าต้องการอะไร ใบหน้าเธอลิ้นสีเล็กน้อย
แต่ตอนนั้นเอง เสียงของปีศาจร้ายในคราบสามีก็ดังขึ้นอีกรอบ

“คุณภรรยาคร่าบ 2 ปีแล้วไม่ต้องอายหรอก ของพวกนี้มันเคยๆ กันอยู่”

พูดแล้วเจ้าตัวก็ขยับตาให้ “เนอะ”

“ไปอาบน้ำไป!!!”

ไอรินคว้าหมอนขว้างใส่ แต่ตอนนั้นบลูรีบเผ่นแนบเข้าห้องน้ำไปแล้ว

ขณะที่อยู่ในห้องน้ำ บลูเกิดความคิดแฉงๆ ขึ้น อย่างน้อยเขาก็
อยากรู้ว่าตอนนี้ทำอะไรได้บ้าง จะได้คุมการใช้พลังตัวเองถูก

สายน้ำจากฝักบัวไหลผ่านเส้นผมและร่างกายลงสู่พื้น บลูยกมือขึ้นลองนึก
จินตนาการเหมือนตอนใช้พลังไร้ลักษณะให้เกิดลูกไฟที่ฝ่ามือ

ไม่ถึงเสียวินาที ลูกไฟขนาดเท่ากำปั้นก็ลอยอยู่เหนือฝ่ามือ ความร้อนจาก
ลูกไฟนี้มากกว่าปกติ จนแม้แต่ น้ำที่ไหลมากี่ยังไม่อาจทำให้มันดับ เพียงสายน้ำ
สัมผัสสัมผัสเข้า ก็มีอันต้องระเหยเป็นไอ น่ากลัวว่าคงเห็นอีกว่าไฟที่โยกนี้ใช้กันหลาย
ขุม

“ทำได้จริงๆ ด้วยแฮะ...” บลูพึมพำเบาๆ เพียงเขาสะบัดมือ ลูกไฟก็หายไป
เขาปิดระบบทำน้ำอุ่น รอให้น้ำกลับมาเย็น แล้วเร่งความคิดให้หน้าที่กำลัง
จะออกมากลายเป็นน้ำอุ่นอีกครั้ง พริบตา นั้น น้ำที่ไหลออกมาจากฝักบัวก็กลายเป็น
เป็นน้ำอุ่นเหมือนตอนแรก

บลูหือตาลง คิดเปลี่ยนน้ำทั้งหมดให้เป็นน้ำแข็ง วินาทีนั้น น้ำที่กำลังไหล
ลงมากก็กลายเป็นน้ำแข็ง รวมถึงน้ำบริเวณรอบๆ ด้วยเช่นกัน ไอเย็นที่กระจายไป
ทั่วห้องน้ำทำให้เกิดน้ำแข็งเกาะตามพื้นและกำแพง แต่แค่บลูโบกมือหยาบกร้าน
เบาๆ พลังคิดให้ทุกอย่างกลับสู่สภาพเดิม น้ำแข็งทั้งหมดก็พลันละลายกลายเป็น
เป็นน้ำ

‘ตอนนี้ทำได้แค่นี้หรือคาออส’

“เดี๋ยวนะ” คาออสเสียบไปครู่หนึ่ง “อืม... ที่ใช้ได้ตอนนี้ก็มีเวทลวงตาเบาๆ
ที่แทบไม่ส่งผลอะไรเลย เวทนิทราที่สะกดให้หลับไปประมาณ 2 ชั่วโมง นัยน์ตา
สวรรค์แบบเห็นภาพ ที่ใช้มองได้ในระยะประมาณ 100 เมตรรอบตัว แล้วก็พลังจิต
นิดๆ หน่อยๆ”

อย่างอื่นบลูไม่สนใจเท่าไร ที่เขาสนใจคือนัยน์ตาสวรรค์ เขาลองใช้พลังนี้ด้วย
วิธีแบบเมื่อก่อน พริบตา นั้น รัศมีการรับรู้ก็ขยายไปปกคลุมทั่วทั้งบ้าน ภาพทุกสิ่ง
ในระยะ 100 เมตรรอบตัวถูกส่งเข้ามาในหัวราวกับไปยืนดูติดขอบจอเลยทีเดียว

“อ้อฮือ เมียฉันนี่สุดยอดจริงๆ... แต่แบบนี้ก็ดีเหมือนกัน ขึ้นไปขอแบบสดๆ
มีหวังโดนชกหน้าหงาย” บลูคิดพลางยกมือเช็ดเลือดที่ไหลออกจากจมูก ภาพที่เขา
เพิ่งมองเห็นที่จุดตอนนี้คือ ไอรินที่กำลังเปลี่ยนเสื้อผ้า

“ข้าว่าเจ้าเริ่มเข้าใจคำว่าโรคจิตแล้วละ” คาออสอดพุดไม่ได้เมื่อเห็น

พฤติกรรมเหล่านี้ “ช่วงนี้เก็บกดรีง หลานสาวมานอนด้วยเลยอดทำการบ้านสินะ”

‘เออสิ’

บลูสลายภาพทั้งหมด พลังยื่นมือไปข้างตัว ใช้พลังบังคับให้ขวดครีมอาบน้ำลอยเข้ามา ก่อนเริ่มการชำระล้างร่างกายอย่างจริงจัง จังๆ สักที ในระหว่างที่อาบน้ำก็ฮัมเพลงไปด้วยอย่างสบายอารมณ์

‘เออนี้คาออส ที่นายบอกว่าฉันใช้พลังจิตได้นิดๆ หน่อยๆ นะ มันถึงขั้นอ่านใจคนได้เลยปะ’ จูๆ บลูก็นิ่งขึ้นได้ จึงรีบถาม

“ได้...ถ้าเป็นที่เอิร์ทละก็ ไม่มีใครมีปัญญาป้องกันการอ่านใจหรอก”

ในเอกซ์ซี้ด ความสามารถในการอ่านใจเชื่อว่าจะไม่...ไม่มี ต้องพูดว่าทุกคนในเอกซ์ซี้ด ขอแค่มีพลังจิตก็มีพลังในการอ่านใจกันทั้งนั้น แต่จะอ่านได้หรือไม่ได้เป็นอีกเรื่อง เพราะในเอกซ์ซี้ดมีสภิลหลากหลายชนิดที่ใช้ป้องกันการอ่านใจหรือบางครั้งไม่จำเป็นต้องใช้สภิลด้วยซ้ำ ขอแค่มีสภิลสมาธิถึงขั้นสูงและมีพลังมากกว่าอีกฝ่ายเล็กน้อย ก็ป้องกันการอ่านใจได้แล้ว ทำให้พลังในการอ่านใจในเอกซ์ซี้ดถูกจัดอยู่ในเกณฑ์กระจอก เป็นความสามารถที่มีก็เหมือนไม่มี เพราะใช้จริงไม่ได้

แต่ในเอิร์ทกลับต่างกัน ในเอิร์ทไม่มีใครมีพลังพิเศษเหมือนในเอกซ์ซี้ด ถึงคนในเอิร์ทบางคนจะมีสมาธิสูง แต่หากไม่มีพลังไว้ป้องกันสักนิด การป้องกันก็ไร้ผลอยู่ดี

สำหรับการอ่านใจ แค่แฝงพลังเล็กน้อยไปกับคลื่นความคิดของผู้อื่น แล้วดิงกลับมา แคนั้นความคิดของคนที่ต้องการอ่านก็จะถูกส่งเข้ามาในหัวโดยตรงแล้ว ซึ่งความสามารถนี้เป็นเหมือนการส่งเสียงพูดคุยกันในหัวที่จะส่งพลังเข้าหัวโดยตรง จึงจัดเป็นความสามารถพึ้นๆ เท่านั้นในเอกซ์ซี้ด

บลูลองเฟ่งกระแสพลังไปยังไอรินที่อยู่นอกห้องแล้วดิงกลับมา พริบตานั้นความคิดของภรรยาสาวก็ถูกส่งเข้ามาในหัว เรื่องที่เธอคิดในตอนนั้นก็คือ วันนี้จะสวมชุดอะไรดี กับความลับที่เขาสัญญาว่าจะบอกในอีก 3 วัน

บลูอมยิ้มเมื่อเห็นว่าความสามารถของตัวเองใช้ได้ผล พออาบน้ำเสร็จ เขาก็เดินออกไปนอกห้อง พบว่าไอรินได้วางเสื้อผ้าของเขาไว้ให้แล้ว แถมยังเป็นแบบที่เขาคิดจะสวมในวันนี้อีกต่างหาก แสดงให้เห็นว่าภรรยาคนนี้ใส่ใจและสังเกตสามีดีขนาดไหน

“อ้ออ้อ! หวานกันขนาดนี้ ข้าว่าจากนี้ไปเวลาทำกับข้าว เจ้าไม่ต้องเติมน้ำตาลหรอก” คาออสแฉิวเมื่อเห็นบลูยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ขณะที่สวมเสื้อผ้า

‘ยุ่งน่า!’ บลูแหวใจสี พวงแก้มขึ้นสีจางๆ

ไม่นานนัก บลูก็แต่งตัวเสร็จ ตอนนีเขาสวมกางเกงยีนกับเสื้อยืดสีเทาทับด้วยเสื้อคลุมแขนยาวสีดำเบาสบายตัดกับผิวขาว ผมถูกเสยและจัดแบบลวกๆ ให้ตั้งขึ้น บลูคิดว่าแวนกันแดดมาเห็นใบไม้ที่คอเสื้อ แล้วเดินออกจากห้อง

เมื่อลงมาถึงด้านล่าง เขาก็พบไอรีนรออยู่ก่อนแล้ว เธอสวมเสื้อคอกว้างแขนยาวสีครีมและกางเกงยีนขาสั้น พลังจูงมือหลานสาวที่อยู่ในชุดกระโปรงสีชมพูอ่อน ฝ่ายหลานสาวพอเห็นหน้าชายก็พุ่งเข้ามาออกดซาไว้ ปากร้องว่า “อู๋มๆ” ไม่หยุด จนบลูอ่อนใจยอมอุ้มขึ้นมา แล้วพยักหน้าให้ไอรีนไปที่รถ ไม่นานนัก รถคันหรูก็ขับออกจากบ้าน

ภายในรถ

ไอรีนที่นั่งอยู่ข้างคนขับโดยมีหลานสาวนั่งอยู่บนตัก หันไปถามสามีตัวเองด้วยรอยยิ้มหวาน

“ว่าไงคะคุณคนเก่ง...วันนี้จะพาไปทางไหนที่รถไม่ติด”

“อืม ขอฟังญาณแป็บ” บลูเอานิ้วชี้แตะขมับ สักพักก็ชี้หน้าจอ GPS ซึ่งแสดงแผนที่อยู่ “บลูสัมผัสได้...ทางที่รถไม่ติดอยู่ทางนี้...ฟังง!”

ไอรีนหัวเราะคิกคัก “สรุปจะเอาใครบลู มีทั้งญาณทิพย์ทั้งฟังงเลย...โดนฟ้องไม่รู้ด้วยนะ”

“ซี้ๆ น้า อย่าคิดมาก”

ไอรีนรีบยกมือขึ้นมาปราม “เรื่องนี้ฉันจะไม่ยุ่ง”

ฝ่ายสามีหัวเราะร่วน “ว่าแต่ฉัน ไอกี้ด้วยนั่นแหละ”

“แล้วใครเริ่มก่อนไม่ทราบ”

บลูไม่ได้กลับ รู้ดีว่าได้ไปเขาก็ชนะอยู่แล้ว แต่ผลคือหลังเที่ยงเสร็จและชนะคุณภรรยาจะเข้าโหมดงอนให้ตามง้อ สุดท้ายคนชนะอย่างเขาก็กลับไปเป็นฝ่ายแพ้นั่น เป็นสภาพน่าอนาถที่บลูไม่เคยเผยให้ใครเห็น ไม่อย่างนั้นด้วยกรรมที่ไปทำคนอื่นไว้...คงโดนล้อไม่เลิก

คิดเสร็จบลูก็ถอนใจ ก็มมอง GPS อีกครั้งพลังถามผู้รู้ทุกอย่างในโลก

เกี่ยว แล้วหัวเราะคิกคัก “...แต่ถ้าหน้าบลูกลับมาซ้ำ ซี้จะตั้งดีตั้งชนเลยนะ”

เพียะ! บลูอดคิดนี้ไว้ในหน้าผากหลานสาวไม่ได้ วารีแทนที่จะงอแง กลับหัวเราะคิกคักอย่างยินดีเสียอย่างนั้น ทำเอาหน้าชายสายหน้าแบบเอือมระอา แต่ไม่นานนัก เขาก็นึกอะไรขึ้นมาได้จึงรีบบอก

“ซี้ เรื่องนี้ยังไม่ต้องบอกน้าโอนะ เดี่ยวน้าบอกเอง”

“ค่า!” เด็กหญิงยิ้มรับ

“เก่งมากครับ”

บลูมยิ้มแล้วกอดหลานสาวอย่างมันเขี้ยว ทำให้เขาอดนึกถึงลูกสาวสองคนในเอกซี้ดที่มักพุ่งเข้ามากอดเขาไม่ได้ ดวงตาชายหนุ่มฉายแววโหยหาบวบหนึ่งก่อนมันจะจางหายไปอย่างรวดเร็ว

‘อีกไม่นานแล้วนะทุกคน...ฉันจะกลับไปแล้ว ไปจบเรื่องทุกอย่างที่ค้างคาตลอด 2 ปีมานี้’

บลูงยหน้ามองท้องฟ้า ให้สัญญากับตัวเองในใจ ไม่ว่าจะอย่างไร ครั้งนี้เขาก็ต้องจบเรื่องทุกอย่างลงให้ได้

ผ่านไปพักใหญ่ ไอรีนก็ยังไม่กลับมาสักทีทำให้บลูเริ่มเป็นห่วง แต่ไม่นานนัก ภรรยาของเขาก็ปรากฏตัวพร้อมสีหน้าบึ้งตึงเหมือนอารมณ์เสีย บลูเห็นก็รู้ได้เลยว่าเจอปัญหามาระหว่างทางแน่ และเดาได้ว่าเธอต้องไม่ยอมบอกเขาแน่ว่าเกิดอะไรขึ้น เนื่องจากเมื่อเข้ามาใกล้ เธอก็ปรับสีหน้าเป็นปกติ

บลูเพิ่งกระแสดิจิตอ่านใจเธอ ก็พบว่าระหว่างไปซื้อของ มีตัวผู้นำราคาถุงสองตัวมาขายขมจีบ แถมยังดี๊ดีมากเสียด้วย ขนาดไอรีนบอกว่าแต่งงานแล้ว คนพวกนั้นก็ยังคงจะขอเบอร์เธอให้ได้ จนเธอตัดสินใจตัดบทแล้วเดินหนีมา ทำให้ไม่ได้ซื้อของกินอย่างอื่นมาด้วย

‘คาออส! ไอ้สองตัวนั้นอยู่ไหน ฉันจะไปเล่นกับพวกมันหน่อย’

“อยู่แถวๆ โชนขายอาหารนั่นแหละ ไปดูแล้วกันเดี๋ยวข้าบอกให้ว่าคนไหน”

“นี่ซี้ซี้” ไอรีนยื่นแก้วน้ำให้วารี เธอมองเห็นหน้าบลูแล้วยิ้มแห้งๆ “โทษทีนะวันนี้คนเยอะ ของที่ร้านเลยหมดเร็ว อีกสักพักถึงจะเข้ามาส่ง ถ้ายังงั้นเดี๋ยวฉันไปซื้อให้อีกทีแล้วกัน”

บลูสายหน้าแล้วอุ้มวารีไปส่งให้ “เดี๋ยวฉันไปซื้อเองดีกว่า ฝากดูยัยซี้ไว้หน่อยแล้วกัน อย่าให้ไปป่วนใครที่ไหนล่ะ”

และไม่รอคำตอบ บลูเดินออกไปทันที

ไม่นานนักเขาก็มาถึงโซนขายอาหาร คาออสรีบบอกให้รู้ว่าคนไหนที่มา
วุ่นวายกับไอรีน ดวงตาสีดำสนิทที่มีประกายโทสะเหลือบไปมอง ก็เห็นชายวัยรุ่น
สองคนทำทางเหมือนพวกเด็กแว้นมาป่วนเมือง ทั้งสองกำลังวอแวกับหญิงสาว
วัยรุ่นแถวๆ นั้นอย่างน่ารังเกียจจนน่าชวนพนักงานมาไล่จริงๆ

“จะเล่นพวกมันยังงี้ดีล่ะ” คาออสถามอย่างนึกสนุก “อ้อ แต่อย่าแรงนัก
แล้วกัน เดี่ยววุ่น”

“คนพวกนี้ทำให้เจ็บตัวไปก็เท่านั้นแหละ ต้องทำให้อายจนไม่กล้ามาที่นี่อีก
เลยต่างหาก” บลูตอบยิ้มๆ แล้วมองไปรอบๆ ที่ตอนนี้มีคนเป็นจำนวนมาก แถม
หลายคนยังอยู่ในสภาพหลังคมก้มหน้า เขากะดิกนิ้วบังคับให้ทางเกงของชายวัยรุ่น
ทั้งสองหลุดลงมากองบนพื้น ทำให้น้องชายของพวกนั้นออกมาสูดอากาศยามเที่ยง
“กรี๊ด!!!/พวกโรคจิต!”

เสียงร้องของคนรอบๆ ดังลั่น หลายคนหยิบโทรศัพท์มือถือถือมาถ่ายคลิปหรือ
รูปไว้กันอย่างนึกสนุก ส่วนวัยรุ่นทั้งสองที่กำลังหม้อสาวอยู่หน้าแดงก่ำด้วยความ
อับอาย พวกมันคิดว่าทางเกงขึ้นมาสวม รีบวิ่งหนีพนักงานที่มาเชิญออกไปเพราะ
ทำเรื่องอนาจารในที่สาธารณะอย่างรวดเร็ว

“สะใจเป็นบ้า บังอาจมาหลีเมียดู!” บลูมองผลงานตัวเองพลางอมยิ้มอย่าง
พึงพอใจ

ชายหนุ่มซื้อของกิน แล้วกลับไปหาไอรีนและวาริ ทั้งสามเล่นอยู่ที่สวนสนุก
อีกพักใหญ่ก่อนจะเดินทางกลับบ้านกัน

เวลา 3 วันผ่านไปอย่างรวดเร็วเหมือนโกหก วันนี้เป็นวันที่บลูสัญญา
กับไอรีนว่าจะบอกความลับ หญิงสาวจึงรีบอาบน้ำแต่หัววัน และตั้งใจจะมาฟัง
ความลับของสามีตัวเองก่อนนอน ทำเอาบลูอดขำทำทางเด็กๆ แบบนี้ไม่ได้

“นี่คาออส เจ้าพวกนั้นมันจะมาถึงกันตอนไหน” บลูถามขณะที่นั่งรอไอรีน
อาบน้ำอยู่ในห้องนอน

“ถ้าเอาตามเวลาเอิร์ทตอนนี้ เวลาที่แน่นอนก็คือ 21 นาฬิกา 18 นาที
24 วินาที ส่วนสถานที่ที่จะมาก็คือ ในห้องของเจ้านี่แหละ”

ดวงตาสีดำเลื่อนไปมองนาฬิกา ก็พบว่าตอนนี้เป็นเวลา 21 นาฬิกาพอดี

เขาเดินไปนั่งบนเตียง แล้วหลับตาคิดว่าจะเล่าให้ไอรีนฟังอย่างไรดี ไม่นานนักเสียงเปิดประตูห้องน้ำก็ดังขึ้น พร้อมกับที่กลิ่นหอมหวานของสบู่อลอยมาเตะจมูก

ไอรีนในเสื้อคลุมอาบน้ำเดินไปเปิดตู้เสื้อผ้า แล้วฮัมเพลงอย่างอารมณ์ดี ไม่นานนักหญิงสาวก็มาอยู่ตรงหน้าบลู โดยสวมชุดนอนกระโปรงสายเดี่ยวสีขาว ดูเซ็กซี่และน่ารักในเวลาเดียวกัน เธอทั้งตัวลงนอนข้างๆ บลู แล้วทวงสัญญาแทบจะทันที

“บลู...ได้เวลาแล้วมั้ง” ไอรีนกระแซะเข้ามาใกล้ๆ เวลาปกติเธอไม่ทำท่าทางแบบนี้แน่นอน แต่ความอยากรู้ความลับของสามีทำให้เธอเอาชนะความกระดากอายจนได้

บลูถอนใจพรี๊ด สีหน้าเปลี่ยนเป็นจริงจัง “...นั่นสินะ มาเริ่มกันเลยดีกว่า” ไอรีนผลอกลิ้นน้ำลายกับท่าทางจริงจังผิดปกติของบลู แต่ประโยคแรกที่ย่อยกลับทำเอาเธอหลุดหัวเราะอย่างกั้นไม่อยู่ เพราะเขาดันพูดว่า

“ไอเชื้อเรื่องโลกต่างมิติรีบล่า”

หญิงสาวกะพริบตาปริบๆ “บลูอายุตั้งเท่าไรแล้ว ยังเชื่อเรื่องแบบนี้อีกหรอ?”

ฝ่ายสามีไม่ได้ถือสา เรื่องนี้ตามปกติเขาก็ไม่เชื่อเหมือนกัน

“ก็นะ...ตอนแรกก็ไม่เชื่อหรอก แต่พอมาเจอเข้ากับตัวเองจริงๆ ต่อให้ปฏิเสธยังไง แต่สิ่งที่รู้ที่เจอมา มันก็คือความจริงอยู่ดี” บลูเอ่ยซ้ำๆ “ไอ เกม Exceed Limit Online ของเคอร์ริชที่พวกเราเคยเล่นกันเมื่อ 2 ปีก่อน...มันคือโลกต่างมิติ”

“...”

“สาเหตุที่เกมนั้นปิดตัวลง เพราะมีเรื่องบางอย่างเกิดขึ้นในนั้นจนมิติผันผวน ทำให้พวกเราที่เข้าไปในมิตินั้นผ่านเครื่องเกมถูกดีดออกมา ส่วนสาเหตุที่เคอร์ริชหายตัวไปเป็นเพราะมันเป็นคนของมิตินั้น ตอนมิติถูกตัดขาดมันเลยถูกดึงตัวกลับไปด้วย”

สีหน้าไอรีนเริ่มเอือมระอา

“อาการป่วยที่ไม่มีทางรักษาของฉันเมื่อ 2 ปีก่อน รักษาได้เพราะส่งผลของโลกต่างมิติมาที่ตัวเอง และพลังที่ว่ำนั่นก็มีผลทำให้สภาพร่างกายฉันไม่เปลี่ยนแปลง เวลามีบาดแผลก็รักษาตัวเองในเสี้ยววินาที...ที่สำคัญยังทำให้ใช้พลังพิเศษบางอย่างในโลกนี้ได้ด้วย”

ไอรีนถอนใจเสือกใหญ่ เรื่องที่สามีเธอเล่านี้ ความน่าเชื่อถือคือศูนย์อย่างไม่ต้องสงสัย ขนาดเด็กฟังยังรู้เลยว่าโกหก

“...บลู ถ้าไม่อยากเล่า บอกมาตรงๆ ก็จบ ไม่เห็นต้องโกหกกันเลย แบบนี้มันเสียความรู้สึกนะ” หญิงสาวสายหน้าอย่างผิดหวัง “อีกอย่าง ถ้าคิดจะโกหกจริงๆ บลูก็น่าจะอิงความเป็นจริงสักหน่อย ไม่ใช่มโนเอาเองล้วนๆ แบบนี้”

“ก็คิดอยู่แล้วว่าต้องไม่เชื่อ” บลูยกไหล่ราวกับรู้อยู่แล้ว “ถึงไม่มีหลักฐานมายืนยัน แต่มีอย่างอื่นแทนได้รึเปล่า”

“พอเถอะบลู ไว้อยากเล่าเมื่อไหร่ค่อย...”

ไอรีนพูดได้แค่นั้นก็ต้องอ้าปากค้าง คำพูดที่กำลังจะเอ่ยหายไปหมด เมื่อเห็นว่าตอนนี้เพียงที่ตัวเองและสามีนอนอยู่กำลังลอยเหนือพื้น ส่วนสามีที่น่าจะนั่งอยู่เฉยๆ กลับค่อยๆ ลอยขึ้นไปกลางอากาศโดยไม่มีอุปกรณ์ช่วยหรือสลิงเลย

หญิงสาวยื่นมือสั้นๆ ไปที่เหนือหัวบลู แล้วโบกไปมาหวังว่าจะเจอกลที่เขารู้ใช้ แต่ก็ไม่พบอะไร

เธอลงมาก้มลงมองใต้เตียง คลำตามจุดต่างๆ แต่ก็ยังไม่พบของที่น่าจะทำให้เตียงลอยได้

ทว่าไอรีนยังไม่ทันทำอะไรต่อ เพียงก็พลิกกลับด้านจนฟูกและหมอนร่วงลงมา แต่ยังไม่ทันลงสู่พื้น พวกมันก็หยุดอยู่กลางอากาศเสียก่อน เท่านั้นยังไม่พอ หมอนที่เธอหนุนเป็นประจำค่อยๆ กลายเป็นน้ำแข็งทั้งใบ ปิดท้ายด้วยสามีที่อยู่ไหนทำนองเหมือนตอนแรกพลิกกลับด้านจนหัวซึ่งลงพื้นแทน

“แบบนี้เชื่อรึยังเอ่ย” บลูยิ้มถาม แล้วทำให้สภาพห้องกลับเป็นเหมือนเดิม หมอนที่กลายเป็นน้ำแข็งก็กลับเป็นหมอนนุ่มตามเดิม เพียงที่ลอยอยู่ก็กลับสู่สภาพเดิม

ไอรีนนิ่งเงียบไม่ตอบ เธอเดินมานอนฝั่งตัวเองอย่างรวดเร็ว แล้วหลับตาลงเหมือนพยายามหนีความจริง ไม่นานนักเธอก็ลืมตาขึ้นมาใหม่ ก่อนจะมองไปรอบๆ แล้วหันมายิ้มให้สามี

“บลู เมื่อกี้ฉันฝันแปลกๆ ด้วยละ เห็นบลูลอยได้ด้วย”

บลูยิ้มซ้ำ “อย่าหนีความจริงสิไอ”

“ไม่หรอก เรื่องนั้นต้องเป็นฝันแน่นอน... ้วย!” ไอรีนพูดยังไม่ทันจบ บลูก็ตื๋นดังเป๊าะ! ชุดนอนที่ไอรีนสวมอยู่ก็กลายเป็นชุดนอนสีทูลูสีขาวเบาบางที่เห็น

ไปถึงไหนต่อไหน ทำเอาเธอร้องเสียงดังลั่น รีบยกมือปิดจุดสำคัญอย่างร้อนรน โบกหน้าแดงก่ำ

“ยอมรับรึยังว่ามันคือความจริง...ถ้ายังไม่เชื่อ เตี่ยวรอบหน้าจะเนรมิตให้เหลือแต่ชุดวันเกิดให้ดู” บลูยิ้มกวนๆ และทำท่าจะตีดนิ้วอีกครั้ง

ไอรีนรีบยกมือห้าม ละล่ำละลักบอก “เชื่อแล้วๆ พอเลยนะ!”

“ว่า...อดเห็นคุณภรรยาในชุดวันเกิดเลย น่าเสียดายจัง...” บลูมีสีหน้าผิดหวัง เขาสายหน้าแบบเซ็งๆ เมื่ออดเล่นสนุกตามต้องการ ก่อนยกนิ้วมาตีดอีกครั้ง เสื้อผ้าของไอรีนก็กลับเป็นชุดเดิม

ไอรีนก้มลงมองสภาพตัวเอง ประกอบกับบอภินิหารที่บลูเพิ่งแสดงให้เห็นเมื่อครู่ ตอนนั้นต่อให้ไม่อยากจะเชื่อเรื่องที่เขาเล่า แต่พอเขาทำให้ดูคาตาแบบนี้ ไม่เชื่อก็ต้องเชื่อแล้ว!

“ก็เข้าใจละนะว่าเรื่องพวกนี้มันเชื่อได้ยาก ขนาดเจอมากับตัวเอง จนถึงทุกวันนี้ยังไม่อยากยอมรับเลยว่ามันเป็นความจริง” บลูถอนใจยาวเหยียด

ไอรีนนั่งเงียบ เธอหลับตาและยกมือขนาดขมับเบาๆ สักพักก็หยุด แล้วลืมตาขึ้นมอง “โอเค...ฉันเชื่อแล้วเรื่องโลกต่างมิติอะไรนั่น”

ชายหนุ่มยิ้มมุมปาก “ถ้าทำให้ดูขนาดนี้ยังไม่เชื่อ มีหวังได้เอาปีนระเบิดหัวตัวเองแล้วฟื้นสภาพร่างกายให้ดูกันจะจะตาแล้วละ”

ไอรีนทำตาโต “ไอ้ที่บอกว่าฟื้นสภาพได้นี่เรื่องจริงหรือ!”

บลูไม่ตอบคำถาม แต่พริบตานั่น ด้านข้างก็มีหลุมดำคล้ายหลุมมิติซึ่งไอรีนเคยเห็นบลูใช้ในเกมมาก่อนเกิดขึ้น เขายื่นมือเข้าไป พอชักกลับมา ในมือก็มีมิดทำควรว์เล่มหนึ่งตามมาด้วย เมื่อทั้งมือและมีดหลุดออกมาทั้งหมด หลุมดำก็เลื่อนหายไป

“ปกติพลังมิดินี่มีระยะไม่จำกัด แต่ตอนนี้ใช้ได้แค่ระยะ 100 กิโลเมตรรอบตัว เพราะเหตุผลหลายๆ อย่างนะ เอาไว้ใช้ได้สมบูรณ์แล้ว จะพาไปหาคนคนหนึ่ง”

บลูบอกขณะที่ไอรีนอ้าปากค้าง ยังไม่ทันไร เขาก็เอามีดเฉือนมือตัวเองให้เกิดบาดแผล ฝ่ายภรรยาเห็นแบบนั้นก็ทำท่าเหมือนจะเป็นลม แต่สิ่งที่เห็นถัดมาทำเอาเธออยากเป็นลมไปจริงๆ เพราะปากแผลบลูสमानตัวเร็วเสียจนมองแทบไม่ทัน หายสนิทในไม่ถึงวินาที

หากไม่คิดว่ามีรอยเลือดเหลืออยู่ เธอคงคิดว่าเมื่อครู่ไม่มีอะไรเกิดขึ้นแน่

“ถ้ายังไงเดี๋ยวเปิดมิติพาไปทะเลแถวๆ นีตี้มัย จะได้เชื้อสนิทใจไปเลย”

ไอรีนรีบส่ายหน้า แค่นี้ก็จะรับไม่ไหวอยู่แล้ว ขึ้นใจมากกว่านี้หวังได้เป็นบ้าแน่

ไอรีนหลับตาตั้งสติสักพัก บลูก็เงยบและมองไปที่นาฬิกา เขารู้ดีว่าเรื่องแบบนี้ต้องใช้เวลาในการยอมรับนานพอสมควร ขนาดตัวเขาเอง ตอนที่รู้คร่าวๆ ยังทำใจยอมรับไม่ได้ และปฏิเสธความจริงมาตลอด กว่าจะยอมรับได้ก็ตอนที่คาออสยอมให้เห็นเรื่องทั้งหมดนั้นแหละ

ผ่านไปเกือบ 10 นาที ไอรีนก็ลืมตาขึ้นมา แววดาตุสงบอกว่าตอนแรกพอสมควร เธอถอนใจยาวเหยียด แล้วเอ่ยขึ้นช้าๆ “ฉันจะทำใจยอมรับแล้วกันว่าทั้งหมดนี้คือความจริง แต่ขอถามหน่อย...”

“ไอ้ใช้พลังแบบฉันไม่ได้หรอก” บลูกล่าวอย่างรู้ทัน “คนที่ใช้พลังของโลกต่างมิติได้มีแต่คนที่ได้ผ่าเทพอสูรและอยู่ในระดับบราซันเท่านั้น”

ไอรีนทำตาโตเหมือนจะพูดอะไรออกมา แต่บลูชิงพูดก่อน

“ที่ไอคิดอยู่นั้นแหละถูกแล้ว ฉันอ่านใจได้”

ไอรีนกุมขมับกับสามีตัวเองที่ตอนนี้คงเรียกว่า ‘สัตว์ประหลาด’ ได้เต็มปากแล้ว มีอย่างไหน แผลหายได้ทันที ควบคุมสิ่งของได้ เปิดมิติได้ แคมยังอ่านใจได้อีก นี่หากเขาบอกว่าตัวเองกลายเป็นปีศาจขึ้นมา เธอก็คงจะไม่แปลกใจแล้ว

บลูที่อ่านใจได้หลุดหัวเราะอย่างกลั่นไม่อยู่

“ทำไมจู่ๆ บลูถึงยอมเล่าเรื่องนี้ให้ฉันฟังล่ะ”

บลูเปลี่ยนสีหน้าเป็นจริงจัง ผ่อนลมหายใจด้วยความลำบากใจ “...ไอ เรื่องที่จะรู้ต่อไปนี้ ต้องเหยียบให้มิด ห้ามบอกใครเด็ดขาดเลยนะ ไม่เว้นแม้แต่พ่อแม่ ถ้าถึงเวลาเมื่อไหร่ เดียวฉันจะบอกพวกท่านเอง”

ไอรีนที่สัมผัสได้ถึงความจริงจิ้งนั้นก็พยักหน้ารับ บลูเหลือบมองนาฬิกาอีกครั้งพลางคลียิ้ม “เดี๋ยวจะเล่าเรื่องทั้งหมดให้ฟังอย่างละเอียด แต่ต้องต้อนรับเพื่อนที่กำลังจะมาถึงก่อนละนะ”

“เพื่อน?”

“พวกมันจะมาถึงในอีก 10 วินาที สถานที่กลางห้องของเจ้าเลย!” คาออสส่งเสียงบอกในหัว

บลูลุกจากเตียง เดินไปผายมือที่กลางห้อง พลังนับถอยหลังไปด้วย

กระทั่ง...

“คุณย” พอนับเลขสุดท้ายเสร็จ เขาก็ยกคิ้วให้ภรรยาโดยไม่หันไปมองด้านหลัง “งอไอ อึ้งเลยสิทำ ไม่เจอพวกมันมาเกือบ 2 ปีแล้วนี่”

“...”

“...”

ความเงียบบังเกิดขึ้นระหว่างทั้งสอง ไอรีนพยักพโยกให้บลูหันไปมองเอง ขณะที่เขาเองก็สังหรณ์ใจแปลกๆ ตั้งแต่เห็นไอรีนทำหน้าที่เอือมๆ แล้ว พอหันขวับไปมองด้านหลังก็ควรมีคนสองคนโผล่หัวออกมาตามที่คาออสบอก กลับพบเพียงความว่างเปล่าที่ว่างจริงๆ ไม่มีอะไรเลย ไม่มีแม้แต่เศษเสี้ยวของสิ่งมีชีวิต

ก็ๆๆๆ

เสียงซุกซลักดังอยู่ในห้อง มีที่มาจากห้องน้ำ บลูคิดว่ากระดูกก็ยับ ก่อนเปลี่ยนเป็นพ่นลมหายใจพริ้ว แล้วยิ้มเหนื่อยๆ เมื่อได้ยินเสียงโวยวายอันคุ้นเคย

“เจ้าบ้าเคอริธ นี่มันบ้าอะไรกันเนี่ย!?”

“บลู!!! แกอยู่ข้างนอกกรีเปล่า! มาช่วยฉันหน่อย”

“เคอริธ เจ้าอย่าขยับสิ มันเบียดหน้าข้างจนจะทิ่มน้ำอู่แล้ว!”

“ไอ้คุณบลู ฉันรู้แหละว่าแกอยู่ข้างนอก ช่วยด้วยไวๆ!!!”

ไอรีนหันมามองบลูที่กำลังยกมือลูบใบหน้าด้วยสีหน้าแข็งจัด เขาสาวเท้าไปที่ประตูห้องน้ำ แล้วถีบโครมให้ประตูเปิด ทันทีที่เห็นภาพข้างใน เขาก็ยกมือกุมขมับ ไอรีนจึงรีบวิ่งไปดูบ้าง ภาพที่เห็นทำเอาเธออ้าปากค้าง และไม่กี่วินาทีต่อมาก็หัวเราะคิกคัก

ในห้องน้ำ มีร่างของนุรุษสองคนอยู่ในท่าขาชี้ฟ้า ส่วนหัวของทั้งคู่มุดอยู่ในโถส้วม พยายามใช้มือไม้ดันตัวเองให้หลุดออกมาสูดชีวิต สร้างภาพน่าอณาถอย่าง ยิ่งให้แก่ผู้พบเห็นทั้งสอง

“พวกแกทำอะไรทำไหนถึงมาอยู่สภาพนี้ละเนี่ย...” บลูถามอย่างอ่อนใจ

“เสียงนี่! บลูสินะ ช่วยด้วยไวๆ หน้าจะทิ่มลงไปใต้น้ำแล้ว!!!”

“ข้าบอกแล้วไง เจ้าหนูเคอริธมันใช้พลังข้ามมิติได้ไม่สมบูรณ์ ปลายทางมันถึงได้คลาดเคลื่อนจากกลางห้องเจ้าไปอยู่ในห้องน้ำแทน” คาออสบอกแล้วหัวเราะ “แต่ที่ตกไปในโถส้วมพอดีนี้ บอกตรงๆ ว่าพวกมันช่วยของแท้”

บลูพยายามใช้พลังบังคับให้สองคนที่หน้าทิ่มอยู่ในโถส้วมลอยขึ้นมา ทว่า

กลับออกไม่ได้เพราะติด สูดทำยเขาแข็งจัด เลยกยกเท้าเตะโถส้วมเบาๆ แคนั้นโถส้วมราคาแพงก็แตกกระจาย

เมื่อสหายทั้งสองหัวทิ่มลงพื้น ไอรินจึงได้เห็นใบหน้าคนทั้งคู่ชัดๆ หน้าทีแสนคุ้นจากเมื่อ 2 ปีก่อนของคนหนึ่งที่มีผมสีฟ้าและอีกคนที่มีผมสีทอง ทำให้เธอต้องยกมือปิดปากระงับความตกใจ มองสามีที่ดูเบื่อน่ายแบบตื่นๆ

“โอ๊ย! เจ็บเป็นบ้าเลย ทำไมเจ็บขนาดนี้เนี่ย!” คนผมฟ้าบ่นขณะที่ยกมือกุมหัว สีหน้าเหยเกบ่งบอกว่าเขาเจ็บกว่าที่เราๆ จะเข้าใจได้

“ในเอิร์ทนายไม่มีพลังอะไรเลยนี่หว่า จะเจ็บขนาดนี้ก็ไม่น่าแปลกหรอก” บลูบอกรอยงำใจเย็น “ยังงักก็ยินดีต้อนรับสู่บ้านเกิดของฉันแล้วกันนะ...เซียร์”

ชายผมทองที่กุมหัวอยู่เงยหน้าขึ้นมามองบ้าง พอเห็นว่าเป็นบลูเท่านั้นแหละ เขาก็ลุกพรุดเพื่อกระโดดกอด แต่บลูเลื่อนตัวหลบทำให้ร่างนั้นพุ่งไปชนผนังแทน

“ละ...หลบทำไม ฉันคิดถึงแกนะไว้ย!” ชายผมทองหันมาโวยใส่

บลูยกไหล่ “โทษทีวะ พอดีไม่มีรสนิยมชอบกอดผู้ชายด้วยกัน อีกรอยงำก่พุ่งเข้ามาแบบเมื่อกี้ ฉันไม่เตะสวนไปก็บุญแล้วเคิร์ช...”

พูดจบเขาก็เดินไปบริเวณโถส้วมที่แตก มียอกขึ้นเหนือเศษกระเบื้อง เมื่อแสงสีขาวปรากฏที่ฝ่ามือ เศษกระเบื้องทั้งหมดก็ลอยรวมกันจนกลายเป็นโถส้วมเหมือนเดิม ทำเอาผู้เห็นเหตุการณ์สองคนอึ้งจนอ้าปากค้าง ส่วนไอรินเริ่มทำใจยอมรับได้แล้วเลยไม่ตกใจ

“นี่เจ้าใช้พลังในเอิร์ทได้งั้นรี?” เซียร์ถามด้วยสีหน้าตะลึงสุดขีด

“บ้านา! ผนังของฉันยังไม่คลายเลยนะ” เคอร์ริชเอ่ยอย่างเหลือเชื่อ

“เอาจริงๆ ผนังของนายมันจะคลายออกเองในอีก 11 วัน ระหว่างนี้ผนังมันก็เสื่อมสภาพลงเรื่อยๆ ทำให้ใช้พลังได้บ้างแล้ว แต่ถ้ายังไม่คลายออกสมบูรณ์ก็ใช้พลังข้ามมิติไปเอกซ์ซี้ด-ลิมิตไม่ได้” บลูบอกด้วยสีหน้าเรียบเฉย ไม่แสดงอารมณ์ใดๆ

ความกระอักกระอ่วนระหว่างทั้งสามคนก่อให้เกิดความเงียบ ต่างคนต่างรู้ว่านี่เรื่องต้องพูดกันมากมาย แต่ไม่มีใครกล้าเอ่ยก่อน กระทั่งสองหนุ่มผู้มาใหม่เหลือบไปเห็นหญิงสาวคุ้นตามองพวกตนอยู่ ก็คล้ายได้เจอความหวังในการคุย

บลูมองสายตาทั้งคู่ออก จึงเดินไปหยุดข้างไอริน แล้วส่งยิ้มอบอุ่นให้เธอ

พลาถฉายมือไปที่ชายหนุ่มทั้งสอง

“หวังว่าจะจำกันได้นะไอ...ไอหัวทงนั่นเพื่อนฉัน เคอริช อดีตประธานบริษัทผู้ให้บริการเกม Exceed Limit Online” พุดแล้วก็ชี้ไปที่อีกคน “ส่วนหัวฟ้านั่นอดีตเทพสงครามไร้พ่าย เซียร์ ในเกม Exceed Limit Online หรือโลกต่างมิตินั้นแหละ”

“ยะ...ยินดีที่ได้เจอกันอีกครั้งนะคะ” ไอรินโค้งศีรษะทักทายอย่างแข็งทื่อเอาจริงๆ คือเธอทำตัวไม่ถูก อึ้งจนไม่รู้จะอึ้งอย่างไรแล้วในวันนี้ หากพุดตามตรงวันนี้คงเป็นวันที่ผู้หญิงชื่อไอรินตกใจมากที่สุดในชีวิตก็ว่าได้

เซียร์พยักหน้าให้แบบขอไปที เวลานี้เขาไม่สนใจในตัวไอริน ที่เขาสนใจมีเพียงบลูซึ่งเป็นความหวังสุดท้ายเท่านั้น ส่วนเคอริชที่รู้ความจริงหลายอย่าง คิดว่าสิ่งที่พวกเขาทำกำลังทำร้ายเธอคนนี้ จึงมองไอรินด้วยแววตาเห็นใจฉบับหนึ่ง

เคอริชพยายามระงับอารมณ์ตัวเอง หันไปคุยกับบลูแทน

“บลู นายคงรู้ว่าพวกฉันมาทำอะไรกันที่นี่...”

“รู้แล้วละ นี่ก็รอพวกแกมาถึงนี่แหละ จะได้เล่าเรื่องทั้งหมดให้ไอฟังทีเดียว” บลูพุดยิ้มๆ “แต่ก่อนอื่นเลยเคิร์ช แกรีบมาคลายผนึกให้ฉันเลย แล้วก่อนกลับไปที่นี่ ฉันต้องไปบอกใครอีกคนว่าจะไปไหน...”

“รู้แล้วละ ที่ฉันมาถึงนี่ก็เพื่อจะทำแบบนั้นนั่นแหละ” เคอริชลุกขึ้นยืน แล้วเอาเล็บจิกนิ้วชี้จนเลือดไหล “วิธีคลายผนึกแค่เอาเลือดฉันไปแตะที่ตราผนึก แล้วใช้รหัสเสียงของฉัน ผนึกก็จะคลายออกแล้ว โชคดีนะที่ตอนทำผนึกตั้งเงื่อนไขไว้ว่า ไม่ต้องใช้พลังอะไรก็คลายผนึกได้”

บลูมองเลือดของเคอริชตาเป็นประกาย เท่านั้นเขาก็จะได้พลังทั้งหมดกลับคืนมา และไปจัดการเรื่องที่ว่าค้างไว้ตั้งแต่ 2 ปีก่อนได้สักที แต่ที่รู้สึกยินดียิ่งกว่าคือ อิสราภาพที่เขาเฝ้าคิดถึงมานาน รวากับไซท์ที่พันธนาการตัวเขาไว้ตลอด 2 ปีมานี้...กำลังจะถูกสะบัด

เคอริชข้อมมือไปด้านหลังบลู จากนั้นยกปลายนิ้วเปื้อนเลือดแตะท้ายทอยแล้วลากลงไป ปากก็พิมพ์รหัสบางอย่างไปด้วย พรึบตานั้น สิ่งที่มีลักษณะคล้ายวงเวทสีทองก็ลอยออกมาจากศีรษะบลู วงเวทนั้นถูกรอยสีแดงขีดผ่ากลาง แล้วค่อยๆ แตกสลาย

พรีบ!

วินาทีที่วงเวทสลายไป รวากับโซ่ที่เหนียวรั้งอสูรร้ายไว้ถูกปลดออก พลังมหาศาลไหลทะลักจากร่างบลูรวากับก็อกแตก

อีกสามชีวิตในห้องที่ปัจจุบันมีสภาพเป็นมนุษย์ปกติไร้พลัง ต่างได้รับผลกระทบจากแรงกดดันจนหายใจไม่ออก พอบลูสัมผัสได้ก็พยายามระงับความดีใจที่พลังพลาสมาจนคุมพลังไม่อยู่ ไม่นานพลังก็เริ่มเบาบางลงจนสัมผัสไม่ได้ บรรยากาศกดดันนี้ทำให้อึดอัดหายใจไม่ออกก็สลายไป

‘คุณยากกว่าที่คิดซะะ ไม่เหมือนตอนอยู่เอกซ์ซี้ดเลย’ บลูคิด ตอนเขาอยู่เอกซ์ซี้ด อะไร ก็เป็นไปตามที่คิดกว่านี้ ถ้าให้เทียบคงราวๆ ซินกับการใช้ระบบอัตโนมัติตลอด พอจู่ๆ เปลี่ยนมาใช้ระบบบังคับมืออีกครั้งหลังไม่ได้ใช้มานาน เลยรู้สึกว่าคุณลำบาก

“ก็นะ ตอนอยู่เอกซ์ซี้ดมันมีตัวช่วยเยอะนี่หว่า แต่ที่นี่ไม่มีอะไรเลย ทุกอย่างต้องคุมเองหมด”

คำตอบจากคาออสไม่ติดกับที่บลูคาดแม้แต่น้อย จนเขาผลอยิ้ม เคอร์ริชเห็นไอรินยืนเงิบตลอดก็อดเข้าไปถามไม่ได้ “ถามจริงๆ นะไอรินไม่ตกใจเรื่องนี้เลยหรอ”

หญิงสาวหันมายิ้มแห้งๆ ให้ “วันนี้ตกใจจนไม่รู้จะตกใจยังไงแล้วละค่ะ”

เคอร์ริชพยักหน้าอย่างเข้าใจ เขาจะสาายตาจากไอรินมองไปที่บลู

บลูที่หลับตาจนถึงเมื่อครู่ค่อยๆ ลืมตา แวบแรกก็เห็นทุกคนก็มีสีหน้าเปลี่ยนไป เพราะดวงตาที่ก่อนหน้านี้เป็นสีดำสองข้าง...เวลานี้ข้างซ้ายกลายเป็นสีทองสว่างที่ราวกับเรืองแสงได้ ส่วนข้างขวาแม้เป็นสีดำดั้งเดิม ทว่าให้ความรู้สึกมีมิติมากกว่าที่แรกมากโข

กระทั่งเส้นผมที่เป็นสีดำทั้งหมด ตอนนี้มีสีบางส่วนค่อยๆ เปลี่ยนเป็นสีขาว

บลูกำมือแน่น เขาสัมผัสถึงพลังในตัวที่อัดแน่นพร้อมใช้งาน ตอนนีทุกสิ่งที่นี่เขยวรั้งเขาให้อยู่เฉยมาตลอด 2 ปีได้ถูกนำออกไปแล้ว รอยยิ้มยินดีปล้นปรากฏขึ้นที่ริมฝีปาก

เพียงเท่านั้น...ราชันเทพอสูร เวสบลู ผู้ลั่นสะเทือนโลกเอกซ์ซี้ดก็หวนคืนอย่างสมบูรณ์แล้ว!

2

คอยก่อน:

บลูที่ได้พลังทั้งหมดคืนมา หันมองไอรินที่มองเขาด้วยสายตาเรียบเฉย ทำเอาบลูแปลกใจไม่น้อย เพราะอย่างน้อยๆ เธอก็น่าจะตกใจสภาพเขาตอนนี้บ้าง ชายหนุ่มหรีต่าเฟ่งพลังอำนาจเธออย่างรวดเร็ว แล้วหัวเราะพรีตเมื่อรู้ว่า ไอรินในตอนนีซ็อกจนพูดไม่ออกแล้วต่างหาก

“โอ...ตั้งสติก่อนนะ แล้วเปลี่ยนเสื้อผ้าด้วย เตี่ยเราจะไปธุระกัน”

“ธุระ?”

“อ้อ...เอาเสื้อหนาๆ หน่อยนะ เพราะที่ที่เราจะไปเนี่ยมันหนาวเอาเรื่อง” บลูยิ้มและเบนสายตาไปมองสองหน่อที่ยืนจ้องหน้าเขาเขม็ง “ส่วนพวกนายสองคนก็ไปรอในนั้นก่อน”

นิ้วบลูชี้ไปที่ห้องน้ำ ทำเอาเซียร์สะดุ้งเฮือก รีบส่ายหน้าปฏิเสธ

“ไม่มีวัน ข้าไม่มีวันกลับเข้าไปในที่อันตรายแบบนั้นเด็ดขาด!”

น้ำเสียงหนักแน่นทำให้บลูแทบหลุดหัวเราะอีกครั้ง แต่ต้องกลืนไว้เพื่อรักษา มารยาท

‘กลัวห้องน้ำหวัลดเลยอู๋ย สงสัยเป็นปมในใจไปอีกนาน อืม...เอาไว้จบเรื่องแล้วเอาไปเล่าให้เมียมันฟังดีกว่า จะได้มีอะไรไว้เล่นแก้เซ็ง’

ความคิดชั่วร้ายในหัวบลูเริ่มทำงาน จนเซียร์ผู้ตกเป็นเป้าจู่ๆ ก็เสียวสันหลัง วาบ ขนลุกชูโดยไม่ทราบสาเหตุ มองซ้ายมองขวาไม่เลิก

“เข้าใจว่ากลัว...แต่เมียฉันจะเปลี่ยนเสื้อผ้า ตอนนีพวกนายมีทางเลือกสองทาง เดินเข้าห้องน้ำเองดีๆ หรือให้ฉันถีบเข้าไป เลือกเอาแล้วกัน”

เซียร์กับเคอร์ริซหันมามองหน้ากัน ชายผมทองพยักหน้าเดินเข้าห้องน้ำง่ายๆ ส่วนเซียร์นั้นมีสีหน้ากลืนไม่เข้าคายไม่ออก ชายผู้ได้ชื่อว่าเก่งที่สุดในเอกซี้ด

หากไม่นับสองราชนเทพสุกรลีนน้ำลายดั่งเอือก ค่อยๆ เดินเข้าห้องน้ำ แล้วมองไปรอบๆ อย่างระแวงสุดฤทธิ์ ประสบการณ์หัวทิ่มโถมทำให้เขาหวาดกลัวห้องน้ำไปแล้วจริงๆ

บลูเดินไปปิดประตู แล้วยืนเอาหลังพิงไว้ พลังหันไปยิ้มให้ภรรยาตัวเอง
“เปลี่ยนเสื้อผ้าได้เลยไอ ไส้สองตัวนี้ไม่มีวันได้เห็นแน่” พุดแล้วชายหนุ่มก็ขยิบตาให้

ไอรีนได้แต่ถอนใจ เธออยากถามใจจะขาดว่า ทำไมเขาไม่เข้าไปด้วยล่ะ แต่พอเห็นสายตาเป็นเชิงบอกว่า ถึงอยู่ที่ไหนก็เห็นอยู่ดี ประกอบกับบอภินิหารที่โชวีให้ดูก่อนหน้านี้ เธอก็แสนมั่นใจว่าบลูต้องมองทะลุออกมานอกห้องน้ำได้แน่ จึงได้แต่เฝ้าปาก ไม่มีตัวเลือกอื่นใดนอกจากเปลี่ยนเสื้อผ้าต่อหน้าสามีตัวแสบ

แต่ไอรีนที่หันหลังให้ไม่ได้สังเกตว่า พ่อสามีตัวดีเวลานี้หลับตาไปแล้ว

‘คาออส ตอนนี้อยู่หมอนั้นยังอยู่ที่เซฟเฮาส์เดิมไซริเปล่า’

“อืม...ตอนนี้อยู่แถวเกาะเล็กๆ ของประเทศที่เจ้าเรียกว่าญี่ปุ่นนะ ที่นั่นหิมะกำลังตก ยังไงก็บอกเมียเจ้าเลือกชุดหนาๆ หน่อยละกัน”

บลูพยักหน้า พอเขาลืมตา ไอรีนก็เปลี่ยนเสื้อผ้าเสร็จแล้ว เป็นชุดหนาที่ดูอบอุ่นน่ารักน่ากอด จนเขาแทบอดใจไม่ไหวเลยทีเดียว ถ้าไม่คิดว่าสองหนอที่โดนขังอยู่ในห้องน้ำกำลังทุบประตูประทุ้งให้เปิดสักที เมื่อได้ยินเสียงไอรีนบอกว่าเปลี่ยนเสื้อผ้าเสร็จแล้ว อะไร? คงแสบปึกกว่านี้

บลูจำใจเปิดประตูให้ด้วยสีหน้าบึ้งตึง จนเชียร์กับเคอร์ริชออกมาแล้วแปลกใจว่า พวกตนโดนโกรธเรื่องอะไร ทว่าดูจากสีหน้าคนโกรธ ทั้งคู่ก็เลือกไม่ถามเพื่อความปลอดภัยในชีวิต

“เจ้าไม่กลับไปเลยรี” เชียร์เปลี่ยนเรื่อง

“ไปนะไปแน่ แต่ต้องไปจัดการธุระอย่างสุดท้ายให้เสร็จก่อน อย่างน้อยช่วงที่ฉันไม่อยู่ก็ต้องมีคนมาคอยคุณที่บ้านฉัน” บลูส่งเสียงให้เชียร์ได้ยินคนเดียวโดยไม่ขยิบปาก สหายจากต่างโลกก็พยักหน้ารับทันควัน

ชายหนุ่มยื่นมือไปข้างตัว หลุมมิติขนาดใหญ่ก็ปรากฏขึ้นตรงหน้า

เคอร์ริชสงสัยในกรกระทำของบลูจึงรีบเข้ามาถาม “จะไปไหนวะ”

“ไปหาอาเล่อ”

“อ้อ เข้าใจแล้ว” ทั้งไอรีนและเคอร์ริชล้วนเข้าใจได้ด้วยตัวเอง หากบลู

ไม่อยู่แล้ว คนที่เจ้าตัวไว้ใจให้ดูแลคนในบ้านก็มีแค่เพื่อนรักเอลเล่อเท่านั้น

ณ เกาะเล็กๆ เกาะหนึ่งในประเทศญี่ปุ่น

เกาะนี้มีพื้นที่ค่อนข้างน้อยและห่างไกล ทำให้ไม่ค่อยมีคนสนใจและปล่อยให้กลายเป็นเกาะร้างที่มีต้นไม้ปกคลุมไปทั่ว โดยหารู้ไม่ว่าใจกลางเกาะที่เต็มไปด้วยต้นไม้มีบ้านพักขนาดกลางอยู่หลังหนึ่ง ภายในบ้านมีเครื่องอำนวยความสะดวกครบครัน รอบบ้านก็มีเต็นท์ของคนจำนวนหนึ่งที่ติดอาวุธเต็มอัตราศึก

“อ้อฮ้อ โชคดีนะเนี่ยที่ไม่โผล่ไปกลางบ้าน”

เสียงร้องดังจากพื้นที่ที่อยู่ห่างจากบริเวณบ้านไม่เท่าไร เจ้าของเสียงคือบลูซึ่งมาถึงที่นี่พร้อมกับไอรีน เซียร์ และเคอร์ริชด้วยพลังมิติ พวกเขาหลบอยู่ภายในป่ารอบๆ

“นี่เซฟเฮาส์ของอาเล่อเหรอนี่” ไอรีนถามด้วยสีหน้าเหลือเชื่อ การป้องกันขนาดนี้ เธอเดาได้เลยว่า ซินโผล่ไปได้โดนจับตายแน่

เคอร์ริชตอบแทน “ถ้านับตามความสำคัญจริงๆ อาเล่อก็ไม่ต่างกับพวกผู้นำประเทศมหาอำนาจของโลกหรอก”

เซียร์มองคนเหล่านั้น แล้วยกมือไปสะกิดไหล่บลู เมื่อบลูหันมามอง เขาก็ถาม “ไอ้แห่งสีดำที่เจ้าพวกนั่นถืออยู่คืออะไร คล้ายอาวุธแสงของพวกจักรกล แต่ดูจะจอกกว่ามาก แล้วก็ไม่มีพลังอะไรเลยแบบนี้ยังยิงได้อีกอะ”

“เรียกว่าปืนนะ อิม...อธิบายง่ายๆ ก็เครื่องยิงพลังรูปแบบหนึ่งที่ไม่จำเป็นต้องมีพลังอะไรก็ใช้ได้ ถ้านายในตอนนี้โดนเข้าไปละก็ มีสิทธิ์เจ็บหนักและอาจถึงตายได้เลย”

บลูพยายามอธิบายให้เซียร์เข้าใจง่ายที่สุด

เซียร์มองปืนตาไม่กะพริบเหมือนเด็กเห็นของเล่นใหม่ บลูเลิกสนใจสหายต่างโลก ใช้นัยน์ตาสวรรค์สำรวจบริเวณนี้ ก็พบว่ามีคนคุ่มกันอยู่ทั้งสิ้นสองร้อยห้าสิบคน ส่วนตัวเอลเล่อและครอบครัวพักอยู่ภายในบ้าน

บลูแบมือขึ้นไปด้านหน้า วงเวทขนาดเล็กปรากฏที่ฝ่ามือแล้วสลายไปจับปล้นหมอกบางๆ ก็เข้าปกคลุมพื้นที่บริเวณนี้ จากนั้นเหล่าชายฉกรรจ์ที่เฝ้าอยู่ก็ค่อยๆ ล้มลงกับพื้น หลับไปที่ละคนจนหมด

“สายหมอกกล่อมฝันสินะ เวทมนตร์พื้นที่เอาไว้ใช้กับคนที่นอนไม่ค่อย

หลับ มันจะทำให้คนโดนหลับไป 6 ชั่วโมงเต็ม”

เชียร้อธิบายอย่างผู้รู้ บลูก็หันมาผงกศีรษะให้ ส่วนไอรีนอ้าปากค้างไปเรียบร้อยแล้ว ถึงเธอคิดว่าบลูมีพลังพิเศษจริงๆ แต่ก็ไม่ได้คิดว่าจะทำให้ขนาดนี้ เคอร์รี่ที่เหมือนอ่านสีหน้าเธอออกก็ได้แต่ยกมือแตะไหล่เหมือนจะปลอบใจ

บลูออกจากที่ซ่อนเดินไปทางบ้าน คนอื่นๆ เลยริบตามแผนหลังไปอย่างรวดเร็ว

ไม่นานนักบลูก็มาถึงในตัวบ้าน เขาพบเอลเล่นั่งหลับอยู่ตรงโต๊ะอาหารพร้อมกับครอบครัว ชายหนุ่มเดินไปยกมือแตะตัวอีกฝ่ายและคลายเวทให้ ชายผมเงินก็สะดุ้งตื่นทันที ดวงตาสีฟ้ามองไปรอบๆ จนมาหยุดอยู่ที่บลู

“เฮ้ย! แกเป็นใคร!”

ไม่พูดเปล่า เอลเล่นั่งคว่ำป็นที่เหน็บไว้ตรงเอวมาจ่อหน้าบลูอย่างรวดเร็ว
“นี่ฉันเอง เพื่อนแกใจอาเล่อ”

เอลเล่นั่งหือตาลง ไอ้คนตรงหน้าก็เหมือนเพื่อนเขาอยู่หรือก แต่เพื่อนเขาไม่ได้มีตาข้างหนึ่งเป็นสีทองแบบนี้ แกมผมมันก็ได้มีสีขาวแซมด้วย ทว่าพอเหลือบไปเห็นไอรีนที่ยืนหน้าเสียอยู่ด้านหลัง เอลเล่นั่งจำได้ทันที

“ไอรีนนั่นหรือ...ฉันแกกับบลูจริงๆ นะสิ” เอลเล่นั่งมองบลูอย่างไม่เชื่อสายตา
บลูทำหน้าเหนื่อยใจ “ก็เอลสิ”

“ทำไมไม่มีสภาพแบบนี้ล่ะ...ไม่สิ ทำไมแกถึงมาอยู่ที่นี่ได้ แล้ว...” เอลเล่นั่งถามรัวเป็นชุดจนบลูต้องยกมือบรก

“ใจเย็นอาเล่อ เดี่ยวจะเล่าให้ฟังทุกอย่างนี้แหละ” บลูบอกเสร็จก็หันไปหาไอรีน “ไอไปคอยข้างนอกก่อนนะ เดี่ยวฉันขออธิบายให้อาเล่อมันฟังก่อน”

“อ้อ” ไอรีนเดินออกไปทันทีโดยไม่ถามสักคำ

เอลเล่นั่งตัวลั่นงั่งแก้อี้ และยกมือกอดคออย่างหงุดหงิด “มีอะไรก็ว่ามาเล่ามาให้หมดทุกเรื่องด้วยนะ”

บลูยิ้มกว้าง “อาเล่อ นายเชื่อเรื่องโลกต่างมิติรีเปล่า”

ไอรีนที่เดินออกมาจากบ้านต้องยกมือกุมขมับ เมื่อเห็นเชียรกำลัง
วุ่นวายอยู่กับป็นขของพวกคนคุ้มกันเอลเล่นั่ง โดยมิเคอร์รี่ชอนวิรีใช้ให้ เธอไปนั่งที่เก้าอี้ไม้ เรื่องที่เจอมาในวันนี้ เธออยากคิดว่าเป็นความฝัน แต่พอลองหยิกตัวเอง

คุณกลับพบว่ามันคือความจริง แถมยังเป็นความจริงที่ยากจะยอมรับ...ความจริงเรื่องโลกต่างมิติเนี่ย

“ลำบากหน่อยนะ” เคอริริชเดินมานั่งข้างๆ พุดเหมือนรู้ใจเธอ “ฉันเข้าใจว่าสำหรับคนทั่วไป เรื่องนี้มันรับได้ยาก แต่ฉันอยากให้คุณยอมรับได้ไวๆ อย่างน้อยก็เพื่อตัวหมอนั่น”

“บลูเขารู้เรื่องพวกนี้มานานแล้วหรือคะ”

“ไม่แน่ใจนะ แต่น่าจะเป็นก่อนที่ฉันจะประกาศกิจกรรมสุดท้ายของเกม Exceed Limit Online ไม่นาน” ชายผมทองตอบเบาๆ เขายกมือไปวางบนไหล่ไอรีน “ตอนนี้เธออย่าไปคิดอะไรมากเลย เรื่องทั้งหมดปล่อยให้พวกเราจัดการเองเถอะ เมื่อทุกอย่างเรียบร้อย ซีวิตปกติของเธอจะกลับคืนมาเอง”

“เฮ้อ...แบบนี้แสดงว่าสถานการณ์เลวร้ายของโลกตอนนี้ เป็นผลกระทบจากโลกต่างมิตินั่นสินะ”

เคอริริชขมวดคิ้วแน่น “หมายความว่าไง”

ไอรีนเล่าสถานการณ์ของโลกในปัจจุบันให้เคอริริชฟังจนหมดสิ้น ชายผมทองได้รับข้อมูลใหม่ก็หยุดพุดกับเธอ หันไปปรึกษากับเซียร์แทน ทั้งคู่มีสีหน้าเคร่งเครียดอย่างเห็นได้ชัด ส่วนไอรีนที่ถูกทิ้งไว้คนเดียวได้แต่เงยหน้ามองฟ้าเสียดๆ

ผ่านไปครู่หนึ่ง เธอก็หันไปถามเคอริริช

“คุณเคอริริช แบบนี้บลูต้องกลับไปโลกต่างมิติอะไรรันด้วยโซ่โซ่ไป”

“...ก็ต้องเป็นแบบนี้แหละ”

“ให้ฉันไปด้วยได้มั๊ย ถ้าคุณบอกว่าโลกต่างมิตินั้นคือเกม Exceed Limit Online ละก็ อย่างน้อยๆ ที่โลกต่างมิติ ฉันเองก็เก่งพอตัวนะ น่าจะช่วยอะไรได้บ้าง” ไอรีนเผยสีหน้ามีความหวัง จนเคอริริชต้องเบนสายตาไปอีกทางเพราะเกรงใจที่จะพุด

ทันใดนั้นเซียร์ซึ่งไม่ค่อยรู้จักรักษาน้ำใจใครก็โพล่งขึ้น

“เจ้าน่ะไปก็ไม่มีประโยชน์หรอก ศัตรูของพวกเราเก่งชนิดที่ว่าขนาดเข้าใช้พลังเต็มที่ยังสะกิดมันไม่ได้เลย คนเดียวที่พอจะสู้ได้มีแค่เจ้าบลูเท่านั้นแหละ” เซียร์ยกไหล่ “อีกอย่าง เจ้ามียี่ห้อของเจ้าอยู่แล้วไม่ใช่ไร้ง”

“หน้าที่ของฉัน...” ไอรีนชี้หน้าตัวเองงงๆ

“ใช่ หน้าที่ของเจ้าสำคัญมากสำหรับเจ้าหมอนั่น” เซียร์กล่าวเสียงเรียบนิ่ง

“เจ้าน่ะเป็นเหมือนสถานที่ที่ให้กลับไปของหมอนั้น トラバโดที่ยังมีเจ้าอยู่ ไม่ว่าจะไปไหนหรือทำอะไร ไม่ว่าจะยากลำบากขนาดไหน ขอแค่มีสถานที่ที่ให้มันกลับไป มันก็จะพยายามอย่างเต็มที่เพื่อกลับไปให้ได้ เพราะว่ายังมีคนรออยู่”

ชายผมฟ้ายิ้มให้ไอรีน “ที่นี้รู้อย่างไรว่าตัวเองสำคัญสำหรับเจ้านั้นขนาดไหน”

ไอรีนหน้าแดงวูบกับคำกล่าวของเซียร์ หญิงสาวยกนิ้วชี้มาจิ้มกัน แล้วเอ่ยทั้งๆ ที่หน้าแดง “ฉันไม่ได้สำคัญขนาดนั้นสักหน่อย ที่สำคัญ นอกจากฉันแล้วบลูก็ยังมีคนในครอบครัวคนอื่นอีกตั้งหลายคน”

เซียร์มองไอรีนที่ยังไม่รู้ถึงความสำคัญของตัวเองด้วยความรู้สึกบอกล้มถูก เธอไม่รู้ตัวหรอกว่าสำหรับบลูที่เป็นเพียงอวตารของลูซิล เป็นตัวตนที่มายืมสถานที่ของคนอื่นอยู่ ครอบครัวเป็นเพียงภาพลวงตาสำหรับเขาทั้งนั้น วันหนึ่งบลูก็ต้องคืนมันให้แก่เจ้าของที่แท้จริงอยู่ดี มีเพียงไอรีนเท่านั้นที่กลายเป็นครอบครัวเพราะตัวเขา เป็นครอบครัวที่แท้จริงสำหรับอวตารไร้ซึ่งตัวตนของเขา

“เจ้ายังไม่เข้าใจหรือ ตัวเจ้าน่ะเป็นครอบครัวที่แท้จริงเพียงหนึ่งเดียวสำหรับเจ้านั้น” เซียร์หลุบตา ค่อนข้างลำบากใจที่จะต้องพูดเรื่องนี้

ไอรีนเอียงคอกอย่างน่ารัก เผยสีหน้าสงสัยให้เห็นจนเซียร์กัดฟัน ลองถามดู

“เจ้าคิดยังไงหากรู้ว่า วันหนึ่งสถานที่ที่ตัวเองอยู่และคิดว่าเป็นบ้านมาตลอด กลับเป็นบ้านของคนอื่น ครอบครัวที่คิดว่าเป็นของตัวเองมาตั้งแต่เกิด กลับเป็นของคนอื่น และตัวเองเป็นเพียงแค่คนนอก...เป็นเจ้าจะรู้สึกยังไง”

“รู้สึกแกล้ง เย่มากๆ ด้วย” ไอรีนตอบทันควัน “บางทีอาจแว้งไปเลยก็ได้ เพราะที่ยึดเหนี่ยวของตัวเองหายไปแบบนั้น”

“นั่นแหละคือความสำคัญของตัวเจ้า เจ้าคือที่ยึดเหนี่ยวสุดท้ายของเจ้าบลู เป็นสถานที่ที่ให้กลับไปเพียงหนึ่งเดียว”

“คุณอยากจะพูดอะไรกันแน่!”

ไอรีนเริ่มใจเสีย คำพูดของเซียร์ทำให้เธอเริ่มเดาเรื่องราวได้ เพราะตลอด 2 ปีที่ผ่านมา เธอสังเกตเห็นสิ่งผิดปกติจากตัวบลู นั่นคือความห่างเหินกับคนในครอบครัว แม้บลูจะพยายามทำตัวให้ดูเป็นปกติ แต่เธอก็สังเกตเห็นว่าเขาพยายามออกห่างจากคนในบ้านโดยไม่รู้ตัวมาตลอด ราวกับตัวเองไม่ใช่สมาชิกในครอบครัวนี้อย่างไรอย่างนั้น

“เจ้านั้นนะเป็น...”

เชียร์กำลังจะอ้าปากพูด ทว่า...

“หุบปากซะ!!!”

เสียงตวาดอันทรงอำนาจดังขึ้นจากภายในบ้าน ประตูบ้านถูกตีตออย่างแรง จนกระเด็น จิตुकุคคามและจิตสังหารถูกส่งไปที่เชียร์จนเขาหายใจแทบไม่ออก จากนั้นบลูก็เดินออกมาด้วยสีหน้าเกรี้ยวกราด ดวงตาสองสีเต็มไปด้วยประกายแห่งโทสะ

“หุบปากให้สนิทไปเลยเชียร์! เรื่องนี้ไอจะไม่มีการรู้เด็ดขาด ถ้าฉันไม่พูดด้วยตัวเอง จำไว้!”

เสียงนี้ดังขึ้นข้างหูเชียร์แต่เพียงผู้เดียว สหายจากต่างโลกรีบพยักหน้ารับ จิตสังหารและจิตुकุคคามจากบลูจึงหายไป

“บลู เป็นอะไรนะ!?” “ไอรินถึงกับตัวสั่นเมื่อเห็นท่าทางเกรี้ยวกราดของบลู ชายหนุ่มหลับตาลง ไม่นานนักสีหน้าของเขาก็กลับเป็นปกติ “โทษที่ไอพอดีฉันหงุดหงิดไปหน่อยเลยลืมตัวไปนิด”

ไอรินแม้สนใจเรื่องที่เชียร์กำลังจะพูด แต่ดูจากอารมณ์บลูแล้ว แสดงว่าเธอไม่ต้องการให้เธอรู้เรื่องนี้แน่ๆ หญิงสาวจึงได้แต่เก็บใจความสงสัยเอาไว้ในใจเงียบๆ

“เรื่องที่เชียร์มันกำลังจะพูดนั้นเป็นเรื่องสำคัญเกี่ยวกับตัวฉัน...ถ้าเรื่องนี้จบลงเมื่อไหร่ สัญญาเลยว่าเราจะเล่าให้ฟังเอง เพราะฉันช่วยรอก่อนได้รีเปล่า”

บลูเอ่ยอย่างใจเย็นและยกมือมาวางบนไหล่ไอริน หากเธอรู้สึกไม่ผิด มือของบลูกำลังสั่น

“อ้อ ได้สิ” ไอรินเห็นบลูที่ไม่เคยกลัวอะไรสั่นขึ้นมาแบบนี้ จึงตอบรับทันที ก่อนจะรีบเปลี่ยนเรื่อง “อาเล่ล่อละ”

บลูยกนิ้วโป้งชี้ไปด้านหลัง ก็เห็นเอลเล่เดินออกมาจากบ้านด้วยสายตาว่างเปล่า เหมือนพวกนักวิทยาศาสตร์ที่เห็นผีตรงหน้า หญิงสาวเดาออกทันทีว่าเอลเล่เจออะไรมาบ้างถึงมีสภาพแบบนี้ เนื่องจากตัวเองก็เพิ่งเจอมา ไอ้การแสดงอภินิหารแบบสุดๆ เนี่ย

“โอเครีเปล่าอาเล่ล่อ”

ไอรินเดินเข้าไปโบกมือตรงหน้าอีกฝ่าย ชายผมเงินก็กะพริบตาปริบๆ และเอ่ยขึ้น

“ไม่โอเคก็ต้องโอเคละ เห็นจะจจะคาตาแบบนี้ เมื่อก็เกือบแอบเอาแอกันตีหัวตัวเองให้ตื่นแล้วด้วยซ้ำ”

“ยอมรับได้เร็วก็ตื่นอาเล่อ”

เสียงนุ่มๆ ของเคอริริซดิ่งขึ้นพร้อมกับเจ้าตัวเองเดินเข้ามาหา เอลเล่อหันไปมองด้วยสายตาว่างเปล่าจนชายผมทองแปลกใจและเป็นฝ่ายถามแทน

“ดูไม่แปลกใจเลยนะว่าทำไมฉันถึงมาอยู่ที่นี่ได้”

“บอกตรงๆ นะ นาที่นี้ต่อให้มีมังกรมายืนตรงหน้าฉันก็ไม่ตกใจแล้ว” เอลเล่อตอบอย่างไร้อารมณ์ แล้วเขาก็มองไปที่เซียร์ซึ่งอยู่หลังเคอริริซ “...นั่นคงเป็นเทพสงครามไร้พ่าย เซียร์ ที่มาจากโลกต่างมิติ...ไม่สิ ต้องเรียกว่าโลกเอกซ์ซี้ดสินะ”

“อ่า...ยินดีที่ได้เจอกันอีกครั้งนะ เจ้าหนูเทพจักรกล”

“อย่าเรียกแบบนี้เลย ตอนนี้นั้นเป็นแค่มนุษย์ธรรมดาเท่านั้น”

แปะๆ! บลูปรบมือเรียกความสนใจจากทุกคนมาที่ตัวเอง เขาคลี่ยิ้มมุมแล้วเอ่ย

“เอลละทุกๆ คน เรามาฟังเรื่องราวทั้งหมดกันตั้งแต่นั้นเลยดีกว่า”

“เริ่มเลยก็ดี”

เอลเล่อพูดจบก็เดินมานั่งตรงเก้าอี้ไม้ข้างๆ ไรริน สองหน่อเซียร์และเคอริริซก็ย้ายมานั่งด้วยจนเก้าอี้ทั้งสี่ตัวมีคนจับจองหมด บลูจึงได้แต่ยืนราวกับเป็นส่วนเกิน ชายหนุ่มส่ายหน้าเล็กน้อย แล้วถอยไปยืนห่างจากทั้งสี่พอสมควร

“ก่อนอื่นเลย ไอกับอาเล่อคงจะสงสัยเรื่องโลกต่างมิติสินะ งั้นขออธิบายเรื่องนี้ก่อนเลยแล้วกัน” บลูกล่าวซ้ำๆ สองคนที่ถูกเอ่ยถึงก็ผงกศีรษะ ส่วนอีกสองคนนั้นทำท่าเหมือนจะหลับเพราะรู้เรื่องนี้อยู่แล้ว

บลูยื่นมือไปด้านหน้า ก็ปรากฏภาพเสมือนของโลกทรงกลม

“นี่คือโลกที่พวกเราอยู่กันตอนนี้ ซึ่งจากนี้ฉันจะเรียกมันว่า ‘เอิร์ท’ และ...” ตรงหน้าล้นปรากฏโลกทรงกลมขึ้นมาอีกสอง แต่ครั้งนี้โลกหนึ่งมีขนาดเท่ากับโลกที่บลูเรียกว่าเอิร์ท แต่อีกโลกมีขนาดใหญ่กว่าเกือบ 100 เท่าได้ อีกทั้งโลกใหม่ทั้งสองยังมีสะพานเชื่อมต่อกัน “ส่วนพวกนี้คือโลกต่างมิติ โลกใหญ่ฉันจะเรียกว่า ‘เอกซ์ซี้ด’ ส่วนโลกเล็กคือ ‘ลิมิต’ ”

บลูพูดจบ บนโลกทั้งสามก็มีตัวอักษรปรากฏ โลกใหญ่มีคำว่า ‘เอกซ์ซี้ด’

ส่วนโลกเล็กทั้งสอง โลกหนึ่งมีคำว่า ‘ลิมิต’ และอีกโลกมีคำว่า ‘เอิร์ท’

“เอกซ์ซี้ด-ลิมิต... ชื่อเหมือนเกมของแกเลยนี่ รึว่าเกมของแกคือโลกทั้งสองนี่”

เอลเล่หันไปทางเคอร์ริช แต่อีกฝ่ายกลับส่ายหน้า

“เปล่า เกม Exceed Limit Online มันมีขั้นตอนมากกว่านี้อีกหน่อย เขาเป็นว่ารอฟังไปก่อนแล้วกัน”

“แต่เดิมโลกทั้งสาม เอกซ์ซี้ด ลิมิต เอิร์ท มันเชื่อมต่อกันและไปมาหาสู่กันได้” พอพูดถึงประโยคนี้อีก ก็มีสะพานเล็กๆ เชื่อมโลกทั้งสามเข้าด้วยกัน “แต่ด้วยเหตุผลบางอย่าง ทำให้โลกของเราหรือเอิร์ทถูกตัดขาดและไม่สามารถไปมาหาสู่กันได้”

สะพานที่เชื่อมโลกเอิร์ทเข้ากับโลกเอกซ์ซี้ด-ลิมิตเลื่อนหายไป

“ส่วนเอกซ์ซี้ด-ลิมิตยังไปมาหาสู่กันได้ตามปกติ”

“อืม... แล้วไงต่อ” เอลเล่อกอดอกพุด “ดูๆ แล้วมันก็น่าจะต่างคนต่างอยู่ ไม่น่ามีปัญหาอะไรกันนี่ แล้วทำไมพวกคนจาก...เอ่อ...เอกซ์ซี้ด-ลิมิตอย่างพวกนายถึงมาโผล่ที่นี่ได้ละ”

เอลเล่หันไปทางพวกเซียร์ แต่ก็ไม่ได้รับคำตอบจากทั้งสองแต่อย่างใด

“จริงอยู่ว่าเอกซ์ซี้ด-ลิมิตกับเอิร์ทนะต่างคนต่างอยู่กัน กระทั่งราวๆ 50 ปีก่อนได้มั้ง ได้เกิดภัยพิบัติอย่างหนึ่งขึ้นในเอกซ์ซี้ด-ลิมิต ภัยพิบัตินั้นคือ นามธรรมแห่งความชั่วร้าย ลูซิล” บลูทำให้เกิดไอสีดำครอบโลกเอกซ์ซี้ด-ลิมิตไว้

“สิ่งที่เรียกว่า ‘ลูซิล’ มีพลังที่ส่งผลต่อจิตใจชั่วร้ายของผู้คน ทำให้ผู้คนบ้าคลั่ง เป็นเหตุให้เอกซ์ซี้ด-ลิมิตวุ่นวายยกใหญ่” ภาพเล็กๆ เริ่มฉายออกมาจากโลกเอกซ์ซี้ด-ลิมิต เป็นภาพของความวุ่นวายที่เกิดจากการกระทำของผู้คนในโลก “ซึ่งฉันจะเรียกผลที่เกิดจากลูซิลนี้ว่า ‘เชื้อลูซิล’ ก็แล้วกันนะ”

บลูสรุปคำเรียกพวกนี้เอาเองเสร็จสรรพ จะได้อธิบายให้คนอื่นฟังง่ายๆ เนื่องจากสิ่งที่เขาจำจากคาออสนั่น แม้จะเป็นเรื่องเดียวกัน แต่วิธีอธิบายเกรงว่าคงมีแต่บลูเท่านั้นที่ทำความเข้าใจได้

“คนที่ติดเชื้อลูซิลจะมีอาการสามระดับ ระดับที่หนึ่ง ไม่ค่อยมีอะไรเปลี่ยนแปลง เพียงแต่มีอาการและนิสัยรุนแรงขึ้น ถึงอย่างนั้นก็พอจะควบคุมได้

“ระดับที่สอง อาการและนิสัยเปลี่ยนแปลงไปอย่างถึงที่สุด จากคนอารมณ์

ดีก็จะกลายเป็นคนโมโหร้าย การกระทำต่างๆ จะหนักไปทางด้านลบมากขึ้น

“และระดับที่สาม คนคนนั้นจะสูญเสียตัวตน และออกไปอาละวาดไล่ทำลายล้างทุกอย่างที่อยู่ใกล้ตัว ไม่ว่าสิ่งนั้นจะเป็นอะไร” บลูอธิบายขณะที่สร้างภาพคร่าวๆ ของคนที่ถูกพลังลูซิลเข้าครอบงำ สิ่งที่เกิดในภาพนั้นทำเอาเอลเล่และไอรีนหันหน้าหนี เพราะมันเลวร้ายเกินกว่าจะรับได้

“สภาพแบบนี้คงมีคนตายไม่น้อยสินะ เพราะถ้าดูจากขนาดของโลกแล้ว จำนวนประชากรน่าจะต่างกันหลายเท่า” เอลเล่เริ่มสงบใจได้ก็คาดเดาผลเสียที่เกิดขึ้น

“คำตอบคือไม่...เพราะในเอกซ์ซีด-ลิมิตไม่มีการตายจริงๆ เมื่อเกิดการตายก็จะคืนชีพขึ้นมาโดยมีพลังลดลง สภาพแบบนี้เหมือนกับในเกมที่เราเคยเล่นกันนั่นแหละ” บลูตอบทันที “ด้วยเหตุนี้เลยทำให้เกิดการวนลูป คนที่ติดเชื้อมันระดับที่สาม พอตายไปคืนชีพมาก็ยังเป็นเหมือนเดิม เป็นแบบนี้ไม่รู้จบ สุดท้ายจำนวนผู้ติดเชื้อลูซิลถึงระดับที่สามก็เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ”

“ยังกะหนังขอมบี๊เลยว้ย” เอลเล่หันหน้าไปกระซิบกับไอรีนที่พยักหน้าเห็นด้วย

“จำนวนผู้ติดเชื้อลูซิลของทั้งเอกซ์ซีด-ลิมิตแบ่งเป็นระดับที่สาม 1% ระดับที่สอง 9% และระดับที่หนึ่ง 90% หรือพูดง่ายๆ คนทั้งเอกซ์ซีด-ลิมิตต่างก็ติดเชื้อลูซิล แต่ระดับเท่าไรแล้วแต่คน” บลูสร้างภาพคร่าวๆ ออกมาให้ดู “ความบ้าคลั่งของเชื้อลูซิลขึ้นอยู่กับจิตใจผู้คน ยิ่งจิตใจอ่อนแอก็ยิ่งบ้าคลั่งได้ง่าย จุดนี้แหละจุดสำคัญ”

ทั้งสี่เงียบกริบและตั้งใจฟัง เนื่องจากเรื่องเชิงลึกขนาดนี้ แม้แต่เซียร์กับเคอริริก็ไม่เคยรู้มาก่อน

“สมมติว่ามีผู้ติดเชื้อมันระดับที่สามไล่ฆ่าคนในเมือง คนที่เห็นเหตุการณ์นั้นจะรู้สึกยังไง” บลูถามเสียงเรียบ เมื่อเห็นทั้งสี่ไม่ตอบ เขาจึงเปลี่ยนคำถาม “เขาเป็นว่าแค่เห็นคนมาฆ่ากันอย่างบ้าคลั่งในเมือง และคนคนนั้นก็ถูกฆ่าอีกครั้ง เห็นแบบนี้บ่อยๆ คิดว่าคนที่เห็นจะรู้สึกยังไง”

“รู้สึกแย่มากๆ!” ทั้งหมดตอบพร้อมกัน

“ใช่ นั่นก็คือจิตใจที่อ่อนแอแล้วเหมือนกัน มีโอกาสทำให้เชื้อลูซิลบ้าคลั่งได้มากขึ้น จนระดับที่หนึ่งอาจพัฒนาเป็นระดับที่สอง หรือระดับที่สองเป็นระดับที่

สามได้” บลูยกมือกอดอก “ทีนี้ขอถามใหม่อีกรอบ สมมติว่าคนที่ถูกฆ่าเป็นญาติ พี่น้องหรือคนรู้จักของตัวเอง คิดว่าคนที่เห็นจะรู้สึกยังไง”

เซียร์ถอนใจแล้วตอบ “โกรธแค้น เสียใจ เศร้าใจ สับสน ทำอะไรไม่ถูก”

“ใช่ สิ่งเหล่านี้คือตัวเร่งให้เชื้อลูซิลบ้าคลั่งเร็วขึ้นกว่าเดิม” บลูพยักหน้า “นี่ยังไม่นับที่เลวร้ายกว่านั้นนะ”

“มีเลวร้ายกว่านี้อีกเยอะ!” เอลเล่ถามอย่างอยากรู้อยากเห็น “เท่าที่ฟังมาก็ เลวร้ายมากพออยู่แล้ว”

“อาเล่ คนที่ติดเชื้อระดับที่สามจะสูญเสียตัวตน และไล่ทำลายทุกอย่าง รอบๆ โดยไม่รู้สึกละอะไร เพราะไม่ได้สติ สมมติหนึ่งในสิ่งที่คนคนนั้นทำลายเป็น ครอบครัวของตัวเองขึ้นมาละ”

เอลเล่เงยไปทันทีที่ได้ยินแบบนี้

“ถ้าเกิดเรื่องแบบนี้ คนที่ติดเชื้อลูซิลต่อให้อยู่ในระดับที่หนึ่ง ก็พัฒนาเป็น ระดับที่สามได้ง่ายๆ”

ไอรีนที่รับฟังบลูมาตลอดเอ่ยขึ้นบ้าง “แบบนี้ผู้จับตัวคนที่อยู่ในระดับที่ สามไปขังไว้ไม่ดีกว่าหรือบลู”

บลูยิ้มและส่ายหน้า แล้วถามกลับ

“ไอ สมมติว่าฉันบ้าคลั่งและถูกจับไปขังไว้ที่ไหนก็ไม่รู้ โไอจะรู้สึกยังไง”

ไอรีนเงยบrowsทันทีเช่นกัน แบบนั้นเธอคงรู้สึกไม่ต่างกับเห็นบลูถูกฆ่าต่อหน้า หรืออาจหนักกว่าเพราะไม่รู้ว่่าตอนถูกขังอยู่นั้น เขาจะอยู่อย่างไร มีสภาพแบบไหน ถ้าเป็นแบบนี้จริง จิตใจเธอคงอ่อนแอลงจนเชื้อลูซิลบ้าคลั่งก็ได้

“ฉะนั้นคนในเอกซ์ซีดีคนหนึ่งถึงได้คิดวิธีแก้ไขเรื่องนี้ขึ้นมา ไม่ใช่การจับขัง พวกกระดับที่สามที่ก่อปัญหา แต่เป็นการอพยพพวกกระดับที่หนึ่งที่ยังไม่บ้าคลั่ง ไปไว้ที่อื่น โดยคิดว่าถ้าทำแบบนี้ คนพวกนั้นอาจรู้สึกดีกว่าการเห็นคนรู้จักถูกขัง... ถึงมันผิดก็จริง แต่ก็ต้องยอมรับว่าสถานการณ์ในตอนนั้น วิธีนี้เป็นวิธีที่ดีที่สุด”

เคอริชชะงักไปทันที เขาแน่ใจว่าบลูกำลังพูดถึงพ่อของเขา

“คนคนนั้นใช้พลังและเงื่อนไขต่างๆ มากมายสร้างโลกขึ้นมา โดยคัดลอก แบบและสภาพให้เหมือนเอกซ์ซีดี-ลิมิต เหมือนกระทั่งระบบพลังและการคืนชีพ” บลูสร้างภาพโลกที่แยกออกมาจากโลกเอกซ์ซีดี-ลิมิต และมีสภาพเหมือนกัน ไม่ผิดเพี้ยน เพียงแต่ตัวอักษรบอกชื่อด้านบนมีวงเล็บไว้ว่า (จำลอง)

“คนคนนั้นเรียกโลกที่สร้างขึ้นใหม่นี้ว่า ‘โลกจำลอง’ และได้อพยพผู้คนจากเอกซ์ซีด-ลิมิตที่เชื่อลูซิลอยู่ในระดับที่หนึ่งไปยังโลกจำลองทั้งสองแห่งเพื่อหลบเลี่ยงปัญหา ทั้งพวกที่ติดเชื่อบนระดับที่สองกับสามไว้ที่เอกซ์ซีด-ลิมิตเดิม” บลูสร้างภาพคนตัวเล็กๆ ย้ายจากโลกเอกซ์ซีด-ลิมิตมายังโลกจำลอง “ด้วยเหตุนี้ทำให้จำนวนประชากรในเอกซ์ซีด-ลิมิตที่แท้จริงเหลือเพียงแค่ 10% ส่วนที่เหลืออีก 90% ย้ายไปโลกจำลอง”

“เข้าใจละ เป็นวิธีเลี่ยงปัญหาสินะ” เอลเล่นทำความเข้าใจได้อย่างรวดเร็ว เขาหันไปมองเพื่อนผมผมของตัวเอง “ไอ้โลกจำลองนี่สินะ เกม Exceed Limit Online ของแกนะ และถ้าให้เดา คนที่บลูมันพูดถึงอยู่ก็คือลุงเมอร์ริช พ่อแกสินะ”

“ใช่” เคอร์ริชยอมรับ แล้วเอ่ยต่อ “แต่ขอฟังต่อก่อนได้รึเปล่า เรื่องช่วงนี้ฉันเองก็ยังไม่รู้เหมือนกัน”

“จุดผิดพลาดสำคัญของการอพยพก็คือ คนคนนั้นย้ายผู้คนโดยไม่บอกล่วงหน้า เพราะคิดว่าเรื่องนี้ทำเร็วเท่าไรก็ดี นั่นทำให้คนที่ถูกย้ายมาโลกจำลองบางส่วนเป็นห่วงคนที่ถูกทิ้งไว้และหาทางกลับไป แต่ก็กลับไม่ได้ ทำให้จิตใจของคนพวกนั้นอ่อนแอลงเร็วมาก” จุดสีดำเริ่มปรากฏขึ้นในลูกโลกเอกซ์ซีด (จำลอง) “ผลของสิ่งนั้นทำให้เชื่อลูซิลที่อยู่ในระดับที่หนึ่งบ้าคลั่งอย่างรวดเร็ว ไม่นานนักคนที่ถูกย้ายมากกว่า 30% ก็อยู่ในระดับที่สอง ทำให้สภาวะความวุ่นวายกลับมาอีกครั้ง แต่ยังไม่เลวร้ายเท่าไร เพราะยังไม่มีระดับที่สามปรากฏ”

“แล้วไม่มีวิธีสู้กับไอ้ที่แกเรียกว่า ‘ลูซิล’ นั้นเลยหรอ จะได้จัดการปัญหาที่ต้นเหตุ รับรองว่าเรื่องทุกอย่างต้องสงบลงแน่” เอลเล่นเอ่ยขึ้นในที่สุด

“สู้ไม่ได้หรอก” บลูส่ายหน้าทันที “ลูซิลนะไม่มีตัวตน...ไม่สิ ต้องบอกว่ามันไม่มีรูปธรรมที่แน่ชัดต่างหาก มันเป็นนามธรรมที่มีตัวตน แต่ก็ไร้ตัวตน มันคือคำที่เราใช้เรียกตัวแทนของความชั่วร้ายทั้งหมดทั้งมวลในโลกทั้งหมด”

“เดี๋ยวนะๆ” ไอรินรีบร้องขึ้น “บลูกำลังจะบอกว่า ต้นเหตุของเรื่องทั้งหมดที่เล่ามาคือ ความชั่วร้ายในโลกหรอ”

“ประมาณนั้น”

เมื่อได้รับคำตอบ ไอรินก็ได้แต่ยกมือปิดตา เรื่องนี้มันเกินจะรับได้จริงๆ คู่ต่อสู้คือ ความชั่วร้ายในโลก ฟังแค่นี้ก็รู้แล้วว่า มันไม่มีตัวตนให้จับต้องได้แน่แบบนั้นสู้ให้ตายก็ไม่ชนะหรอก

เคอร์รี่ได้ฟังข้อมูลเชิงลึกของเรื่องนี้เป็นครั้งแรกก็เริ่มตามทุกอย่างทันที และสงสัยว่าเพื่อนเขาคนนี้อาจรู้อะไรที่เขาไม่รู้ก็ได้ จึงถามขึ้น

“บลู นายรู้รีเปลว่าทำไมจู่ๆ ลูซิลมันถึงได้ออกมาสร้างควมวุ่นวายแบบนี้ และทำไมที่ผ่านมามีตั้งแต่เอกซ์ซีดี-ลิมิตถือกำเนิด ถึงไม่เคยเกิดเรื่องแบบนี้เลยสักครั้ง”

“ก็พอรู้บ้างละนะ” ชายหนุ่มยกไหล่เล็กน้อย “ถ้าจะพูดเรื่องนั้นก็ต้องถามก่อนว่า นายรู้รีเปลว่าลูซิลนะมีตัวตนขึ้นมาเมื่อไหร่”

“ราวๆ 50 ถึง 60 ปีก่อนมั้ง ช่วงนั้นมันถึงได้เกิดเรื่องวุ่นวายขึ้น” เซียร์เป็นคนตอบ

“ผิด” บลูส่ายหน้าทันที “ลูซิลนะมีตัวตนขึ้นมาพร้อมกับที่ชีวิตแรกบนโลกถือกำเนิด ตัวตนที่แท้จริงของมันก็คือ จิตใจของสิ่งมีชีวิต”

เขาสร้างภาพหัวใจขึ้นมา แต่หัวใจดวงนี้ครึ่งหนึ่งเป็นสีดำและครึ่งหนึ่งเป็นสีขาว “สาเหตุที่ลูซิลแทรกแซงและทำให้คนติดเชื้อมันได้ง่าย เป็นเพราะมันมีตัวตนอยู่ในจิตใจของสิ่งมีชีวิตทั้งหมด ซึ่งครึ่งสีดำนี้แหละคือตัวตนของลูซิล”

“แบบนี้เนี่ยเอง คนเราไม่ว่าจะตีขนาดไหน ก็ยังมีด้านที่ชั่วร้ายอยู่ด้วย แต่จะมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับแต่ละคนสินะ” ไอร์นกล่าวเบาๆ

“ใช่ คนที่พวกมนุษยเรียกว่า ‘คนชั่ว’ นะ คือคนที่มีจิตใจด้านชั่วร้ายมากกว่าด้านดีงาม ส่วนที่เรียกกันว่า ‘คนดี’ ก็คือคนที่มีจิตใจด้านดีงามมากกว่าด้านชั่วร้าย” บลูปรับให้หัวใจที่แสดงมีสีดำเกือบหมด และมีจุดสีขาวเล็กๆ ที่แทบจะมองไม่เห็น

“ต่อให้คนเราชั่วร้ายเลวทรามขนาดไหน ก็ยังมีเศษเสี้ยวเล็กๆ ที่เป็นความดีอยู่บ้าง และต่อให้ดีแค่ไหน ก็มีเศษเสี้ยวเล็กๆ ที่เป็นความชั่วร้ายอยู่เช่นกัน เพราะสิ่งมีชีวิตนะมีทั้งดีและชั่วในหนึ่งเดียว มันถึงได้เป็นสิ่งมีชีวิต” บลูปิดท้ายและสลายภาพหัวใจไป

เคอร์รี่ขยักหน้า “โอเค เข้าใจแล้วว่าตัวตนของลูซิลคืออะไร”

“จากที่เจ้าเล่ามา ข้ายังไม่เห็นเค้าเลยว่ทำไมลูซิลถึงอาละวาดแบบตอนนี้” เซียร์ถามเสียงเรียบ

บลูยิ้มเล็กน้อย แล้วตอบคำถาม “ลูซิลก็เหมือนเราๆ นี่แหละ มันต้องใช้พลังงานในการดำรงตัวตนไว้เหมือนที่เราต้องการพลังงานในการดำรงชีวิต แหล่ง

พลังของลูซิลคือความชั่วร้ายในจิตใจของสิ่งมีชีวิต หรือที่เรียกกันว่าความรู้สึกด้านลบทุกประเภท

“โดยปกติแล้ว ในโลกทั้งสามจะส่งพลังงานให้แก่ลูซิลด้วยอัตราส่วน 5 ต่อ 3 ต่อ 2 คือ เอกซ์ซีต 5 ลิมิต 3 และเอิร์ท 2 ซึ่งสภาวะนี้คือสภาวะสมดุล และเป็นมาตลอดตั้งแต่เอิร์ทถือกำเนิด”

ตลอดเวลาที่พูด ภาพเสมือนที่บลูสร้างก็จะเปลี่ยนแปลงไปตามคำพูดของเธอ ทำให้ทุกคนที่ดูอยู่เข้าใจงายขึ้น ซึ่งในตอนนี้ได้มีตัวเลขต่างๆ ลอยอยู่เหนือชื่อโลก

“สาเหตุที่ลูซิลเริ่มบ้าคลั่งและอาละวาดแบบนี้ เป็นเพราะสภาวะสมดุลนี้เริ่มเสีย” ตัวเลขเหนือชื่อโลกเริ่มปรับเปลี่ยน “ในช่วง 100 ปี...ไม่สิ น่าจะราวๆ 200 ปีมากกว่า จิตใจของผู้คนในเอิร์ทเริ่มเอนเอียงไปในทางชั่วร้ายมากขึ้น ทำให้อัตราส่วนพลังที่ส่งไปให้ลูซิลดำรงตัวตนเปลี่ยนแปลงไป พลังจากเอกซ์ซีต-ลิมิตยังคงเดิม แต่จากเอิร์ทนั้นมากขึ้นแทบจะตลอดเวลา และที่สำคัญเลยคือ ในช่วงหลายสิบปีที่ผ่านมา จิตใจของผู้คนเริ่มตกต่ำลงเรื่อยๆ ตามเทคโนโลยีที่พัฒนาขึ้น สังเกตได้จากทุกครั้งที่เกิดความรุนแรงขึ้นในเอิร์ท มันจะรุนแรงขึ้นตามการพัฒนา”

เอลเล่และบลูสบตากันเงิบๆ ในช่วงเวลานั้น หากพูดกันตรงๆ พวกเขาทั้งสองก็เหมือนตัวเร่งให้ลูซิลบ้าคลั่งขึ้นนั่นแหละ เพราะตั้งแต่บริษัท W.E.C ก่อตั้งการพัฒนาด้านต่างๆ ก็รวดเร็วขึ้นจนผู้คนได้รับความสะดวกสบายหลายๆ อย่าง

การพัฒนาที่เร็วเกินไปนั้นเป็นข้อเสีย การพัฒนาที่ดีจริงๆ ควรทำไปพร้อมกันทั้งคนและเทคโนโลยี ไม่ใช่เพียงเทคโนโลยีแบบตอนนี้ ไม่อย่างนั้นจิตใจผู้คนก็ยิ่งตกต่ำลงเรื่อยๆ แม้พวกเขาจะรู้ตัวและหยุดปล่อยวิทยาคารหลายๆ อย่าง แต่ก็เข้าไปเสียแล้ว

บลูไล่ความคิดเหล่านี้ทิ้งไป พลังเล่าต่อจากเมื่อครู

“จิตด้านลบที่เป็นแหล่งพลังของลูซิลจึงเพิ่มขึ้นจนควบคุมไม่อยู่ และทำให้อัตราส่วนสภาวะสมดุลที่บอกไว้เสียไป ตอนนี้อัตราส่วนพลังของลูซิลเปลี่ยนไปเพราะพลังที่ได้จากเอิร์ทกลายเป็น 9”

บลูเริ่มสร้างก้อนกลมสีดำขึ้นมาสามก้อน เหนือก้อนกลมมีชื่อของโลกแต่ละแห่งอยู่

“พูดเป็นอัตราส่วนคงเข้าใจยาก แสดงแบบนี้เลยดีกว่า สมมติว่าสี่ด้านนี้คือแหล่งพลังของลูซิลที่มาจากทั้งสามโลก สภาวะตอนนี้เป็นคือ สภาวะสมดุลในอดีต” พุดจบ ก้อนกลมของเอิร์ทก็ขยายตัวขึ้นเรื่อยๆ จนมีขนาดใหญ่กว่าสองก้อนหลายสิบหลายร้อยเท่า “และนี่คือสภาวะในตอนนี เห็นใช้ไหมว่าของเอกซ์ซีด-ลิมิตนะเท่าเดิม มีแต่ของเอิร์ทที่เพิ่มขึ้น”

เชียร์ร์ตาลงเล็กน้อย “เจ้ากำลังจะบอกว่า สาเหตุที่ลูซิลบ้าคลั่งและอาละวาดในตอนนี้เป็นเพราะมันรับพลังมากเกินไปงั้นรี”

“ใช่ ลูซิลได้รับพลังจากจิตด้านลบของสิ่งมีชีวิตมากเกินไป... มากจนตัวมันควบคุมไม่ได้และเริ่มบ้าคลั่ง” ชายหนุ่มยกไหล่ “สภาพก็เหมือนคนที่ถูกบังคับให้กินข้าว นั่นแหละ กินจนอิ่มแล้วแต่ก็ยังถูกยัดให้กินต่อไปเรื่อยๆ สุดท้ายก็อ้วกออกมาอย่างช่วยไม่ได้ แกมลูซิลเองก็มีหน้าที่แคร็บพลังเท่านั้น จะไม่รับก็ไม่ได้ เพราะถ้าทำแบบนั้นจะเกิดผลที่เลวร้ายยิ่งกว่าตอนนี้”

“งั้นก็หมายความว่า...” สองคนจากเอกซ์ซีดเริ่มตาสว่างกับข้อมูลนี้

“ใช่ ลูซิลเองก็ไม่ได้อยากให้เกิดสภาพแบบนี้ แต่มันเกิดเพราะพลังที่ตัวลูซิลเองควบคุมไม่ได้ต่างหาก” บลูจบการอธิบายพร้อมกับสลายภาพที่สร้างขึ้นทั้งหมด จนเหลือแค่โลกทั้งห้า

ทุกคนตกอยู่ในห้วงความคิดของตัวเอง กระทั่งเวลาผ่านไปกว่า 10 นาทีเชียร์ร์ก็เอ่ยขึ้น

“ถ้าให้พูดก็คือ สาเหตุที่ลูซิลบ้าคลั่งมาจากคนของเอิร์ทสินะ แบบนั้นถ้าทำลายเอิร์ทกับคนของเอิร์ทไปซะก็น่าจะช่วยให้ลูซิลหยุดบ้าคลั่งได้”

“จะบ้าอะไร ประชากรของโลกเรานะมีตั้งเจ็ดพันล้านคนนะ นายคิดว่าชีวิตพวกนั้นไม่มีค่ารีง!” เอลเล่อวอยเป็นคนแรก

“แต่เรื่องทั้งหมดก็เกิดจากโลกเจ้า หากจิตใจคนของโลกเจ้าไม่ตกต่ำจนลูซิลมีพลังมากขึ้นถึงขั้นควบคุมไม่ได้ ก็ไม่เกิดเรื่องแบบนี้ขึ้นหรอก!” เชียร์ร์เถียงอย่างไม่ยอมแพ้ เขาหันไปมองบลู “หรือเจ้าจะบอกว่า ที่ข้าพุดนะมันไม่ถูก วิธีที่ช่วยเอกซ์ซีด-ลิมิตได้นะ มีแต่จะต้องทำลายเอิร์ททั้งเท่านั้นแหละ”

“โอ้อ่านี่!” เอลเล่อกระซอกคอเสื้อเชียร์ร์เตรียมจะเหวี่ยงหมัดใส่ เชียร์ร์แม้ไร้พลัง แต่ก็ไม่ยอมเช่นกัน เขากำมือแน่นเตรียมได้กลับ

“หยุดบ้าก่อนได้รีเปล่า” เสียงเย็นๆ ของบลูทำให้ทั้งสองคนชะงัก “ฉัน

ไม่ปฏิเสธหรือกระทั่งว่าวิธีของเซียร์เป็นวิธีหนึ่งที่จะช่วยทำให้ลูซิลหยุดบ้าคลั่งได้
ที่เจ้าหมอนั้นมันเคลื่อนไหวอยู่ตอนนี้ก็เพื่อการนั้นแหละ...แต่ฉันไม่สนับสนุนวิธีนี้”

‘เจ้าหมอนั้น’ ของบลู เซียร์และเคอร์ริชู้ได้ทันทีว่าหมายถึงราชันเทพอสูร
อีกคนหนึ่งแน่นอน

“ทำไมเจ้าถึงไม่สนับสนุน” เซียร์ถามกลับตาวาว รวากับหากเป็นเหตุผลที่
เขายอมรับไม่ได้ ก็มีโอกาสที่เขาจะเปลี่ยนไปอยู่ข้างคนที่กำลังทำแบบนั้น

“เหตุผลต่างๆ เพราะมันคือการแก้ปัญหาที่ปลายเหตุ ไม่มีอะไรรับประกัน
ว่า ถ้าทำลายเอิร์ทไปแล้วจะไม่มีเรื่องแบบนี้เกิดขึ้นอีก...เพราะถ้ามันเกิดขึ้นอีก ก็
เท่ากับว่าชีวิตเจ็ดพันล้าน...ไม่สิ ชีวิตมากกว่านั้นจะต้องสูญเปล่า” บลูตอบเรียบๆ

“แต่ว่า...ถ้าแบบนั้นเอกซ์ซี้ด-ลิมิตล่ะ จะปล่อยให้อยู่ในสภาพแบบนี้ต่อไป
ริ่ง” เซียร์มีสีหน้าหม่นหมอง “ทั้งที่สาเหตุมาจากคนของเอิร์ทแท้ๆ แต่พวกนั้น
ไม่ได้รับผิดชอบอะไรเลยแบบนี้...ข้ารับไม่ได้จริงๆ”

บลูเข้าใจเซียร์ดี เพราะเซียร์เสียทั้งพ่อและแม่จากเหตุการณ์ครั้งนี้ จะพาล
โกรธเอิร์ทที่เป็นต้นเหตุของเรื่องนี้ก็ไม่แปลก

“ไม่ได้จะแก้ตัวแทนหรือกระทั่งที่เอิร์ทเป็นแบบนี้มันมีเหตุผลหลายอย่าง”
บลูเอ่ยซ้ำๆ ทำให้เซียร์งยหน้ามอง “เซียร์...อายุขัยโดยเฉลี่ยของคนในเอกซ์ซี้ด-
ลิมิตนะ อยู่ที่ประมาณเท่าไร”

“ไม่ต่ำกว่าหมื่นปี บางคนอาจอยู่ได้หมื่นสี่หมื่นห้าเลยด้วยซ้ำ”

คำตอบของเซียร์ทำให้ทั้งไอรินและเอลเล่ออ้าปากค้าง

“นี่เป็นสาเหตุที่ฉันคิดเอาเองนะ ที่สภาวะจิตใจของคนเอิร์ทตกต่ำได้ง่าย
ส่วนหนึ่งอาจเป็นเพราะช่วงชีวิตหนึ่งมันสั้นก็ได้...ที่เอิร์ทนะ ตายก็ตายเลย อายุขัย
เต็มที่ก็ร้อยกว่าเอง ดังนั้นช่วงที่มีชีวิตอยู่ คนก็เลยแสวงหาความสุขกันโดยไม่สนใจ
อะไร ต่างกับเอกซ์ซี้ด-ลิมิตที่คนรุ่นหนึ่งอยู่ได้เป็นหมื่นปี มีเวลาหาความสุข
เหลือเฟือ แถมตายแล้วยังฟื้นคืนชีพได้อีก แบบนั้นจิตใจจะคงที่ก็ไม่แปลก”

“มันก็จริงของเจ้าละนะ” เซียร์ถอนใจ แล้วหันไปทางเอลเล่อ “ข้าขอโทษ
กับเรื่องเมื่อกี้ด้วย ช่วงนี้ข้าคงเครียดเกินไปหน่อย”

“ช่างเถอะ” ชายผมเงินโบกมือไปมา เอลเล่อมองไปที่บลูและถาม “นาย
บอกว่าไม่สนับสนุนวิธีทำลายเอิร์ทนี้ แสดงว่านายามีวิธีอื่นอยู่สินะ”

คำถามนี้ทำให้เซียร์งยหน้ามองบลูอย่างมีความหวัง พอเขาพยักหน้าตอบ

เท่านั้น เขียร์ก็ยิ้มกว้าง ทว่าคำพูดของบลูกลับทำเอาเขียร์ยิ้มค้าง

“ฉันมีวิธีจัดการเรื่องนี้อยู่ แต่ต้องขอโทษด้วยที่ต้องบอกว่ามันเป็นความลับ คนที่รู้แผนของฉันมีน้อยเท่าไรก็ยิ่งดี ที่ฉันบอกได้ก็คือ ถ้าฉันทำสำเร็จ ไม่ใช่แค่เอกซ์ซีด-ลิมิต แต่มันจะช่วยได้แม้แต่เอิร์ทด้วย”

เขียร์ถอนใจ “เอาเถอะ ถ้าเจ้าพูดว่ามีวิธี ก็แสดงว่ามีจริงๆ นั่นแหละ ข้าจะไม่ถามว่าทำยังไง แต่ถ้ามีอะไรที่ข้าช่วยได้ก็บอกแล้วกัน ข้าจะช่วยเต็มที่”

บลูพยักหน้าให้เป็นเชิงขอบคุณ แม้ลึกๆ จะมองว่า ความช่วยเหลือจากคนอื่นไม่จำเป็น เพราะไม่มีประโยชน์ต่อเขาสักนิดก็ตามที่

“เอาละ ใครมีคำถามอะไรอีกมั๊ย” บลูยิ้มถาม กวาดตามองทุกคน

ไอรีนยกมือขึ้น “บลูยังไม่ได้อธิบายเกี่ยวกับเกม Exceed Limit Online เลยนะ”

“เกือบลืมไปแล้วนะเนี่ย ขอขอบคุณที่เตือน เดี่ยวอธิบายจบจะจบขอบคุณนะที่รัก” บลูทำท่ากะลิมกะเหลี่ยไส้ แต่ไอรีนแก้งทำเป็นไม่สน

“ต้นกำเนิดของเกมนี้มีสาเหตุมาจากคนที่สร้างโลกจำลองขึ้นมาคิดแผนผู้กับฝ่ายลูซิลที่มีแกนนำคือ ราชนัเทพอสูรอีกคนหนึ่ง ที่เริ่มมาสร้างความปั่นป่วนในโลกจำลองของตัวเอง ทว่าคนของเอกซ์ซีด-ลิมิตเหมือนจะแพ้ทางพวกนั้น แพ้ชนิดที่ว่าไป 100 กลับมาแค่ 5 อีก 95 กลายเป็นพวกเดียวกับศัตรู” บลูยิ้มฆ่า แต่คนอื่น ๆ ไม่ฆ่าด้วย

“ทำไมถึงแปรพักตร์ง่าย ๆ แบบนั้นละนั่น” เอลเล่ททำหน้าสงสัย

“สาเหตุเท่าที่รู้ เป็นเพราะตอนนั้นพลังของลูซิลเริ่มเพิ่มขึ้นจนมันอัปเกรดถึงขั้นควบคุมคนที่ติดเชื่อพลังของมันได้จำนวนหนึ่ง ทำให้คนที่ไปสู้กับพวกมันแปรพักตร์ได้ง่ายๆ คนสร้างโลกจำลองก็เลยคิดหาวิธีสู้ใหม่” บลูมีดวงตาวาวโรจน์ “ใช้หมากในกระดานสู้ไม่ได้ ก็เปลี่ยนมาใช้หมากนอกกระดานแทน นั่นก็คือคนจากเอิร์ท”

“นั่นคงเป็นต้นกำเนิดของเกมสินะ” เอลเล่ทวิเคราะห์ “ถ้าวิเคราะห์ตามที่นายพูด เกมนั่นก็คือเอกซ์ซีด-ลิมิตจำลอง เท่ากับว่าทุกพลังที่มีในเกมเป็นพลังแบบเดียวกับคนในโลกนั้น ดังนั้นคนคนนั้นสร้างโลกจำลองขึ้นมาก็เพื่อให้คนของเอิร์ทมีพลังในการต่อสู้สำหรับใช้เป็นกำลังรบสินะ”

พูดถึงตรงนี้ เอลเล่ทก็ก้มหน้าลงอย่างเศร้าสร้อย “...ใช้พวกเราไปสู้กับศัตรู

ของตัวเอง โดยทำให้พวกเราคิดว่าเป็นแค่เกม โหดร้ายเป็นบ้าเลยนะ ลุงเมอริซเนี่ย”

“ก็ตามที่นายว่านั่นแหละ แต่ทำยังไงถึงเชื่อมโลกจำลองเข้ากับเอิร์ทได้ ฉันไม่ขอเล่าแล้วกันนะ ไม่งั้นเดี๋ยวจะงกกันหนักขึ้นไปอีก” บลูกล่าวยิ้มๆ “แต่สาเหตุจริงๆ ที่ทำแบบนั้น ก็เพราะคนของเอิร์ทคล้ายว่าไม่ถูกพลังของลูซิลควบคุมนะสิ”

“หือ หมายความว่าไง”

“จะว่าไงดีละ อิม...เขาเป็นว่าคนของเอิร์ทมีภูมิกู้มกันพลังของลูซิลนะสิ ทำให้พลังของลูซิลไม่สามารถเข้าไปควบคุมจิตใจได้โดยตรงเหมือนคนของเอกซ์ซีด-ลิมิต” บลูเองก็ไม่แน่ใจเรื่องนี้เท่าไร

“อ้าว! ใช่ว่าจะโดนควบคุมหรือไม่ก็ไม่ต่างกันหรือ” เคอริซโพล่งขึ้น

“ไม่น่าใช่ เพราะคนที่ถูกควบคุมจริงๆ จะมีสภาพเหมือนหุ่นเชิด เหมือนที่พวกนายเคยเจอเมื่อ 2 ปีก่อนนั่นแหละ” บลูตอบเคอริซ “ที่คนของเอิร์ทมีภูมิกู้มกัน น่าจะเป็นเพราะพลังส่วนใหญ่ของลูซิลมีต้นกำเนิดมาจากคนของเอิร์ท ทำให้มันใช้ไม่ได้ผลเท่าไร คงคล้ายๆ วิธีการรักษาโรคไข้ทรพิษนั่นแหละ ต้องปลุกผีเพาะเชื้อให้ร่างกายเกิดภูมิกู้มกัน...”

เขาพยายามยกตัวอย่างที่เข้าใจง่ายที่สุด “แต่อันนั้นมันต่างกันตรงที่ไม่ต้องเพาะเชื้อเอง แต่เชื้อกระจายจากตัวเราต่างหาก มันก็เลยมีภูมิกู้มกัน...มั้ง”

“นี่ถ้าไม่มีคำว่า ‘มั้ง’ ทฤษฎีเมื่อกี้จะดูน่าเชื่อถือสุดๆ นะว่ามัย” เคอริซหันไปทางเอลเล่ที่พยักหน้าเป็นเชิงเห็นด้วย

“เอาละ ใครมีคำถามอะไรอีกมัย ถ้าไม่มีจะได้จบการอธิบายแค่นี้”

บลูกวาดตามองคนรอบๆ จนมาถึงเซียร์ ชายผมฟ้าก็ยกมือขึ้น

“เมื่อกี้เข้าใจขึ้นมาจากเมียเจ้าว่า สถานการณ์ของเอิร์ทตอนนี้ไม่สู้ดีเท่าไร สาเหตุเป็นเพราะลูซิลด้วยรี”

“เกี่ยว พลังของลูซิลที่บ้าคลั่งและเพิ่มขึ้นตลอด 2 ปีที่ผ่านมา ตอนนั้นเริ่มส่งผลต่อเอิร์ทแล้ว ทำให้สภาวะจิตใจของผู้คนตกต่ำลงมากขึ้น จนสังคมเริ่มเสื่อมโทรม แถมความบ้าคลั่งบ้าอำนาจของพวกผู้นำประเทศต่างๆ ก็ถูกกระตุ้นจนกรุ่นๆ จะก่อสงครามโลกกันอีกต่างหาก” บลูถอนใจ “ส่วนสาเหตุที่พลังของลูซิลส่งผลกระทบต่อคนของเอิร์ท ก็เป็นเพราะตอนนี้มันใกล้จะจุดริ้วสำเร็จแล้ว ทำให้มีพลังมากขึ้น”

“เข้าใจละ...” เซียร์พยักหน้า

บลูกวาดตามองจนถึงเคอร์ริช เพื่อนผมทองของเขาก็ยกมือขึ้นบ้าง

“บลู ฉันขอแย้งอย่างหนึ่ง” เคอร์ริชว่า “ที่อาเล่อบอกว่าพ่อฉันดึงคนของเอิร์ทไปเพื่อเสริมกำลังระบบนะผิดไปหน่อยนะ เพราะจากที่ฉันดู พ่อของฉันต้องการแค่แกนเดี่ยววะ”

เมื่อเห็นบลูเลิกคิดสงสัย เคอร์ริชก็พูดต่อ “ก็มีราชนัเทพอสูรแค่คนเดียว ไม่ต่างกับมีกำลังระบบระดับมาสเตอร์ 1,000 เป็นกองทัพ”

“เหอ...คงจึ้นมั้ง” บลูลากเสียงยาว ทั้งๆ ที่ในใจเกิดข้อสงสัยหลายอย่าง

ทำไมเมอร์ริชถึงได้เลือกเขาและมอบพลังของเทพอสูรให้ ทั้งที่เมอร์ริชเองก็น่าจะรู้มาก่อนแล้วว่าตัวตนที่แท้จริงของเขาคืออะไร ถ้าจะแย้งว่าเป็นเพราะเขามีพรสวรรค์สูงถึง 90 ซึ่งน่าจะสูงที่สุดในโลกทั้งสาม แต่ถ้าคิดถึงความไม่แน่นอนว่าเขาจะเป็นมิตรหรือศัตรู ก็ไม่น่าเสี่ยงมอบพลังหนึ่งเดียวที่ต่อกับศัตรูได้ให้ ลืมอบให้คนที่มีความสามารถน้อยกว่า ทว่าไม่มีความเสี่ยงด้านนี้เลยจะดีกว่า

และคำถามสำคัญที่สุดเลยก็คือ เมอร์ริชเหมือนรู้ตั้งแต่แรกแล้วด้วยซ้ำว่าเขามีพรสวรรค์มากขนาดนี้ ทั้งที่ไม่เคยเจอกันมาก่อน เรื่องนี้มันแปลกมากเกินไป... มากจนสังเกตได้ถึงสิ่งผิดปกติ

“เคิร์ช ถามอะไรหน่อยดี สมัยที่พ่อของนายเป็นผู้นำ ไม่เคยชนะเลยสักครั้งใช้มั้ย” บลูถามด้วยน้ำเสียงจริงจัง พยายามปิดซ่อนแววตาครุ่นคิด

“อ้อ ที่พวกลูกน้องเล่าให้ฟังเหมือนจะแพ้ทุกครั้งเลย ไม่ว่าจะอะไรก็ชนะไปไหนยังไง ทางนั้นก็จับทางได้ตลอดจนพวกเราแพ้ยับแทบทุกครั้ง” เคอร์ริชให้คำตอบที่ช่วยให้ข้อมูลในหัวบลูเชื่อมต่อกันได้ครบ จนบรรลุถึงคำตอบของคำถามที่สะกิดใจเขามาตลอด

‘ซ้ำๆๆ’ บลูหัวเราะเป็นบ้าเป็นหลังในใจ ‘แบบนี้เอง เข้าใจแล้วๆ ที่แท้เป็นแบบนี้เอง สุดยอดจริงๆ เบลด แผนนี้ขนาดตัวเองยังนึกไม่ถึงเลยนะเนี่ย แผนโคตรล้ำเลยให้ตายสิ’

“ดูเหมือนจะเจอคำตอบที่ต้องการแล้วสินะ” คาออสเอ่ยเรียบๆ

‘เออ...เบลดมันสุดยอดจริงๆ แผนนี้ถ้าไม่แน่จริงไม่กล้าใช้นะเนี่ย’

บลูใช้เวลาสงบสติสัญกร์ สภาวะอารมณ์จึงกลับเป็นปกติ “ไม่มีใครมีคำถามหรือจะแย้งอะไรแล้วนะ”

ทุกคนเงยบ ยกเว้นไอรีนที่ยกมือขึ้น

“ฉันเข้าใจเรื่องที่คุณอธิบายทั้งหมดแล้ว แต่ที่สงสัยคือ บลูคิดจะทำยังไงต่อไปกับเรื่องนี้”

“โอเค ฉันแสดงว่าไม่มีใครสงสัยเรื่องโลกทั้งสาม หรือสิ่งที่เราเจอกันอยู่ตอนนี้แล้วนะ” ทุกคนพยักหน้า “ฉันต่อไปฉันจะบอกเรื่องการเคลื่อนไหวของฉันแล้วกัน”

ชายหนุ่มสลายภาพที่สร้างขึ้นทั้งหมด “บอกคร่าวๆ แล้วกันนะ เดี่ยวฉันจะกลับไปเอกซ์ซีดี-ลิมิต เพื่อทำตามแผนการจัดการกับบลูซิลันเด็ดขาด แต่ก่อนไปฉันจะจัดการไม่ให้เกิดความวุ่นวายขึ้น อย่างน้อยๆ ก็จะยืดเวลาไปอีกสักสามสี่เดือน”

“เรื่องแรกน่าจะรู้อยู่แล้วละ แต่ยืดเวลาเกิดสงครามโลกนี้จะทำยังไง” เอลเลอชมวดคิ้ว ก่อนที่จู่ๆ เขาก็ฉุกคิดอะไรขึ้นมาได้ “หรือว่าแกจะใช้พลังของแกทำอะไรกับพวกผู้นำประเทศ!”

บลูส่ายยิ้มแบบเดียวกับพวกตัวโกง “ใช่เลยอาเล่ ฉันจะสะกดให้พวกผู้นำประเทศและผู้นำกลุ่มต่างๆ ทั่วโลกไม่คิดจะก่อสงคราม แต่พลังของฉันอย่างมากที่สุดคงยืดเวลาได้แค่สามสี่เดือนเท่านั้น ช่วงเวลานั้นแหละที่ฉันจะไปเอกซ์ซีดี-ลิมิต แล้วจัดการตัวต้นเหตุที่นั่นซะ”

“แล้วนายจะให้ฉันทำอะไรบ้าง” เอลเลอสบตากับบลูตรงๆ

“ดูแลครอบครัวฉันช่วงที่ฉันไม่อยู่ให้หน่อย” บลูตอบด้วยน้ำเสียงจริงจัง “นายซ่อนตัวอยู่ที่เซฟเฮาส์ต่อไปก็ได้ แต่ในกรณีที่ฉันกลับมาไม่ทันจนเกิดสงครามโลกขึ้นก่อน อยากให้นายช่วยพาทุกคนในครอบครัวฉันมาอยู่ที่เซฟเฮาส์นี้ด้วย เดี่ยวฉันจะใช้พลังซ่อนนี่ไว้ให้ รับรองว่าทุกคนที่มาเกาะนี้จะไม่รู้สักอย่างเข้ามาสำรวจแน่ๆ และถึงจะมีภารกิจมิติซนิตระเบิดนิวเคลียร์ลง ก็ไม่สะเทือนเกาะนี้แน่นอน”

“เข้าใจละ”

“ส่วนวิธีย้ายคนในครอบครัวฉันมาที่นี่ ฉันจะลงเวทมนตร์ไว้ที่ตัวทุกคน และเชื่อมเวทมนตร์ไว้กับนาย พอนายทำตามเงื่อนไข ทุกคนจะถูกย้ายมาที่นี่ทันที ตอนนั้นก็ช่วยอธิบายให้เข้าใจเรื่องทั้งหมดด้วยแล้วกัน”

บลูอธิบายเงื่อนไขและขั้นตอนในการเคลื่อนย้ายให้เอลเล่ฟัง เมื่อเห็น

อีกฝ่ายจำขึ้นใจ บลูก็ถอนใจยาว เขามองไปที่ภรรยาตัวเองและยิ้มให้

“ไออยู่คุยกับพวกนี้ไปก่อนนะ เดี่ยวฉันไปสะกดพวกผู้นำประเทศกับผู้นำกลุ่มต่างๆ ก่อน น่าจะเสร็จเกือบเข้านั้นแหละ”

“อ้อ ระวังตัวด้วยนะ” ไอรีนบอกอย่างเป็นทางการ

“ไม่มีใครทำอะไรฉันได้อยู่แล้วละนะ” ชายหนุ่มขยิบตาให้ ก่อนที่ร่างเขาจะหายวับไป

“เฮ้อ...เรื่องนี้มันเหลือเชื่อจริงๆ ไม่เห็นกับตาฉันไม่เชื่อแน่ๆ ว่ามันคือความจริง” เอลเล่ถอนใจยาว ส่วนไอรีนหันไปยิ้มให้อย่างเห็นใจ เพราะเธอเองก็คิดเหมือนกัน

“ฝากดูแลลูด้วยนะคะ คุณเคอร์ริช คุณเชียร์” หญิงสาวหันไปทางสองบุรุษจากต่างโลก

เคอร์ริชชี้หน้าตัวเองพลางยิ้มแหยๆ “ฉันเนี่ยนะจะดูแลหมอนั้น บอกตรงๆ พลังของหมอนั้นตอนนี้ แค่นี้ก็ไหวแล้ว ทั้งฉันทั้งเชียร์...ละ!”

ไอรีนย้อนนึกถึงบลูช่วงก่อนแต่งงานกันในเกม Exceed Limit Online ตอนนั้นบลูดีดนิ้วที่เดียว ศัตรูที่เธอและพรรคพวกสู้กันแทบตายก็ไม่ชนะ ถึงกับหายไปทั้งกองทัพ (พร้อมกับทวีปทั้งทวีป)

เมื่อนึกถึงเรื่องนี้ เธอก็ยิ้มอ่อนใจสุดๆ

“ยังไงก็ฝากด้วยแล้วกันนะคะ”

เวลาผ่านไปราวๆ 3 ชั่วโมง

บลูได้ตระเวนไปสะกดผู้นำทั่วโลกจนเหลือเพียงผู้นำประเทศอีกประเทศเดียวก็จะเสร็จ ชายหนุ่มใช้พลังข้ามมิติไปยังที่อยู่ของคนดังกล่าวตามคำชี้แนะของคาออส

วูบ!

บลูปรากฏตัวขึ้นในบ้านหรูหราสมกับเป็นบ้านผู้นำประเทศ แม้จะเป็นเวลากลางคืนทำให้ภายในบ้านมืดสนิท แต่ดวงตาของบลูกลับมองเห็นในความมืดได้ชัดเจน

ชายหนุ่มไม่รอช้าเดินไปหาผู้นำคนดังกล่าวจนถึงประตูห้อง ลู่ๆ เขาก็รู้สึกขนลุกชู่เมื่อสัมผัสได้ถึงอะไรบางอย่างในนั้น...บลูใช้พลังผลักประตูเข้าไป พบว่า

ภายในห้องนั้นนอกจากผู้นำประเทศเป้าหมายของเธอแล้ว ยังมีคนคนหนึ่งอยู่ด้วย

“โง่... ไม่คิดเลยนะว่าจะมาเจอกันที่นี่ ดูท่าความคิดพวกเราจะตรงกันสินะ”

เสียงทักทายจากอีกฝ่ายดังขึ้น น้ำเสียงนั้นเหมือนของบลูราวกับเป็นคนคนเดียวกัน

แค่ได้ยินเสียง บลูก็มั่นใจแล้วว่าคนคนนี้เป็นใคร ไหนจะสัมผัสพลังอีก

“แกมาทำอะไรที่นี่”

“ทำเหมือนแก่นั่นแหละ” ชายในเงามืดบอก “มาสะกดผู้นำประเทศกับผู้นำกลุ่มต่างๆ ให้ไม่ก่อสงครามกันในช่วงนี้ จนกว่าเรื่องของเราจะจบลง ครอบครัวยันแสนสำคัญของเราจะได้ไม่ลำบากใจเพราะสงครามที่เกิดขึ้น และใช้ชีวิตกันอย่างสงบสุข”

“มั่นใจเหลือเกินนะว่าทางที่นายเลือกคือทางที่ถูกตองนะ” บลูยังคงพูดต่อ

“ไม่คิดบ้างหรือว่า นั่นเป็นการแก้ปัญหาที่ปลายเหตุ...”

“ไม่ว่าเจ้าจะพูดยังไง ข้าก็ไม่คิดเปลี่ยนแผนเด็ดขาด!”

ชายในเงามืดก้าวออกมาด้านหน้า จังหวะนั่นเอง ลมก็พัดจนผ้าม่านเปิดออก แสงจันทร์ที่ส่องเข้ามาทำให้เห็นรูปร่างหน้าตาของเขาอย่างชัดเจน พวกเขาเฝ้าจ้องกันเป็นภาพสะท้อนของกันและกัน รูปร่างหน้าตาเหมือนกันราวกับมองตัวเองในกระจก ต่างกันเพียงปอยผมด้านหน้า และดวงตาที่ข้างหนึ่งเป็นสีแดง อีกข้างเป็นสีฟ้า

“หน้าแกยังน่าหมั่นไส้เหมือนเดิมนะ...บลู”

บลูทำหน้าที่เบือนหน้า “ตาหน้าตาฉันก็เหมือนแอด้าตัวเองนั่นแหละ...เบลด”

“ก็คิงนั่น”

เบลดโคลงศีรษะ แล้วเดินไปทางระเบียง จับพลันเขาก็ทะลุประตูไปด้านนอก บลูไม่รอช้าเดินตามไปโดยใช้วิธีเดียวกัน จากนั้นทั้งสองก็มาอยู่ตรงระเบียงบ้าน

“ข้าเพิ่งรู้จากท่านลูซิลว่า เจ้าได้พลังทั้งหมดคืนมาแล้ว และกำลังจะกลับไปเอกซ์ซิดเพื่อจัดการข้ากับท่านลูซิล ข้าเลยมาที่นี่ เพื่อระงับไม่ให้เกิดสงครามโลกก่อนที่เรื่องของพวกเราจะได้ตัดสินกันเสร็จเรียบร้อย” เบลดเอ่ยซ้ำๆ “ข้าขอถามเจ้าก่อนแล้วกัน เจ้ามีวิธีป้องกันครอบครัวของข้ายังไง หากพวกเรายังตัดสินกันไม่เสร็จ และเกิดสงครามขึ้นก่อน”

บลูเล่าวิธีรับมือทั้งหมดของเข่าให้อีกฝ่ายฟังแบบไม่ปิดบัง
เมื่อฟังจบ เบลดก็ผงกศีรษะรับ “เป็นวิธีรับมือที่ดี ข้าคงไม่ต้องเสริมอะไร”
“นายมาที่เอิร์ทครั้งนี้ครั้งแรกในรอบ 2 ปีรึเปล่า”

“เปล่า...ช่วง 2 ปีที่ผ่านมา ข้ามาเอิร์ทแทบทุก 3 วันเลยด้วยซ้ำ อันที่จริง
ข้าอยากไปดูพวกเบล ไมก็พี่ฟ้า พี่น้ำ แล้วก็อยากดูหน้าหลานสาวด้วย แต่ไปไม่ได้
เพราะเจ้าอยู่” เบลดมีแววตาเศร้าหมอง “ข้าทำได้มากที่สุดก็แค่อยู่ห่างๆ”

“ขอโทษด้วยแล้วกัน”

“ช่างเถอะ ยังไงซะนี่ก็เป็นสิ่งที่ข้าต้องแบกรับอยู่แล้ว” เบลดบอกเรียบๆ
“2 ปีที่ผ่านมา ข้าใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่กับคริส...รับรองว่าตัดสินใจกับเจ้าเสร็จเมื่อไหร่
ข้าจะไปปรับคริสมาอยู่ด้วยอย่างเป็นทางการเน้”

“ดีใจด้วยนะกับความสัมพันธ์ที่ราบรื่นไม่ติดขัด” บลูบอกจากใจจริง

“เฮอะ!” เบลดแค้นเสียงใส่เสียงอย่างนั้น

บลูเงยหน้ามองฟ้าพลาถอนใจ

“...เบลด ฉันไม่อยากจะให้พวกเขาเป็นศัตรูกันเลย ไม่คิดบ้างเหรอว่าถ้า
พวกเราร่วมมือกัน แผนจัดการกับลูซิลชั้นเด็ดขาดของฉันอาจสำเร็จก็ได้”

แววตาของเบลดเปลี่ยนเป็นเย็นชา “แผนปัญญาอ่อนของเจ้าไม่มีความ
หวังที่จะสำเร็จแม้แต่บ่อย ข้าไม่คิดจะเอาชีวิตไปเสี่ยงกับแผนที่เป็นไปไม่ได้นั้น
หรอก แผนของข้าต่างหากดีที่สุด ความเสี่ยงที่จะพลาดก็ไม่มีด้วย”

“เฮาเถอะ” บลูหันมาสบตาเบลด “ฉันจะไม่พูดหรอกนะว่านายผิดฉันถูก”

“ข้าเองก็จะไม่พูดเหมือนกันว่าข้าถูกเจ้าผิด”

“ยังไงซะ พวกเราก็มีเป้าหมายเดียวกัน คือการคืนสมดุลให้ระบบของโลก”
บลูเอ่ยขณะที่หันหลังให้อีกฝ่ายโดยไม่กลัวโดนลอบโจมตี

เบลดเองก็หันหลังให้เช่นกัน “...แต่หากเส้นทางของพวกเราขัดแย้งกัน
ทางแก้มก็เพียงทางเดียว”

“ไปตัดสินทุกอย่างกันที่เอกซ์ซี้ด!!!”

ประโยคสุดท้ายทั้งคู่กล่าวออกมาพร้อมกัน ลั่นคำ ร่างของทั้งคู่ก็หายวับ
ไปด้วยพลังข้ามมิติ

เซฟเฮาส์ของเอลเล่

ทุกคนที่นั่งคุยกันอยู่ต่างสะดุ้ง เมื่อจู่ๆ บลูก็ปรากฏตัวจากความว่างเปล่า “ทุกอย่างเรียบร้อย อย่างน้อย 3 เดือนสงครามโลกไม่เกิดแน่” เซียร์ไดยินดั่งนั้นก็ถาม “แล้วเจ้าจะไปเอกซซึ๊ดเลยรีเปล่า”

“พาไอไปส่งบ้าน แล้วก็ไปลงเวทมนตร์กับทุกคนก่อนถึงจะไป” บลูตอบ พลังเปิดมิติขึ้นใกล้ตัว ทุกคนรู้สึกก็พากันเดินเข้ามิติ เมื่อเหลือแค่เข้ากับเอลเล่สองคน ชายหนุ่มก็ยิ้มให้เพื่อนรัก “ช่วงที่ฉันไม่อยู่ฝากด้วยนะเพื่อน”

“ไม่ต้องห่วง แยกไปทำสิ่งที่แก้ทำได้เถอะ ฝากทุกอย่างด้วยแล้วกันไอ้คุณเพื่อน”

พูดจบทั้งสองก็ยื่นหมัดมาชนกัน แล้วส่งเสียงหัวเราะดังลั่น ในตอนนั้น ทั้งสองต่างก็ย้อนคิดถึงอดีตในตอนที่พวกเขาเจอกันครั้งแรก และอดนึกไม่ได้ว่าทำไมพวกเขาถึงเป็นอย่างทุกวันนี้ได้

“ดีใจที่ได้รู้จักแกนะอาเล่...”

“อย่ามาพูดเหมือนสิ่งเสียแวงนี่!” เอลเล่ตะคอกใส่ บลูได้แต่อมยิ้มไม่ได้ตอบอะไร “รีบทำสิ่งที่แก้ทำได้ แล้วรีบกลับมาละ ไม่ต้องกังวลเรื่องทางนี้ ฉันจะดูแลทุกอย่างให้เอง”

“เออ...แล้วเจอกันไอ้คุณเพื่อน” บลูทำท่าจะเดินเข้ามิติ แต่นึกอะไรขึ้นมาได้ก่อน “จะว่าไปอาเล่ เวลาพวกเรามีเรื่องกันเนี่ย คนที่เป็นฝ่ายหาเรื่องก่อนต้องยอมให้อีกคนเอาคืนด้วยวิธีเดียวกันโดยห้ามขัดขืนใช่ปะ”

“ก็ใช่สิ ถามทำไม”

บลูจิกยิ้ม แล้วเดินเข้ามาใกล้เอลเล่ มือขวากำแน่น แล้วตามด้วย...

ผู้วะ!

หมัดบลูพุ่งไปอัดใบหน้าเอลเล่จนอีกฝ่ายหงายหลังล้มตึง

ชายผมเงินเงยหน้ามองเพื่อนรักอย่างไม่เข้าใจ บลูเห็นก็อมยิ้มนิดๆ

“นี่ถือว่าฉันหาเรื่องแกล้งหนึ่งแล้วนะ สัญญาว่าจะกลับมาให้แกเอาคืนแน่นอน”

พูดจบเขาก็เดินเข้าหลุมดำไป มิติจึงปิดตัวลงทันที

“บอกมาตรงๆ ว่าจะกลับมาแน่นอนก็สิ้นเรื่อง ไอ้บ้าเอ๊ย!” เอลเล่หนึ่งจุ่มปีกออยู่บนพื้น เขายกมือเช็ดเลือดที่ไหลจากมุมปาก “กลับมาเมื่อไหร่พ่อจะขัด

“ให้หน้าหงายเลยคอยดูเถอะ”

เอลเล่ไม่โกรธเรื่องที่บลูตอยเขาแม้แต่น้อย เพราะการกระทำนี่คือการบอกรับโทษที่เขาทำ ว่าจะกลับมาแน่นอน...มันเป็นสัญญาณในแบบของพวกเขา

บลูกลับมาในห้องนอนตัวเอง แล้วขอเวลาไปแอบลงเวทมนตร์กับคนในบ้าน เมื่อเสร็จจึงบอกให้เซียร์และเคอร์ริชไปรอในห้องน้ำก่อน เพราะเขามีเรื่องต้องพูดกับไอรีน ทั้งสองก็ยอมเข้าไป แม้เซียร์จะยังมีท่าที่หน้าเกรงห้องน้ำอยู่ก็ตามที่

“ไอ...คือฉัน...”

บลูยังไม่ทันพูด เขาก็ถูกไอรีนปิดปากด้วยจุมพิต ทั้งสองใช้เวลาอยู่เนิ่นนานราวกับไม่ยอมให้มันหยุดลง จนในที่สุดก็ถอนริมฝีปากออกจากกัน

“ไม่ต้องพูดอะไรหรอก ฉันจะรอฟังที่ได้ยวตอนบลูกลับมา...” หญิงสาวยิ้มหวานให้ เธอเลื่อนมือไปโอบโอบหน้าบลูเข้ามาใกล้ แล้วยื่นหน้าผากไปแนบชิด “ไม่ว่าบลูจะไปที่ไหน ขอให้จำไว้ ที่นี่คือบ้านของบลู และฉันจะรออยู่ที่นี้เสมอไม่ว่าอย่างไรก็ต้องกลับมาะ”

บลูจุมพิตริมฝีปากไอรีนเบาๆ

“แน่นอนสิ ที่บ้านมีเมียน่ารักขนาดนี้อยู่ ไม่กลับมาทำไมแล้ว”

ชายหนุ่มย่อตัวลงเล็กน้อย แล้วเอาหน้าโหนหน้าท้องภรรยาสาว ก่อนจะแนบหู มีอัยไปลูบบริเวณนั้นอย่างอ่อนโยน พอแสงสีสว่างวาววามที่มีอยู่ข้างนั้น ความรู้สึกอบอุ่นก็อาบไปทั่วร่างไอรีนราวกับถูกโอบกอดไว้

“ไม่ต้องห่วงนะ คุณพ่อจะรีบกลับมาให้ทันก่อนหนูจะคลอด จะได้มาลุ้นกันว่าจะป็นเจ้าหนูหรือยัยหนู ระหว่างนี้ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น พลังของคุณพ่อจะปกป้องหนูกับแม่เอง”

เขาประทับริมฝีปากไปที่หน้าท้องของภรรยาสาว ก่อนผละออกมา

“ดูแลตัวเองดีๆ นะ” ไอรีนเอ่ยเสียงสั้น แล้วยกมือปิดปากกลั้นเสียงสะอื้น บลูเห็นดังนั้นก็ดึงตัวเธอเข้ามากอดทันที

“ไม่มีใครทำอะไรฉันได้หรอกน่า อย่าร้องไห้เลยคนดี...” ชายหนุ่มโอบโอบหน้าของไอรีนมาแนบกับตัวเองไว้ ทันใดนั้นหญิงสาวก็ถึงกับปล่อยโฮ บลูปลอบใจเธออย่างอ่อนโยน เขาเข้าใจว่าสิ่งที่เธอเจอในวันนี้มันมากเกินไปที่

ผู้หญิงธรรมดาๆ คนหนึ่งจะรับได้ แค่เธอทนได้ถึงตอนนี้ก็สุดยอดมากแล้ว

ไอรีนร้องไห้อยู่สักพักก็งวงนอนขึ้นมาเฉยๆ เมื่อเธอยกหน้าเป็อน้ำตามอง
สามี เขาก็นั่งมือมาเช็ดน้ำตาให้และกล่าวด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน

“ฝันดีนะ...แล้วผมจะรีบกลับมา”

ไอรีนฝันพักหน้า ความเหนื่อยล้าที่สะสมมาทั้งวันประกอบกับสิ่งที่เพิ่งเจอ
ทำให้เธอหลับในอ้อมกอดของบลูในที่สุด

บลูอุ้มไอรีนไปที่เตียงนอน วางร่างเธอลง แล้วห่มผ้าห่มให้ เขายื่นมือไป
ทาบน้ำผากเธอ ก็เกิดแสงสีดาอาบทั่วร่างก่อนจะเลือนหายไป สิ่งนี้จะช่วยปกป้อง
เธอและลูกของเขาคืออยู่ในท้องให้ปลอดภัยจากอันตรายเล็กๆ น้อยๆ ทุกอย่าง
ที่อาจเกิดขึ้น เพื่อให้ชีวิตใหม่ได้เกิดมาอย่างแข็งแรงสมบูรณ์

บลูจตรึมฝึปากที่หน้าผากของภรรยาสุดที่รัก เขาผละออกมามองเธอเป็น
ครั้งสุดท้าย รอยยิ้มอ่อนโยนคล้อยออกบางๆ และแล้วชายหนุ่มก็หันหลังจากไป

บลูเดินทะเลลูประตูห้องน้ำเข้าไป ก็พบภาพที่เขาต้องหัวเราะพริต

ตอนนี้เซียร์นั่งอยู่ในอ่างอาบน้ำ พยายามอยู่ให้ห่างจากโถส้วมที่สุด ส่วน
เคอริชนั้นนั่งอยู่บนโถส้วมที่ปิดฝาไว้

“เสร็จแล้วสินะ” เซียร์ถามโดยไม่ยอมขยับออกมาจากอ่างอาบน้ำเลย

บลูมีสีหน้าสบายๆ ไม่กังวลสักนิด “อ้อ พวกเราไปกันเถอะ รีบไปรีบกลับ”

“พูดเหมือนจะทำได้ง่ายๆ เลยนะ”

“มันก็ขึ้นอยู่กับมุมมอง”

บลูหัวเราะอย่างมั่นใจ มือขวาของเขาเรืองแสงจางๆ สิ่งที่มีลักษณะคล้าย
ศาสตราในตำนาน สมบัติลับแห่งมิติ ไดร้ ก็ปรากฏขึ้น

“ปกติพลังข้ามมิติใช้ไปได้แค่ผู้ใช้คนเดียว แต่ถ้าอยากพาคนอื่นไปด้วยต้อง
ใช้ทรินิดทนหน่อย นั่นคือขยายช่องว่างมิติ แบบนั้นจะทำให้ความเร็วในการข้ามมิติ
ลดลงมาก จากปกติแค่พริบตาเดียวก็ไปถึง ก็น่าจะใช้เวลาราวๆ 2 ชั่วโมงได้”

“เฮ้ย! ทำไมตอนข้ามมาถึงใช้เวลาตั้ง 3 วันล่ะ”

“พลังของฉันไม่สมบูรณ์แบบนะ” เคอริชเป็นคนตอบ

บลูหลับตาลง คาออสก็ู้งานรีบส่งข้อมูลที่อยู่พรรคพวกของเขาในโลก
เอกซ์ซี้ดให้ เมื่อรู้ตำแหน่ง บลูก็กำหนดพิกัดจุดที่จะปรากฏตัว แล้ววาดดาบสีเงิน

ไปด้านหน้า รอยแยกมิติก็ปรากฏขึ้นกลางอากาศ

“ตื่นตื่นเหมือนตอนเข้าเกมครั้งแรกเลยแฮะ” บลูพึมพำเบาๆ

“งั้นคิดซะว่ากำลังจะเข้าไปเล่นเกม Exceed Limit Online สิ แต่การเล่นครั้งนี้เป็นการออนไลน์ถาวรเพราะออฟไลน์ไม่ได้” เคอร์ริชกล่าวยิ้มๆ “ส่วนเงื่อนไขการเคลียร์เกมครั้งนี้คือ ต้องจัดการบอสใหญ่ของเกมที่มีชื่อว่า ‘นามธรรมแห่งความชั่วร้าย ลูซิล’ ”

“นั่นสินะ คิดแบบนี้ก็ดี” บลูยิ้ม เป็นรอยยิ้มที่ห่างหายไปตลอด 2 ปี รอยยิ้มยินดีที่จะได้เจอคู่ต่อสู้ และเป็นรอยยิ้มที่เขามักจะใช้เวลาเจอสิ่งที่รอคอยมานาน

สามสหายเดินเข้าไปในรอยแยกมิติ เมื่อทั้งหมดเข้าไปแล้ว รอยแยกมิติก็เลื่อนหายไป